BESTSELLER INTERNAȚIONAL

ALLY CONDIE

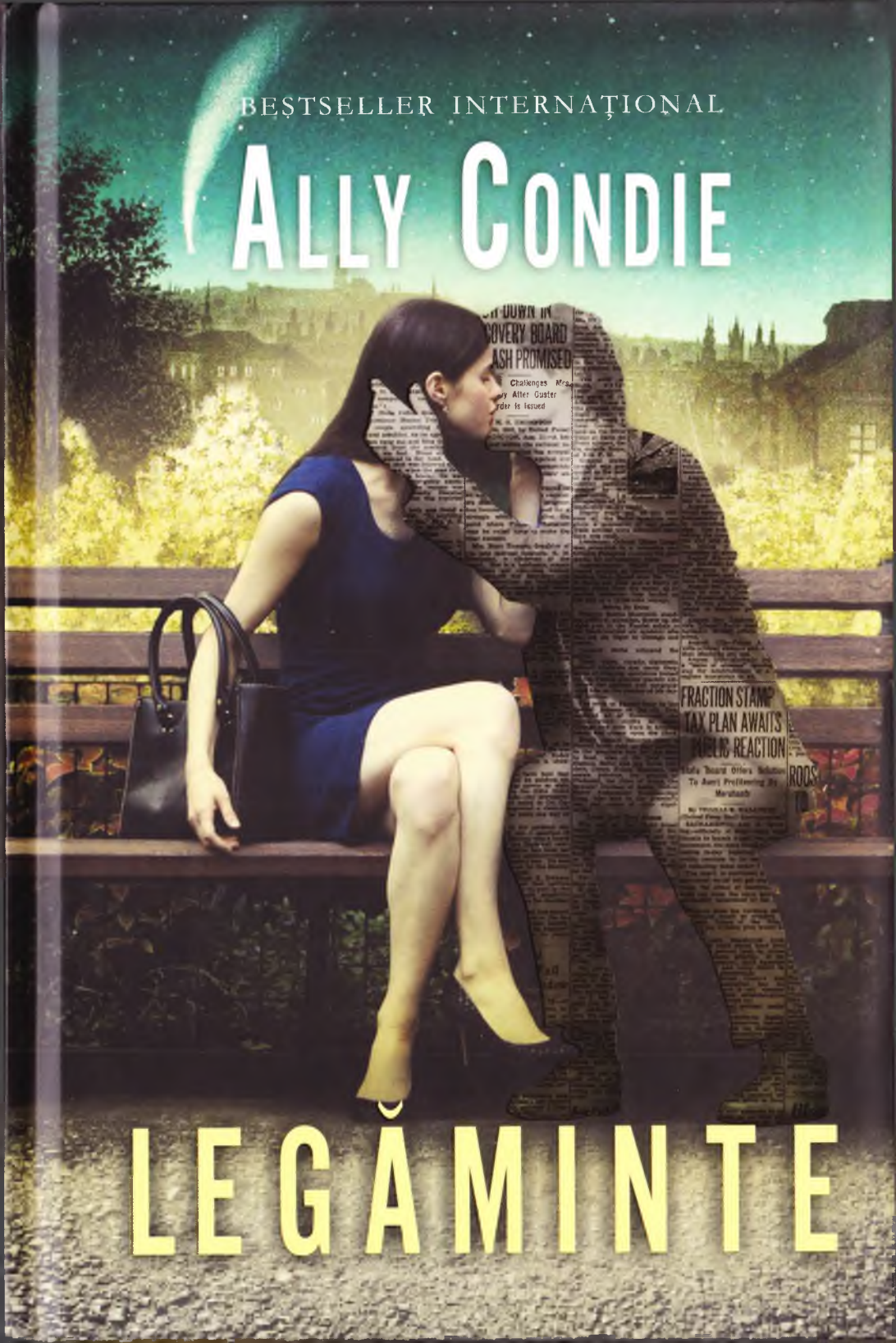

LEGĂMINTE

În lumea în care trăieşte Cassia, nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Cineva – Societatea – hotărăşte pentru toţi: ce să mănânce, cu ce să se îmbrace, cu cine să se căsătorească sau unde să lucreze. Când Cassia află că cel mai bun prieten al ei îi va fi Pereche, consideră această alegere perfectă. Nu pentru mult timp însă, căci imaginea care-i apare pentru o fracţiune de secundă pe microcardul ce conţine date despre Perechea ei aparţine unui alt băiat... Viaţa ei de până acum, atât de atent rânduită, este complet dată peste cap, iar consecinţele acţiunilor ei nu se lasă mult aşteptate.

Legăminte este prima carte dintr-o trilogie despre riscurile asumate în numele iubirii, despre prietenie, speranţă şi curaj.

„O poveste de dragoste distopică, scrisă de un suflet de poet... În sfârşit, o minunată lume nouă pe care fanii seriilor *Amurg* sau *Jocurile foamei* o vor adopta ca fiind a lor."

Kami Garcia şi Margaret Stohl,
autoarele romanului *Cronicile Casterilor*

„*Legăminte* este un debut minunat..., sugestiv pentru tinerele minţi încurajate să-şi pună întrebări."

Los Angeles Times

Publishers Weekly's Best Children's Books, 2010

Whitney Award for Best Youth Fiction: Speculative, 2010

Roman publicat în 31 de ţări

LITERA

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-606-600-521-0

Ally Condie

LEGĂMINTE

ALLY CONDIE

LEGĂMINTE

Traducere din limba engleză
Laura Blebea

LITERA®

Matched
Ally Condie
Copyright © 2010 Allyson Braithwaite Condie
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 54 83 72;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Legăminte
Ally Condie

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabriela Trăşculescu, Ovidiu Şerban
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONDIE, ALLY
Legăminte / Ally Condie; trad.: Laura Blebea.
– Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-521-0

I. Blebea, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Scott, care crede întotdeauna

MULŢUMIRI

Le mulţumesc şi le sunt profund recunoscătoare:

Soţului meu, Scott, datorită căruia scrisul nu e doar posibil, ci şi probabil;

Celor trei fii ai mei, care fac ca totul să fie captivant – te iubesc pe tine, şi pe tine, şi pe tine;

Părinţilor mei, Robert şi Arlene Braithwaite; fratelui meu, Nic, şi surorilor mele, Elaine şi Hope, care citesc fiecare cuvânt, de fiecare dată (iar, în cazul lui Elaine, de nenumărate ori);

Prietenilor cititori şi prietenilor scriitori, care-mi oferă sfaturi importante şi încurajări;

Lui Alec Shane, pentru că a rezistat de-a lungul întregului maraton, chiar dacă nu e alergător de cursă lungă, ci are centura neagră 4 DAN;

Lui Jodi Reamer, care e genială şi cu picioarele pe pământ (şi amuzantă!), susţinătorul ideal al oricărui scriitor;

Lui Julie Strauss-Gabel, o femeie de o graţie şi o inteligenţă de neegalat, care îmbunătăţeşte fiecare pagină;

Şi minunatei echipe de la Editura Penguin, care a avut încredere şi şi-a folosit feluritele talente spre binele acestei poveşti, din care fac parte: Theresa Evangelista, Lauri Hornik, Rosanne Lauer, Linda McCarthy, Shanta Newlin, Irene Vandervoort, Don Weisber, Lisa Yoskowitz şi mulţi alţii.

Capitolul 1

Acum, că am învăţat să zbor, încotro ar trebui să pornesc în noapte? Aripile nu-mi sunt nici albe, nici acoperite de pene; sunt verzi, din mătase verzuie, fluturând în vânt şi înclinându-se când mă mişc – mai întâi în cerc, apoi, în linie dreaptă şi, în cele din urmă după propria-mi dorinţă. Nu mă îngrijorează întunericul din spatele meu; nici stelele dinaintea mea.

Zâmbesc în sinea mea – cât de avântată îmi e imaginaţia! Oamenii nu pot zbura, deşi, pe vremea când Societatea nu exista, circulau mituri despre cei care reuşeau s-o facă. I-am văzut o dată într-un tablou. Aripi albe, cer albastru, nimburi aurii deasupra capetelor, ochi daţi peste cap în semn de mirare, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că pictorul îi înfăţişase plutind deasupra pământului.

Poveştile acelea nu erau adevărate. Ştiu. În această seară însă mi-e uşor să uit. Trenul aerian alunecă atât de lin în noaptea înstelată, iar inima îmi bate atât de repede, încât mi se pare că, din clipă-n clipă, o să-mi iau zborul.

–De ce zâmbeşti? mă întreabă Xander, în timp ce-mi netezesc cutele rochiei de mătase verde.

–Am toate motivele s-o fac, îi răspund, şi aşa şi e.

Aştept de mult seara asta – cea a Banchetului Alegerii, când voi vedea pentru prima oară chipul băiatului menit să-mi fie Pereche. Îi voi auzi numele pentru prima oară.

Ard de nerăbdare. Oricât de rapid înaintează trenul aerian, tot nu mi se pare suficient. Se deplasează aproape tăcut prin noapte. Pe fundalul uşoarelor sunete pe care le scoate,

se aud încontinuu vocile părinţilor noştri şi bătăile frenetice ale inimii mele.

Se pare că şi Xander îmi aude inima bubuind, căci mă întreabă:

–Ai emoţii?

Pe locul de lângă el, fratele mai mare al lui Xander începe să-i descrie mamei mele cum a fost la Banchetul Alegerii la care a participat el. Nu peste mult timp, eu şi Xander vom avea, la rândul nostru, ce povesti.

–Nu, spun eu.

Dar Xander e prietenul meu cel mai bun, mă cunoaşte ca pe propriul buzunar.

–Minţi, mă tachinează el. *Ai* emoţii.

–Tu n-ai?

–Nu, sunt pregătit.

Nu şovăie deloc şi îl cred pe cuvânt. Xander e genul de om care ştie ce vrea.

–Nu contează dacă ai emoţii, Cassia, zice cu blândeţe. Aproape nouăzeci şi trei la sută dintre cei care participă la propriul Banchet al Alegerii dau oarecare semne de nervozitate.

Nu mă pot abţine să nu râd.

–Ai învăţat pe dinafară *toate* documentele oficiale privitoare la Banchet?

–Aproape, răspunde Xander zâmbind larg.

Îşi ridică mâinile cu palmele-n sus de parc-ar vrea să spună: „Te aşteptai la altceva?“

Gestul mă face să râd, mai ales că şi eu am memorat toate documentele. Nu-i aşa de greu când le-ai citit de-atâtea ori, căci hotărârea e foarte importantă.

–Aşadar te afli în minoritate, remarc eu. Te numeri printre cei şapte la sută care nu dau nici un semn de nelinişte.

–Desigur, încuviinţează el.

–Cum ţi-ai dat seama că *am* emoţii?

–Pentru că deschizi şi închizi întruna chestia *aia*, răspunde Xander, arătând spre obiectul auriu pe care-l ţin în mână. Nu ştiam că ai un artefact.

Câteva comori din trecut s-au păstrat, cumva, până în prezent. Deşi cetăţenii Societăţii au voie să posede fiecare câte un artefact, obiectele se găsesc greu. Asta dacă nu cumva strămoşii tăi au avut grijă să le lase moştenire de-a lungul generaţiilor.

–L-am primit abia acum câteva ore, îi explic. Mi l-a dat bunicul de ziua mea. A fost al mamei lui.

–Cum se cheamă? se interesează Xander.

–E o cutiuţă pentru pudră compactă, răspund.

Îmi place foarte mult ce nume are. Compact înseamnă mic. Eu sunt mică. Îmi place şi cum sună când îl pronunţi: „com-pact“. Când rostesc cuvântul e ca şi cum aş reproduce zgomotul pe care-l scoate artefactul când se închide.

–Iar iniţialele şi numerele alea ce-nseamnă?

–Nu prea ştiu, îi zic, pipăind literele „ACM“ şi numărul „1940“ gravate pe suprafaţa aurie a pudrierei. Dar ia priveşte, adaug, deschizând cutiuţa ca să-i arăt interiorul.

Conţinea o oglinjoară din sticlă adevărată şi avea o mică adâncitură, în care proprietarul îşi ţinea iniţial pudra de faţă. Eu am pus în ea cele trei pastile pentru situaţii de urgenţă, pe care le are toată lumea – una verde, una albastră şi una roşie.

–Ce folositor! comentează Xander. Îşi întinde braţele şi observ că are şi el un artefact – butoni lucioşi de platină. Mi i-a împrumutat tata, dar nu poţi pune nimic în ei. Sunt complet inutili.

–Arată frumos totuşi. Îl privesc apoi pe Xander, îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi cu o cămaşă albă, şi-i admir ochii de un albastru-deschis şi părul blond. A fost întotdeauna chipeş, chiar şi când eram mici, dar nu l-am mai văzut niciodată îmbrăcat atât de elegant. Băieţii nu au atât de multe variante de haine ca fetele. Toate costumele seamănă

între ele. Dar pot alege culoarea cămăşii şi a lavalierei, iar calitatea materialului e mult mai bună decât a celui folosit pentru veşmintele civile.

–Şi *tu* arăţi bine. Fata care va afla că-i este Pereche va fi, cu siguranţă, peste măsură de încântată.

–Bine? repetă Xander ridicând din sprâncene. Doar atât?

–Xander! îl apostrofează mama lui, în parte amuzată, în parte cu reproş.

–*Tu* eşti de-a dreptul frumoasă, îmi spune el făcându-mă să mă îmbujorez un pic, chiar dacă-l ştiu pe Xander de când eram mică.

Îmbrăcată în rochia verde-argintie, vaporoasă, cu fustă lungă în cloş, mă *simt* frumoasă. Pielea mea nu e obişnuită cu fineţea mătăsii, care mă face să mă simt zveltă şi graţioasă.

Mama şi tata, care stau lângă mine, trag brusc aer în piept când zăresc pe geam clădirea primăriei, luminată în alb şi albastru, cu becurile pentru ocazii speciale aprinse, semn că se sărbătoreşte ceva. Încă nu pot vedea scările de marmură de la intrare, dar ştiu că sunt lustruite şi lucesc. Am aşteptat întreaga viaţă să urc acele trepte curate de marmură şi să pătrund pe uşa primăriei, o clădire pe care o ştiu din depărtare, dar în care n-am intrat niciodată.

Vreau să deschid pudriera şi să mă uit în oglindă, ca să mă asigur că arăt cum nu se poate mai bine. Însă nu-mi doresc să par îngâmfată, aşa că, în loc de asta, îmi privesc cu coada ochiului chipul reflectat pe suprafaţa cutiuţei.

Capacul rotunjit al pudrierei îmi deformează uşor trăsăturile, dar tot eu sunt. Ochii mei verzi, părul şaten-roşcat, care, reflectat în pudrieră, pare mai deschis decât e în realitate. Nasul meu mic şi drept, bărbia cu o gropiţă abia vizibilă, ca a bunicului. Toate aceste trăsături fizice puse laolaltă o alcătuiesc pe Cassia Maria Reyes, care a împlinit azi şaptesprezece ani.

Învârt pudriera în mâini, privind cât de bine se îmbină cele două jumătăţi. Alegerea Perechii mele decurge deja la fel de lin, începând cu faptul că mă aflu aici în seara asta. Fiindcă m-am născut pe data de cincisprezece, ziua în care se ţine, în fiecare lună, Banchetul, *am sperat* dintotdeauna că-mi voi găsi Perechea chiar de ziua mea de naştere – dar ştiam că e posibil să nu se întâmple asta. Poţi fi convocat la Banchet pe tot parcursul anului în care ai împlinit şaptesprezece ani. Cu două săptămâni în urmă, când am primit înştiinţarea că-mi voi cunoaşte Perechea chiar de ziua mea, mai că n-am auzit păcănitul pieselor de puzzle potrivindu-se perfect, exact cum visasem de-atâta timp.

Căci, deşi nu mai am de aşteptat nici măcar o zi ca să-mi întâlnesc Perechea, într-un fel am senzaţia că am aşteptat o viaţă întreagă.

–Cassia, mă strigă mama zâmbindu-mi.

Luată prin surprindere, clipesc şi-mi ridic privirea.

Părinţii mei se ridică pentru a se pregăti să coboare din tren. Xander le urmează exemplul, îndreptându-şi mânecile sacoului. Îl aud cum trage adânc aer în piept şi zâmbesc. La urma urmei, cred că e uşor emoţionat.

–Iată-ne, îmi zice.

Zâmbetul lui e cald şi blând. Mă bucur că am fost convocaţi în aceeaşi lună. Ne-am petrecut mare parte a copilăriei împreună, aşa că mi se pare normal să-i şi punem punct în acelaşi timp.

Îi zâmbesc şi-i fac cea mai frumoasă urare care există în Societatea noastră:

–Îţi doresc să ai rezultate bune.

–La fel şi ţie, Cassia, spune el.

Când ne dăm jos din trenul aerian şi ne îndreptăm spre primărie, părinţii mei mă iau de braţ. Ca întotdeauna, sunt înconjurată de dragostea lor.

Astă-seară suntem doar noi trei. Fratele meu, Bram, nu poate asista la Banchetul Alegerii, pentru că e prea tânăr –

are sub şaptesprezece ani. Primul Banchet la care participi e întotdeauna al tău. Eu voi putea să asist la cel al lui Bram, pentru că sunt sora mai mare. Zâmbesc, gândindu-mă cum va fi, oare, Perechea lui Bram. Voi afla peste şapte ani.

Dar noaptea asta este *a mea*.

E uşor să-ţi dai seama care dintre cei prezenţi este în căutarea Perechii; nu doar că suntem cei mai tineri, dar păşim îmbrăcaţi în rochii minunate şi în costume croite la comandă, în vreme ce părinţii şi fraţii noştri mai mari poartă haine civile. Pe acest fundal mohorât, noi ieşim şi mai mult în evidenţă. Oficialităţile oraşului ne zâmbesc cu mândrie şi, când pătrundem în rotondă, îmi creşte inima de bucurie.

În afară de Xander, care flutură din mână în semn de rămas-bun, traversând încăperea spre locul său, mai văd pe cineva cunoscut: o fată pe nume Lea. Poartă o rochie de un roşu-aprins. E o alegere potrivită, căci este suficient de frumoasă încât să o avantajeze faptul că iese în evidenţă. Cu toate acestea, pare îngrijorată şi-şi răsuceşte întruna artefactul, o brăţară bătută cu pietre roşii. Sunt oarecum surprinsă s-o văd acolo, deoarece credeam că a ales să fie Celibatară.

–Ia uită-te la porţelanurile astea, îmi spune tata când găsim masa la care trebuie să ne aşezăm. Seamănă cu cele fabricate de Wedgwood, pe care le-am găsit anul trecut...

Mama mă priveşte şi-şi dă amuzată ochii peste cap. Până şi la Banchetul Alegerii, tatăl meu nu se poate abţine să nu observe astfel de lucruri. Tata petrece luni întregi muncind în cartiere vechi, care sunt restaurate şi transformate în suburbii pentru uz public. Cercetează îndeaproape relicvele unei societăţi nu atât de vechi pe cât pare. De exemplu, acum lucrează la un proiect de restaurare deosebit de interesant: o bibliotecă veche. Separă lucrurile pe care Societatea le consideră valoroase de cele care nu sunt.

Apoi mă pufneşte râsul, pentru că mama nu se poate abţine să nu comenteze despre flori, care ţin de domeniul *ei*, căci lucrează într-un parc dendrologic.

–Ah, Cassia! Ia uite ce buchete de crini sunt pe masă! Mă strânge de mână.

–Vă rog să luaţi loc, rosteşte o oficialitate de pe podium. Cina va fi servită.

E de-a dreptul caraghios cât de repede ne aşezăm cu toţii. Admirăm noi porţelanurile şi florile, şi suntem aici pentru a ne afla Perechile, dar abia aşteptăm să gustăm mâncarea.

–Cu cei care îşi vor afla Perechea strici orzul pe gâşte, cu cina asta, spune zâmbind un bărbat glumeţ, aşezat vizavi de noi. Sunt aşa de emoţionaţi, că nu pot înghiţi nici o îmbucătură.

Şi are dreptate; o fată într-o rochie roz, care stă la masă mai departe de noi, se uită fix în farfurie, fără să atingă nimic.

Eu însă nu par să am o asemenea problemă. Nu mă îndop, dar gust câte puţin din toate – legume la cuptor, carne condimentată, verdeţuri proaspete, brânză cremoasă. Pâine pufoasă şi caldă. Servirea mesei pare un dans, de parcă ar fi vorba despre un bal, nu un simplu banchet. Chelnerii ne strecoară cu graţie farfuriile în faţă; mâncarea garnisită cu mirodenii e la fel de ferchezuită ca noi. Apucăm şervetele albe, furculiţele de argint şi cupele strălucitoare de cristal de parcă ne-am mişca în ritmul muzicii.

Tata zâmbeşte fericit când, la final, un chelner îi pune în faţă o felie de tort de ciocolată cu frişcă proaspătă.

–*Minunat!* şopteşte el atât de încet, încât doar eu şi mama îl auzim.

Mama râde puţin de el, tachinându-l, iar el o apucă de mână.

Îi înţeleg pe deplin entuziasmul când iau o gură de tort – este consistent, dar nu greţos, aromat, cu gust intens şi persistent. E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat

de câteva luni încoace, de la cina tradiţională din vacanţa de iarnă. Mi-aş dori să poată gusta şi Bram din tort şi, preţ de-o clipă, mă gândesc să-i păstrez din felia mea. Dar n-am cum să i-l duc; nu încape în pudrieră. Ar fi nepoliticos să-l ascund în poşeta mamei, asta în cazul în care ar fi de acord, ceea ce nu cred. Mama nu încalcă regulile.

Nu pot să-l păstrez pentru mai târziu. Acum ori niciodată.

Tocmai când băgam în gură ultima bucăţică, aud anunţul crainicului:

–Suntem gata să vă aducem la cunoştinţă Perechile alese.

Înghit, surprinsă, şi, o clipă, mă străbate un fior neaşteptat de mânie, pentru că n-am apucat să savurez ultima îmbucătură de tort.

–Lea Abbey.

Lea îşi răsuceşte precipitat brăţara, se ridică şi aşteaptă să vadă chipul care va apărea pe ecran. Are grijă să-şi ţină braţele pe lângă corp, pentru ca băiatul care-i e destinat, aflat într-o altă primărie, să zărească doar o frumoasă fată blondă, nu şi mâinile ei neliniştite, răsucind şi învârtind brăţara.

E ciudat că ne agăţăm de bucăţi din trecut în timp ce aşteptăm viitorul.

Desigur, Alegerea Perechii urmează un anume ritual. În primăriile pline de oameni de pe tot cuprinsul ţării, Perechile sunt anunţate în ordine alfabetică, după numele de familie al fetelor. Îmi pare puţin rău de băieţi, care habar n-au când vor fi strigaţi şi vor trebui să se ridice pentru a le fi prezentaţi drept Pereche fetelor din alte primării. Cum numele meu de familie e Reyes, voi fi strigată pe la finalul părţii de mijloc. Începutul sfârşitului.

Pe ecran apare faţa unui băiat blond şi arătos. Zâmbeşte când vede chipul Leei pe ecranul primăriei în care se află el, şi ea îi întoarce zâmbetul.

–Joseph Peterson, rosteşte crainicul. Lea Abbey, Perechea aleasă pentru tine este Joseph Peterson.

Amfitrioana Banchetului îi aduce Leei o cutiuţă argintie, la fel ca cea pe care o primeşte şi Joseph Peterson. Când Lea ia loc, se uită cu jind la cutia argintie, de parcă şi-ar dori să o deschidă pe dată. N-o condamn. Înăuntru se află un microcard ce cuprinde informaţii despre Perechea ei. Vom primi cu toţii aşa ceva. Mai târziu, în cutie se vor păstra inelele pentru Legământul de Căsătorie.

Pe ecran apare iar imaginea standard: un băiat şi o fată care-şi zâmbesc, iar în spatele lor se văd lumini strălucitoare şi o oficialitate îmbrăcată în alb. Deşi Societatea planifică Alegerea Perechilor astfel încât să fie cât se poate de eficientă, mai sunt momente în care pe ecran apare din nou aceeaşi imagine, ceea ce înseamnă că, în timp ce noi aşteptăm, undeva se petrece ceva. Alegerea este complicată şi îmi aduc iar aminte de paşii dificili ai dansurilor de pe vremuri. Dar coregrafia acestui dans aparţine exclusiv Societăţii.

Imaginea pâlpâie şi dispare.

Crainicul strigă un nou nume şi o altă fată se ridică. Treptat, tot mai mulţi dintre cei prezenţi la Banchet primesc cutiuţe argintii. Unii le pun înaintea lor, pe feţele de masă albe, dar majoritatea le ţin cu grijă în mână, apărându-şi astfel viitorul proaspăt dezvăluit.

Nici o altă fată nu poartă rochia verde. Nu mă deranjează. Îmi place că, măcar pentru o noapte, nu arăt la fel ca restul.

Aştept, ţinând pudriera într-o mână şi palma transpirată a mamei mele în cealaltă. Îmi dau seama că şi ea, şi tata au emoţii.

–Cassia Maria Reyes.

E rândul meu.

Mă ridic, dând drumul mâinii mamei, şi mă întorc cu faţa spre ecran. Simt cât de tare îmi bate inima, şi îmi vine să-mi frâng mâinile, la fel ca Lea, dar rămân nemişcată, cu bărbia ridicată şi cu ochii aţintiţi la ecran. Privesc şi aştept, hotărâtă ca Perechea mea să zărească pe ecranul primăriei în care se află o fată sigură pe sine, calmă şi adorabilă, cea mai bună variantă a Cassiei Maria Reyes.

Dar nu se întâmplă nimic.

Stau în picioare, uitându-mă la ecran, şi, pe măsură ce trece timpul, nu pot face altceva decât să rămân nemişcată şi să zâmbesc în continuare. În jurul meu, lumea începe să şuşotească. Văd cu coada ochiului cum mama dă să mă apuce iar de mână, dar se răzgândeşte.

O fată îmbrăcată într-o rochie verde stă şi aşteaptă, cu inima bătându-i nebuneşte. Eu sunt aceea.

Ecranul este negru şi rămâne întunecat.

Asta nu poate să însemne decât un singur lucru.

Capitolul 2

Şoaptele se înteţesc asemenea unor păsări care dau din aripi sub cupola primăriei.

–Perechea ta se află chiar aici în această seară, anunţă zâmbind amfitrioana.

Cei din jur îmi zâmbesc la rândul lor, iar murmurul creşte în intensitate. Societatea noastră e atât de mare, cu atât de multe oraşe, încât şansele ca Perechea perfectă să locuiască în acelaşi oraş cu mine sunt infime. Au trecut mulţi ani de când nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

Gândurile astea îmi aleargă prin minte, şi îmi închid ochii pentru o clipă, dându-mi seama – nu în plan abstract, ci concret – ce poate însemna pentru mine, fata în rochie verde, lucrul ăsta. „S-ar putea să-mi fi cunoscut deja Perechea.“ Ar putea fi cineva care merge la aceeaşi şcoală cu mine, cineva pe care îl văd zilnic, cineva...

–Xander Thomas Carrow.

Xander se ridică de la masa lui. Între noi se aşterne o mare de chipuri care ne privesc, de feţe albe de masă, de pahare scânteietoare de cristal şi de cutiuţe lucitoare de argint.

Nu-mi vine să cred.

E un vis. Oamenii se uită la mine şi la băiatul cel chipeş: în costum închis la culoare şi cu o lavalieră albastră la gât. Mi se pare că nu-i adevărat, până când Xander îmi zâmbeşte. Îmi spun: „Ştiu zâmbetul ăsta“, şi zâmbesc dintr-odată, iar ropotul de aplauze şi mirosul crinilor mă conving pe deplin că totul se petrece cu adevărat. În vise nu există mirosuri sau

sunete atât de puternice. Încalc puţin protocolul, făcându-i cu mâna lui Xander, iar el zâmbeşte şi mai larg.

–Puteţi să luaţi loc, spune amfitrioana. Pare mulţumită că suntem atât de fericiţi, aşa cum, desigur, trebuie să fim cu toţii. La urma urmei, *suntem* Perechea perfectă unul pentru celălalt.

Când îmi aduce cutiuţa de argint, o ţin cu mare grijă în mână, deşi ştiu deja cam tot ce conţine. Eu şi Xander nu numai că mergem la aceeaşi şcoală, ci şi locuim pe aceeaşi stradă; suntem cei mai buni prieteni, de când mă ştiu. Nu am nevoie de microcard ca să văd poze cu Xander de când era mic, căci am deja aceste imagini în minte. Nu am nevoie să descarc şi să învăţ pe dinafară lista cu lucrurile lui preferate, căci le cunosc deja. Culoarea preferată: verde. Hobby-ul preferat: înotul. Activităţi preferate în timpul liber: jocurile pe calculator.

–Felicitări, Cassia, îmi şopteşte tata, părând uşurat.

Mama nu spune nimic, dar este peste poate de încântată şi mă îmbrăţişează strâns. În spatele ei, o altă fată se ridică, privind ecranul.

Bărbatul aşezat lângă tata şopteşte:

–Ce noroc pe familia voastră! Nu veţi fi nevoiţi să încredinţaţi viitorul în mâinile cuiva despre care nu ştiţi nimic.

Tonul nefericit al vocii sale mă ia prin surprindere; comentariul său sună a răzvrătire. Fiica lui, îmbrăcată în roz şi neliniştită, îl aude; pare deranjată şi se foieşte uşor în scaun. Nu o recunosc – probabil că merge la o altă şcoală din oraş.

Îi mai arunc o privire lui Xander, dar ne despart prea mulţi oameni şi nu reuşesc să-l zăresc. Altor fete le vine rândul să se ridice. Ecranul se aprinde pentru fiecare dintre ele. Nimeni nu mai are parte de un ecran întunecat. Eu sunt singura.

Înainte să plecăm, amfitrioana Banchetului Alegerii ne roagă pe mine, pe Xander şi pe-ai noştri să stăm puţin de vorbă cu ea.

–E o situaţie neobişnuită, spune ea, dar se corectează imediat. Nu neobişnuită. Mă scuzaţi. Doar că se întâmplă arareori. Ne zâmbeşte. Din moment ce vă cunoaşteţi deja, în cazul vostru lucrurile vor decurge diferit. Aveţi deja suficiente informaţii unul despre celălalt. Face un semn către cutiuţele argintii. Pe microcarduri veţi găsi noi instrucţiuni de curtare, aşa că familiarizaţi-vă cu ele cât mai curând.

–Le vom citi diseară, promite cu sinceritate Xander.

Încerc să mă abţin să nu-mi dau amuzată ochii peste cap, căci exact la fel răspunde şi când primeşte o temă de la un profesor. Va citi noile instrucţiuni şi le va învăţa pe dinafară, la fel cum a făcut cu documentele oficiale privitoare la Alegerea Perechii. Apoi mă îmbujorez iar, căci îmi amintesc un paragraf din documente:

„Dacă vă hotărâţi să vă cunoaşteţi Perechea, Legământul de Căsătorie va avea loc când veţi împlini douăzeci şi unu de ani. Studiile au relevat că atât fertilitatea bărbaţilor, cât şi cea a femeilor, atinge apogeul în jurul vârstei de douăzeci şi patru de ani. Sistemul Alegerii Perechii a fost alcătuit astfel încât să le permită celor care fac legământul să aibă copii la această vârstă, pentru ca progeniturile să aibă maximum de şanse să se nască în perfectă stare de sănătate."

Eu şi Xander vom face Legământul de Căsătorie. *Vom avea copii.*

Nu trebuie să-mi petrec următorii ani învăţând totul despre el, pentru că-l cunosc aproape la fel de bine cum mă cunosc pe mine.

Mă surprinde faptul că, în adâncul inimii, simt că am pierdut ceva. Colegii mei îşi vor petrece următoarele câteva zile privind plini de ardoare poze cu Perechile lor, lăudându-se cu ele în pauza de prânz de la şcoală, aşteptând să primească alte şi alte informaţii. Vor aştepta cu nerăbdare prima întâlnire, apoi pe cea de-a doua şi aşa mai departe. În cazul meu şi al lui Xander, acest mister nu există. Nu mă voi

întreba cum e el oare cu adevărat şi nici nu voi visa cu ochii deschişi la prima noastră întâlnire.

Tocmai atunci, Xander se uită la mine şi mă întreabă:

–La ce te gândeşti?

–Că suntem foarte norocoşi, îi răspund vorbind cât se poate de serios.

Mai sunt multe de aflat. Până acum, Xander mi-a fost doar prieten. Acum îmi e Pereche.

Amfitrioana mă corectează cu blândeţe.

–Nu sunteţi norocoşi, Cassia. În cadrul Societăţii nu există aşa ceva.

Dau aprobator din cap. „Desigur." Trebuia să ştiu că nu e cazul să folosesc un termen atât de inexact şi de învechit. Acum există doar probabilităţi – cât de probabil sau cât de puţin probabil e să se întâmple ceva.

–A fost o seară plină şi s-a făcut târziu. Puteţi citi instrucţiunile de curtare într-o altă zi. Aveţi suficient timp la dispoziţie, adaugă amfitrioana.

Are dreptate. Asta este ceea ce ne oferă Societatea: timp. Trăim mai mult şi mai bine decât oricare dintre cetăţenii din istoria lumii. Iar asta se datorează în mare parte Sistemului Alegerii Perechii, care are drept rezultat naşterea unor progeniturii sănătoase atât fizic, cât şi psihic.

Iar eu fac, la rândul meu, parte din toate astea.

Părinţii mei şi familia Carrow nu încetează să se minuneze în timp ce coborâm împreună treptele primăriei. Xander se apleacă spre mine şi-mi zice:

–Ai crede că ei au pus totul la cale.

–Imposibil, răspund, simţindu-mă bogată şi puţin ameţită. Nu-mi vine să cred că eu sunt fata îmbrăcată într-o frumoasă rochie verde, ţinând un obiect de aur într-o mână şi unul de argint în cealaltă şi păşind alături de cel mai bun prieten al meu. Perechea mea.

–Eu aşa cred, mă tachinează Xander. De fapt, am ştiut dintotdeauna că aşa va fi. De-asta *eu* n-am avut emoţii.

–Şi eu am ştiut. De-asta *eu* am avut, îl tachinez la rândul meu.

Ne prăpădim de râs şi nu observăm când soseşte trenul aerian. Când Xander îmi oferă braţul ca să mă ajute să urc, mă simt puţin stânjenită.

–Poftim, se oferă el pe un ton serios.

Preţ de-o clipă, nu ştiu ce să fac. Acum e cu totul altceva să ne atingem, şi am ambele mâini ocupate.

Xander mă apucă de braţ şi mă trage alături de el, în tren.

–Mulţumesc, spun eu când uşile se închid în urma noastră.

–Cu plăcere, îmi răspunde el.

Nu-mi dă drumul; cutiuţa argintie pe care-o am în mână creează un zid între noi, în vreme ce un altul se prăbuşeşte. Nu ne-am mai ţinut aşa de mână de când eram copii. Făcând-o în această seară, depăşim graniţa invizibilă care desparte prietenia de ceva mai mult decât atât. Simt furnicături în braţ; ceilalţi participanţi la Banchetul Alegerii nu au parte de luxul de-a fi atinşi de Perechea lor.

Trenul aerian ne poartă departe de luminile de un alb strălucitor ale primăriei, spre cele galben pal ale lămpilor din faţa caselor şi ale felinarelor stradale din suburbie. În timp ce ne îndreptăm spre Suburbia Arţarului, trecând în viteză pe lângă numeroase străzi, îi arunc o privire lui Xander. Auriul luminilor de afară se apropie de culoarea părului său. Pe chipul frumos i se citesc încrederea şi bunătatea. Şi-mi este, în mare parte, cunoscut. Dacă dintotdeauna te-ai uitat la cineva într-un anume fel, e ciudat atunci când trebuie să-l priveşti din alt unghi. Xander a fost mereu băiatul pe care nu l-am putut avea, într-un anume fel.

Acum, totul s-a schimbat.

Fratele meu, Bram, care are zece ani, ne aşteaptă pe verandă. Când îi povestim ce s-a întâmplat la Banchet, nu-i vine să-şi creadă urechilor.

–Ai fost aleasă Perechea lui *Xander*? Îl cunosc deja pe cel cu care te vei căsători? Ce ciudat!

–Tu eşti ciudat, îl tachinez, iar Bram se fereşte când mă prefac că-l înşfac. Cine ştie, poate că Perechea ta locuieşte chiar pe strada noastră. Poate că e...

Bram îşi astupă urechile.

–Nu-mi spune! Nu-mi spune!

–Serena, continui, iar el se întoarce cu spatele, prefăcându-se că nu m-a auzit.

Serena locuieşte alături. Ea şi Bram se sâcâie întruna unul pe celălalt.

–Cassia, mă dojeneşte mama privind în jur, ca să se asigure că nu ne-a auzit nimeni.

Nu avem voie să-i vorbim de rău pe vecini şi pe ceilalţi membri ai comunităţii. Suburbia Arţarului este recunoscută ca fiind foarte unită şi cuviincioasă. „Dar asta nu mulţumită lui Bram", îmi zic.

–Doar îl necăjesc, mami. Ştiu că nu se poate supăra pe mine. Nu în noaptea Banchetului meu, când şi-a dat încă o dată seama cât de repede cresc.

–Haideţi înăuntru, ne invită tata. E aproape vremea stingerii. Vom discuta mâine despre toate astea.

–Aţi mâncat şi tort? întreabă Bram când tata deschide uşa.

Toţi se uită la mine, aşteptând.

Nu mă mişc. Nu vreau încă să intru. Asta ar însemna că noaptea e pe sfârşite, şi nu-mi doresc aşa ceva. Nu vreau să-mi scot rochia şi să mă îmbrac iar în hainele civile; nu vreau să am iar parte de zile obişnuite, destul de bune în felul lor, dar nici pe departe deosebite ca asta.

–Intru imediat. Mai rămân doar câteva minute.

–Să nu stai mult, îmi spune cu blândeţe tata.

Nu vrea să încalc semnalul de stingere. E stabilit de municipalitate, nu de el, aşa că-l înţeleg.

–N-o să stau, îi promit.

Mă aşez pe treptele de la intrare, cu grijă să nu stric rochia împrumutată. Mă uit la faldurile materialului minunat. Nu-mi aparţine, dar seara asta e a mea, ca şi orele acestea deopotrivă întunecate şi luminoase, pline de neprevăzut, dar şi de lucruri cunoscute. Privesc în sus spre stele, în această noapte de primăvară.

Nu întârzii prea mult pe-afară, fiindcă a doua zi, sâmbătă, voi avea multe de făcut. Dis-de-dimineaţă trebuie să mă prezint la slujba de probă de la centrul de sortare. Spre seară, voi avea parte de cele câteva ore libere, una dintre rarele ocazii când mă pot întâlni cu prietenii în afara şcolii.

Şi va fi şi Xander acolo.

Merg în camera mea şi scot pastilele din mica adâncitură a pudrierei. Apoi le număr – una, două, trei, albastră, verde, roşie – în timp ce le pun înapoi în tubul de metal în care le păstrez de obicei.

Ştiu la ce folosesc pastila albastră şi cea verde. Nu cunosc, în schimb, pe nimeni care să ştie sigur la ce e bună cea roşie. Umblă tot felul de zvonuri pe tema asta, de ani de zile.

Mă bag în pat şi încerc să nu mă mai gândesc la pilula roşie. Pentru prima oară în viaţă, am voie să visez la Xander.

Capitolul 3

M-am întrebat mereu cum arată visele mele aşternute pe hârtie, descompuse în cifre. Cineva sigur ştie, dar eu, una, nu. Îmi dezlipesc etichetele pentru somn de pe piele, având grijă să nu trag prea tare de cea de după ureche. Pielea de-acolo e sensibilă şi mă doare mereu când îndepărtez discul, mai ales dacă mi-am prins câteva fire de păr sub eticheta adezivă. Mă bucur că mi-am terminat tura şi pun echipamentul la loc în cutie. În seara asta e rândul lui Bram să fie etichetat.

Nu l-am visat pe Xander; nu ştiu de ce.

Am dormit însă prea mult şi o să întârzii la serviciu dacă nu mă grăbesc. Intru în bucătărie, ţinând în braţe rochia pe care am purtat-o cu o seară în urmă, şi văd că mama a aranjat deja pe masă micul dejun primit prin curier. Obişnuitul terci de ovăz de un maro-cenuşiu. Mâncăm ca să fim sănătoşi şi să dăm randament; gustul bun nu e important. Vacanţele şi sărbătorile constituie o excepţie. Fiindcă am ţinut toată săptămâna cont de caloriile consumate, aseară, la Banchet, am putut mânca de toate fără să ne simţim rău în vreun fel.

Bram îmi zâmbeşte şmechereşte, îmbrăcat încă în pijama.

–Aşa deci, spune, îndesându-şi în gură încă o lingură de terci, te-ai trezit abia acum pentru că l-ai visat pe *Xander*?

Nu vreau să-şi dea seama cât de aproape e de adevăr, căci, deşi nu l-am visat pe Xander, îmi dorisem s-o fac.

–Nu. Iar pe tine ar trebui să te intereseze mai degrabă că o să întârzii la şcoală, răspund eu.

Bram e încă la vârsta la care sâmbăta trebuie să se ducă la şcoală, nu la muncă, şi, dacă nu se grăbeşte, o să întârzie din nou. Sper să nu primească o citaţie din cauza asta.

–Bram, te rog să mergi să te-mbraci cu hainele civile, îi zice mama.

Va răsufla uşurată când va trece la Şcoala Secundară, unde orele încep cu jumătate de ceas mai târziu.

Bram iese târşâit din cameră, iar mama îmi ia rochia şi o ridică în faţa ochilor.

–Ai fost aşa de frumoasă aseară. Ce rău îmi pare că trebuie s-o duc înapoi...

Preţ de-o clipă, ne uităm amândouă la rochie. Admir felul în care lumina e captată şi reflectată apoi de material, de parcă ar fi însufleţite.

Oftăm amândouă în acelaşi timp, iar pe mama o pufneşte râsul. Mă sărută pe obraz.

–Mai ştii că-ţi vor trimite o bucăţică de material? mă întreabă, iar eu încuviinţez din cap.

Fiecare rochie are aplicată în interior o bucată de ţesătură care poate fi tăiată în bucăţi, câte una pentru fiecare fată care o va purta. Fâşia va fi un suvenir care să-mi amintească de Alegerea Perechii mele, alături de cutiuţa argintie care conţine microcardul.

Cu toate astea, nu voi mai vedea *niciodată* rochia asta, rochia mea verde.

Am ştiut că mi-o doresc din clipa în care am văzut-o. Când m-am hotărât, femeia de la centrul de distribuire a hainelor mi-a zâmbit după ce a introdus numărul – şaptezeci şi trei – în calculator.

–E chiar cea pe care era cel mai probabil s-o alegi, mi-a spus. Toate informaţiile tale personale, ca şi cele de psihologie generală, indicau asta. Şi până acum ai ales altfel decât

majoritatea. În plus, fetelor le place ca rochia să le pună în evidenţă culoarea ochilor.

Am zâmbit şi-am privit cum femeia şi-a trimis asistenta în camera din spate, să aducă rochia. Când am probat-o, am văzut că avusese dreptate. Parcă fusese făcută special pentru mine. Avea lungimea perfectă şi era strânsă pe talie exact cât trebuia. M-am răsucit în faţa oglinzii, admirându-mă.

–Deocamdată, eşti singura fată care poartă această rochie la Balul Alegerii de luna asta. Cea mai cerută este una dintre cele roz, numărul douăzeci şi doi, mi-a mărturisit femeia.

–Foarte bine, am răspuns.

Nu mă deranjează să ies *puţin* în evidenţă.

Bram apare iar în pragul uşii, cu hainele civile boţite şi cu părul ciufulit. Aproape că-i citesc mamei gândurile: să-i pieptene părul şi să întârzie sau să-l lase să plece aşa?

Bram hotărăşte în locul ei.

–Ne vedem diseară. Salută şi o zbugheşte pe uşă.

–N-are cum să meargă atât de repede.

Mama se uită pe geam în direcţia staţiei trenului aerian, la şinele care se aprind, semn că se apropie trenul.

–N-ar fi exclus, o contrazic, văzând cum Bram încalcă încă o regulă, cea împotriva alergatului în public. Mai că-i aud paşii pe trotuar în vreme ce fuge de-a lungul străzii, cu capul plecat şi cu rucsacul săltându-i pe spatele osos.

Încetineşte chiar când ajunge în staţie. Îşi netezeşte părul şi urcă nonşalant scările până la tren. Din fericire, nu l-a văzut nimeni alergând. O clipă mai târziu, trenul porneşte, cu Bram la bord.

–Băiatul ăsta o să mă termine într-o zi. Mama oftează. Ar fi trebuit să-l trezesc mai devreme. Am dormit cu toţii prea mult. Dar seara trecută nu a fost una oarecare.

–Aşa e, o aprob.

–Trebuie să prind următorul tren aerian spre oraş, mă anunţă şi îşi pune geanta pe umăr. Ce-ai de gând să faci în orele libere de diseară?

–Sunt convinsă că Xander şi ceilalţi o să vrea să joace ceva la centrul pentru tineret, răspund. Am văzut toate spectacolele, iar muzica... explic ridicând din umeri.

Mama râde şi-mi ia vorba din gură:

–E pentru bătrâni ca mine.

–În ultima oră vreau să-i fac o vizită bunicului.

Oficialităţile nu permit, de obicei, o abatere de la opţiunile de petrecere a orelor libere, dar vizitele sunt autorizate şi chiar încurajate în ajunul Banchetului Final.

Privirea mamei se îmblânzeşte.

–O să fie foarte încântat.

–I-a povestit tata despre Perechea aleasă?

Mama zâmbeşte.

–Avea de gând să treacă pe la el, în drum spre serviciu.

–Foarte bine, încuviinţez, căci vreau ca bunicul să afle cât de curând posibil.

Ştiu că s-a gândit la mine şi la Banchetul meu la fel de mult cum m-am gândit eu la el şi la Banchetul lui.

Iau în grabă micul dejun şi prind trenul la mustaţă. Chiar dacă nu l-am visat azi-noapte pe Xander, pot să o fac acum. Mă uit pe fereastră şi-mi aduc aminte cum arăta aseară, îmbrăcat în costum, în vreme ce trenul traversează suburbiile în drum spre oraş. Piatra şi betonul încă nu luaseră locul pomilor verzi când, deodată, observ fulgi albi plutind prin aer.

Şi ceilalţi pasageri îi văd.

–*Zăpadă?* În *iunie?* se miră femeia care stă lângă mine.

–Nu se poate! murmură un bărbat de pe partea cealaltă a culoarului.

–Ba se poate, priveşte! insistă femeia.

–Nu se poate! repetă bărbatul.

Oamenii se răsucesc spre ferestre, părând neliniştiţi. Poate fi adevărat ceva ce e greşit?

Evident, fulgi albi plutesc spre pământ. Zăpada asta are ceva ciudat, dar nu-mi dau seama exact ce. Îmi reţin un zâmbet când văd toate chipurile îngrijorate din jurul meu. Ar trebui să-mi fac şi eu griji? Poate că da. Dar e atât de frumos, de neaşteptat şi, cel puţin deocamdată, imposibil de explicat!

Trenul aerian se opreşte în staţie. Uşile se deschid şi înăuntru pătrund câţiva fulgi. Prind unul în palmă, dar acesta nu se topeşte. Misterul dispare însă când văd mica sămânţă maronie din mijlocul lui.

–E o sămânţă de bumbac, le explic încrezătoare celorlalţi. Nu e zăpadă.

–Desigur, aprobă bărbatul, părând bucuros că s-a găsit o explicaţie.

Ninsoare în iunie ar fi ceva cu totul neobişnuit. Seminţele de bumbac însă nu.

–Dar de ce sunt aşa de multe? întreabă o altă femeie, continuând să-şi facă griji.

Primim răspunsul pe dată. Unul dintre pasagerii proaspăt urcaţi în tren îşi scutură fulgii din păr şi de pe hainele civile.

–Smulgem bumbacul de pe plantaţia cultivată de-a lungul râului, explică acesta. Societatea vrea să pună în loc nişte copaci.

Toată lumea îl crede pe cuvânt; nu ştiu nimic despre copaci. Bălmăjesc cum că sunt uşuraţi că nu-i semnul unei noi încălziri; slavă cerului că Societatea ţine totul sub control, ca de obicei. Dar, mulţumită mamei, care nu se poate abţine să nu vorbească despre slujba ei de îngrijitoare în parcul dendrologic, ştiu că explicaţia asta *este* destul de logică. Nu poţi folosi bumbacul pe post de combustibil, sau ca hrană. Iar seminţele sunt o adevărată pacoste. Zboară care-ncotro, se agaţă în orice, încearcă să crească peste tot. Mama le zice „plante-buruiană". Are, totuşi, o slăbiciune pentru ele, căci seminţele mici şi maro sunt frumos înveşmântate

în peri subţiri şi albi de bumbac. Mici paraşute ţesute din nori, care fac căderea mai domoală, ajutând seminţele să zboare şi să fie purtate de vânt într-un loc unde ar putea prinde rădăcini.

Mă uit la sămânţa care mi se odihneşte în palmă. Miezul maroniu este, totuşi, misterios. Nu ştiu ce să fac cu ea, aşa că o bag în buzunar, alături de cutia în care ţin pilulele.

Zăpada falsă îmi aminteşte de un vers dintr-o poezie pe care am studiat-o la şcoală anul ăsta, în orele de limbă şi literatură. Se cheamă: *Popas lângă pădure într-o seară ninsă*. E una dintre preferatele mele din cele O sută de poezii, pe care Societatea a decis să le păstreze pe vremea când au constatat că aveam o cultură dezorganizată. Au format comisii care să aleagă cele mai bune o sută de creaţii: O sută de cântece, O sută de picturi, O sută de poveşti, O sută de poezii. Restul au fost distruse pentru totdeauna. „E spre binele tuturor, declarase Societatea", şi toată lumea fusese de acord, pentru că explicaţia părea de bun-simţ. „Cum am putea aprecia pe deplin ceva dacă suntem copleşiţi de prea multe lucruri?"

Străbunica mea a fost unul dintre istoricii culturali care au ajutat la alegerea celor O sută de poezii în urmă cu aproape şaptezeci de ani. Bunicul mi-a spus de mii de ori cum mama lui a ajutat la luarea acestei hotărâri: ce poezii să se păstreze şi care să fie eliminate pentru totdeauna. Aceasta obişnuia să-i îngâne strofe din poezii pe post de cântece de leagăn. „Le şoptea şi le cânta, iar eu am încercat să le ţin minte după ce-a plecat ea", îmi spunea bunicul.

„După ce-a plecat." Mâine, va pleca şi bunicul meu.

Pe când lăsam în urmă şi ultimele seminţe de bumbac, mă gândeam la acea poezie şi la cât de mult îmi plăcea. Îmi plac cuvintele „târzii" şi „a dormi", felul în care rimează şi se repetă; cred că poemul acesta ar putea fi un cântec

de leagăn potrivit dacă ai fi atent la ritm, nu la cuvinte. Căci, dacă ai băga de seamă cuvintele, nu te-ai mai simţi odihnit: „Şi mult de mers până a dormi."[1]

–Azi e zi de sortare a numerelor, îmi spune supraveghetoarea mea, Norah.

Oftez uşor, dar Norah nu mai zice nimic. Îmi scanează cardul şi mi-l dă înapoi. Nu mă întreabă nimic despre Banchetul Alegerii, deşi n-are cum să nu ştie că a avut loc aseară, căci informaţiile despre mine au fost actualizate. Dar nu e ceva nou. Norah abia dacă interacţionează cu mine, căci sunt unul dintre cei mai buni sortatori. De fapt, au trecut aproape trei luni de când am făcut o greşeală. Atunci a fost ultima oară când am discutat cu adevărat.

–Ia stai puţin, îmi zice Norah când dau să plec spre postul meu de lucru. Văd pe card că se-apropie momentul în care îţi vor fi testate oficial calităţile de sortator.

Încuviinţez din cap. De luni de zile mă gândesc la asta; e drept, nu la fel de mult cum m-am gândit la Banchetul Alegerii, dar destul de des. Chiar dacă sortarea numerelor e cam plictisitoare, activitatea în sine te poate ajuta să ocupi locuri de muncă mult mai interesante. Poate că voi ajunge să fiu supraveghetor Restaurări, la fel ca tata. Când era de vârsta mea şi el s-a ocupat de sortarea informaţiilor. La fel şi bunicul, asta ca să n-o mai menţionez pe străbunica, cea care a luat parte la una dintre cele mai importante sortări, făcând parte din Comitetul Celor O Sută.

Cei care supraveghează Alegerea Perechilor încep tot ca sortatori, dar pe mine nu mă interesează asta. Îmi plac poveştile şi informaţiile cu care am de-a face; nu vreau să fiu responsabilă cu sortarea oamenilor adevăraţi.

[1] Din „Popas lângă pădure într-o seară ninsă" de Robert Frost, vol. *Cele mai frumoase poeme de dragoste,* Editura Humanitas Educaţional, Bucureşti, 2007, traducere de Grete Tartler (n.tr.)

–Să te pregăteşti, îmi mai spune Norah, dar ştim amândouă că sunt deja gata.

Lumina gălbuie pătrunde pieziş prin ferestrele de lângă posturile noastre din centrul de sortare. Când trec pe lângă ele, umbra mea se proiectează pe posturile de lucru ale celorlalţi. Nimeni nu-şi ridică privirea.

Mă strecor să-mi ocup locul, atât de mic, încât abia încap o masă, un scaun şi un ecran de sortare. Pereţi subţiri şi cenuşii mă despart de ceilalţi, astfel încât nu văd pe nimeni. Suntem asemenea microcardurilor din biblioteca de cercetare a Şcolii Secundare – fiecare aşezat cu grijă în boxa sa. Desigur, guvernul dispune de calculatoare care pot sorta mult mai repede decât noi, ceea ce nu înseamnă că suntem mai puţin importanţi. Nu ştii niciodată când tehnologia te lasă la greu.

Asta a păţit societatea dinaintea noastră. Toată lumea dispunea de tehnologie, iar consecinţele au fost dezastruoase. Acum există doar tehnologie de bază – orificii de transmitere, cititori, scribi –, iar informaţiile pe care le reţinem sunt mult mai bine delimitate. Specialiştii în nutriţie nu au nevoie să ştie cum să programeze trenurile aeriene, iar programatorii, la rândul lor, nu trebuie să ştie cum să pregătească mâncarea. Datorită specializărilor pe fiecare domeniu în parte, oamenii nu se mai simt sufocaţi. Nu e nevoie să înţelegem *totul.* Şi, după cum ne reaminteşte Societatea, există o diferenţă între cunoştinţe şi tehnologie. Cunoştinţele nu ne lasă la greu.

Îmi scanez cardul şi încep sortarea. Chiar dacă prefer asocierile de cuvinte sau sortările de imagini şi de propoziţii, mă pricep şi la cele de numere. Ecranul îmi arată ce modele trebuie să identific, iar numerele încep să se desfăşoare pe ecran ca nişte soldăţei albi pe un câmp negru, aşteptând să-i decimez. Le ating pe fiecare în parte şi încep să le sortez, trăgând de ele ca să le introduc în diferite căsuţe. Bat uşor

darabana cu degetele pe ecran, iar sunetul abia se aude, la fel de tăcut ca ninsoarea.

Şi dau naştere unei furtuni. Numerele zboară la locul lor ca fulgii învârtejiţi de vânt.

Pe la jumătate, tiparul pe care îl urmăm se schimbă. Sistemul identifică rapiditatea cu care observăm modificările şi cât de repede ne ajustăm sortările. Nu ştii niciodată când va avea loc o schimbare. Două minute mai târziu, modelul se modifică din nou şi-mi dau încă o dată seama de asta de la primul şir de numere. Nu ştiu cum reuşesc, dar mereu prevăd schimbarea şablonului înainte să se petreacă.

Când sortez, nu mă pot gândi decât la ceea ce văd în faţa ochilor. Aşadar, în micul spaţiu cenuşiu care îmi este alocat, nu mă gândesc la Xander. Nu îmi mai doresc să simt rochia verde pe piele sau gustul tortului de ciocolată pe limbă. Nu mă gândesc la bunicul, care, mâine-seară, îşi va lua ultima cină la Banchetul Final. Nu mă gândesc la zăpada care cade în iunie sau la alte lucruri care, deşi imposibile, continuă să existe. Nu-mi imaginez cum mă orbeşte soarele, cum mă răcoresc razele lunii sau cum frunzele arţarului din curte trec de la verde la auriu şi la ruginiu. Mă voi gândi la toate acestea mai târziu, nu acum, când sortez.

Sortez întruna până când nu mai am ce. Ecranul este gol. Eu sunt cea care l-a golit.

Pe drumul de întoarcere cu trenul aerian spre Suburbia Arţarului, seminţele de bumbac au dispărut. Aş vrea să-i povestesc mamei despre ele, dar, când ajung acasă, ea, tata şi Bram plecaseră deja să-şi petreacă cele câteva ore libere. Pe dispozitivul de supraveghere pâlpâie un mesaj: „Ne pare rău că nu ne-am întâlnit, Cassia. O seară plăcută!"

Din bucătărie se aude un ţiuit – mi-a sosit cina. Recipientul învelit în staniol alunecă prin fanta de distribuire a mâncării. Îl apuc repede, tocmai la timp ca să aud hurducăturile

vehiculului de transportat alimente care-şi urmează traseul prin spatele caselor din suburbie.

Mâncarea e fierbinte şi scoate aburi când îndepărtez folia. Probabil că e un nou director responsabil cu alimentaţia. Până de curând, primeam mâncarea doar uşor încălzită. Acum e de-a dreptul clocotită. Mănânc în grabă şi mă ard puţin pe limbă, căci ştiu exact ce vreau să fac în aceste ore libere, în casa aproape goală. De fapt, niciodată nu sunt cu adevărat singură; dispozitivul de supraveghere zumzăie pe fundal, urmărind şi înregistrând totul. Dar e-n regulă. Chiar am nevoie de el ca să-mi pun planul în aplicare. Vreau să mă uit la microcard fără ca părinţii mei sau Bram să tragă cu ochiul. Vreau să citesc mai multe despre Xander înainte de întâlnirea noastră de diseară.

Când introduc microcardul în deschizătură, zumzăitul devine mai hotărât. Ecranul se luminează şi inima îmi bate mai tare, chiar dacă îl cunosc atât de bine pe Xander. Oare ce-a hotărât Societatea că e cazul să ştiu despre persoana alături de care-mi voi petrece cea mai mare parte a vieţii?

Ştiu oare totul despre el, aşa cum credeam până acum, sau mi-a scăpat ceva?

„Cassia Reyes, Societatea are onoarea să îţi prezinte Perechea."

Zâmbesc când chipul lui Xander apare pe ecran imediat după mesajul înregistrat. E una dintre pozele lui reuşite. Ca întotdeauna, are un zâmbet luminos şi autentic, iar ochii albaştri îi sunt blânzi. Îi studiez îndeaproape faţa, prefăcându-mă că nu am mai văzut niciodată această imagine; că l-am zărit doar o dată, seara trecută, la Banchet. Îi studiez trăsăturile şi curbura buzelor. Chiar *arată* bine. Desigur, niciodată n-aş fi îndrăznit să mă gândesc că mi-ar putea fi Pereche, dar acum, că am aflat, sunt interesată. Intrigată. Puţin speriată că prietenia noastră ar putea avea de suferit, dar, în mare parte, sunt pur şi simplu bucuroasă.

Întind mâna să ating cuvintele „Instrucţiuni de curtare“, afişate pe ecran, dar, înainte să apuc s-o fac, chipul lui Xander se întunecă şi apoi dispare. Ecranul emite un ţiuit, apoi vocea rosteşte din nou: „Cassia Reyes, Societatea are onoarea să îţi prezinte Perechea.“

Inima mi se opreşte-n loc şi nu-mi vine să cred ce văd. Pe ecran apare o faţă.

Nu e a lui Xander.

Capitolul 4

–*Poftim*?

Luată prin surprindere, ating ecranul, iar faţa se dezintegrează sub degetele mele, descompunându-se în particule fine ca un praf. Apar cuvinte, dar ecranul se întunecă înainte să apuc să le citesc. *Din nou.*

–Ce se petrece? întreb cu voce tare.

Ecranul rămâne gol. Şi eu mă simt golită. E de o mie de ori mai rău decât ecranul negru din seara trecută. Atunci ştiam ce înseamnă. Acum, habar nu am. N-am mai auzit să se mai fi întâmplat *aşa ceva*.

„Nu pricep. Societatea nu greşeşte.“

Dar atunci ce-ar putea fi? Nimeni nu are două Perechi.

–Cassia? întreabă Xander, aflat dincolo de uşă.

–Vin imediat, strig, smulgând microcardul din fantă şi îndesându-l în buzunar. Trag adânc aer în piept şi deschid uşa.

–Am aflat de pe microcard că-ţi place să mergi pe bicicletă, spune sobru Xander după ce trag uşa în urma mea, făcându-mă să râd în ciuda a ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dintre toate variantele de exerciţii fizice, cel mai mult îmi displace mersul pe bicicletă, iar el o ştie prea bine. Ne certăm mereu pe tema asta; mie mi se pare aiurea să mergi pe ceva care nu se mişcă, învârtind întruna roţile. El susţine că dacă-mi place să alerg pe bandă e cam acelaşi lucru.

–Ba e diferit, îl contrazic, însă nu pot să-i explic de ce.

–Ţi-ai petrecut întreaga zi privindu-mi chipul pe ecran? mă întreabă.

Glumeşte, dar eu simt că mi se taie deodată răsuflarea. S-a uitat *şi el* la informaţiile de pe microcard. Mi-a văzut oare chipul? E ciudat să-i ascund ceva lui Xander.

–Nici vorbă, răspund, încercând să-l tachinez la rândul meu. Doar e sâmbătă! Am avut de lucru.

–Şi eu, dar asta nu m-a împiedicat. Am citit toate datele statistice despre tine şi am trecut şi prin instrucţiunile de curtare.

Fără să-şi dea seama, mi-a oferit ceva de care să mă pot agăţa. Nu mai sunt copleşită de griji. Încă le mai simt şi mă străbat în valuri reci, dar acum pot să respir. Xander încă mai crede că sunt Perechea lui. El n-a văzut nimic ciudat când s-a uitat peste conţinutul microcardului. Tot e ceva.

–Ai citit toate instrucţiunile?

–Desigur. Tu nu?

–Încă nu.

Mă simt aiurea să recunosc asta, dar Xander pufneşte iar în râs.

–Nu sunt prea interesante, spune. Cu o singură excepţie, adaugă şi-mi face cu ochiul.

–Poftim? îl întreb eu, cu gândul în altă parte.

Văd că strada se umple de tineri de vârsta noastră, îndreptându-se tot spre centrul de jocuri. Îşi fac cu mâna, se strigă şi poartă aceleaşi haine ca noi. Dar în seara asta ceva nu este ca de obicei. Unii îi studiază pe alţii. Alţii sunt priviţi: eu şi Xander.

Ne aţintesc o vreme cu privirea, apoi se uită în altă parte.

Nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Eu şi Xander suntem cetăţeni normali şi sănătoşi şi facem parte din acest grup. Nu suntem nişte străini.

Dar acum mă simt dată la o parte, de parcă între mine şi cei care se holbează s-ar fi ridicat un perete subţire. Ne putem vedea, dar nu putem trece de partea cealaltă.

–Te simţi bine? mă întreabă Xander.

Îmi dau seama prea târziu că ar fi trebuit să insist, întrebându-l care dintre instrucţiuni i s-a părut atât de interesantă. Dacă nu-mi vin curând în fire, o să-şi dea seama că e ceva în neregulă. Ne cunoaştem mult prea bine unul pe celălalt.

Xander mă apucă de braţ când cotim şi ieşim din Suburbia Arţarului. După ce mai mergem câţiva paşi, mă ia de mână, şi degetele ni se împletesc. Se apleacă şi-mi şopteşte la ureche:

–În instrucţiuni se zicea şi că avem voie să ne manifestăm fizic afecţiunea. Dacă dorim.

Iar eu îmi *doresc*. În ciuda a ceea ce mă apasă, atingerea directă a mâinii lui e ceva nou şi bine-venit. Mă miră că Xander se poartă cu atâta naturaleţe. Şi, plimbându-ne, recunosc sentimentele care se citesc pe chipurile unora dintre fetele care ne privesc. E pură gelozie. Mă relaxez puţin, căci le înţeleg. Nici una dintre noi nu s-a gândit că l-ar putea avea pe Xander cel blond, charismatic şi deştept. Fuseserăm sigure că va fi Perechea unei fete dintr-un alt oraş, dintr-o altă provincie.

Dar nu s-a întâmplat aşa. E Perechea *mea*.

Îl ţin strâns de mână pe când ne îndreptăm spre centrul de jocuri. Poate că, dacă nu-i dau drumul, se va dovedi că trebuie să formăm o Pereche. Că celălalt chip de pe ecran nu înseamnă absolut nimic; a fost doar o defecţiune de moment a microcardului.

Doar că faţa pe care am văzut-o în locul celei a lui Xander îmi este şi ea cunoscută.

Capitolul 5

–E un loc liber aici, spune Xander, oprindu-se în dreptul mesei de joc din mijlocul camerei.

Se pare că ceilalţi tineri din suburbia noastră au aceeaşi părere ca noi despre variantele de recreere de sâmbăta asta, căci centrul de jocuri e plin de oameni, printre care sunt de faţă şi majoritatea prietenilor noştri.

–Vrei să participi, Cassia?

–Nu, mersi, runda asta doar mă uit, răspund.

–Dar tu? o întreabă el pe Em, cea mai bună prietenă a mea.

–Dă-i drumul, îl îndeamnă ea, şi râdem amândouă când Xander rânjeşte şi se răsuceşte pe călcâie, ca să-i înmâneze cardul oficialităţii care supervizează jocul.

Xander se poartă mereu aşa când e vorba despre jocuri – e plin de viaţă şi de nerăbdare. Îmi aduc aminte cum ne jucam când eram mici, luând totul în serios şi nevrând să-l lăsăm pe celălalt să câştige.

Mă întreb de când anume nu-mi mai plac jocurile. Îmi vine greu să-mi amintesc.

Xander se apropie de masă şi spune ceva, făcându-i pe ceilalţi să râdă. Zâmbesc. E mult mai distractiv să te uiţi la el decât să iei parte la joc. Iar acest joc, „Fise", se numără printre preferatele lui. Necesită mare îndemânare, exact ce-i place cel mai mult.

–Aşadar, spune încet Em, doar pentru urechile mele, printre râsetele şi conversaţiile celorlalţi. Cum e? Cum e să-ţi *ştii* Perechea?

Eram sigură că mă va întreba asta; ştiu că toată lumea ar vrea să afle. Şi am un singur răspuns de dat. Îi spun adevărul.

–E Xander. E minunat.

Em dă înţelegătoare din cap.

–Nimeni nu s-a gândit că am putea fi Perechea cuiva cunoscut, zice ea. Şi iată că se întâmplă.

–Ştiu, întăresc eu.

–Iar *Xander* e cel mai bun dintre noi, continuă Em.

Cineva o strigă, şi se îndreaptă spre altă masă.

Mă uit cum Xander ia piesele cenuşii şi le aşază pe pătratele gri şi negre ale tablei. Culorile din centrul de jocuri sunt, în mare parte, mohorâte: pereţii sunt cenuşii, elevii sunt îmbrăcaţi în haine maro, iar cei care au deja un loc stabil de muncă, în bleumarin. Doar noi mai înveselim încăperea, cu nuanţele părului nostru şi cu chicotele noastre. Când Xander aşază ultima piesă, se uită la mine peste masă şi spune de faţă cu adversarii lui:

–Voi câştiga această partidă pentru *Perechea* mea.

Toată lumea se întoarce să mă privească, iar Xander zâmbeşte neastâmpărat.

Îmi dau ochii peste cap, şi sunt încă îmbujorată câteva clipe mai târziu, când cineva mă bate pe umăr. Mă răsucesc.

În spatele meu se afla o oficialitate.

–Cassia Reyes? întreabă.

–Da, confirm, aruncându-i o privire lui Xander.

Acesta se concentra asupra următoarei mişcări şi nu vedea ce se întâmplă.

–M-ai putea însoţi până afară pentru o clipă? Nu va dura mult şi nu ai de ce să-ţi faci griji. E o simplă formalitate.

„Oare oficialitatea ştie ce s-a întâmplat când am încercat să văd informaţiile de pe microcard?"

–Desigur, încuviinţez. Nici nu poţi răspunde altfel când o oficialitate îţi cere ceva. Mă uit la prietenii mei. Sunt atenţi la joc şi la jucătorii care mută piesele. Nimeni nu observă

că plec. Nici măcar Xander. Sunt înghiţită de mulţime şi urmez oficialitatea îmbrăcată în alb afară din încăpere.

–Te asigur că nu ai de ce să-ţi faci griji, repetă zâmbind oficialitatea.

Vocea îi pare blândă. Mă conduce în micul spaţiu verde din faţa centrului de jocuri. Chiar dacă mă nelinişteşte să mă aflu în prezenţa unei oficialităţi, mă bucur să fiu în aer liber, şi nu în spaţiul aglomerat din interior.

Păşim pe iarba tunsă cu atenţie, îndreptându-ne spre o bancă de metal aflată sub un felinar. Nu mai e nimeni.

–Nici măcar nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, rosteşte oficialitatea. Ştiu tot. Chipul prezentat de microcard nu era cel corect, nu?

Chiar *este* drăguţă: nu mi-a cerut să recunosc eu asta. Dau aprobator din cap.

–Probabil că eşti foarte îngrijorată. Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

–Nu.

Îmi face semn să mă aşez, şi mă supun.

–Grozav. Permite-mi să te liniştesc. Mă priveşte drept în ochi. Cassia, nu s-a schimbat absolut nimic. Perechea ta e tot Xander Carrow.

–Mulţumesc, îi spun, şi sunt atât de recunoscătoare, încât repet: Mulţumesc.

Tulburarea îmi dispare şi, în sfârşit, mă pot calma. Oftez de uşurare, iar femeia izbucneşte în râs.

–Te felicit pentru Perechea ta. A provocat mare vâlvă. Se vorbeşte despre asta în toată provincia. Poate chiar în toată Societatea. De mulţi ani nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Face o scurtă pauză, apoi continuă: Nu ai cumva la tine microcardul?

–Ba da. Îl scot din buzunar. Am fost îngrijorată; n-am vrut să-l vadă şi altcineva...

Întinde mâna şi-i pun microcardul în palma deschisă.

–Perfect. Mă ocup eu de asta, spune, punându-l în mica geantă specifică oficialităţilor.

Zăresc cu coada ochiului recipientul pentru pilule şi observ că este mai mare decât cel standard. Mă surprinde privindu-l.

–Oficialităţile de nivel înalt au la dispoziţie şi suplimente, explică ea. Pentru cazuri de urgenţă. Încuviinţez, iar femeia continuă: Dar tu nu ai de ce să-ţi faci probleme în această privinţă. *Asta* e pentru tine. Scoate un alt microcard dintr-o despărţitură laterală a gentuţei. L-am verificat. Totul este în regulă.

–Mulţumesc.

Preţ de câteva clipe după ce bag noul microcard în buzunar, se lasă liniştea. La început, mă uit la iarbă, la băncile de metal şi la mica fântână de beton din centrul spaţiului verde, din care, la fiecare câteva secunde, ţâşnesc jeturi argintii de apă. Apoi, îi arunc o privire femeii de lângă mine, încercând să văd însemnul de pe buzunarul cămăşii. Ştiu că e o oficialitate, pentru că e îmbrăcată în alb, dar nu sunt sigură ce departament al Societăţii reprezintă.

–Fac parte din Departamentul de Alegere a Perechilor şi sunt autorizată să mă ocup de defecţiunile informatice, explică oficialitatea, observând la ce mă uitam. Din fericire, nu prea avem de lucru. Cum Alegerea Perechilor e atât de importantă pentru Societate, sistemul este foarte bine pus la punct.

Cuvintele ei îmi amintesc de un paragraf din documentele oficiale referitor la Alegerea Perechilor: „Alegerea Perechilor are un dublu scop: de a asigura cei mai sănătoşi cetăţeni ai Societăţii noastre şi de a le oferi cetăţenilor interesaţi cele mai bune şanse pentru a avea parte de o Viaţă de Familie reuşită. Pentru Societate, este de maximă importanţă ca Perechile să fie cât mai potrivite."

–N-am mai auzit niciodată despre o asemenea greşeală.

–Mă tem că se mai întâmplă, din când în când. Nu prea des. Păstrează puţin tăcerea, apoi pune întrebarea pe care nu vreau s-o aud: Ai recunoscut chipul celeilalte persoane?

Deodată, fără să mă gândesc, sunt tentată să mint. Vreau să-i spun că habar nu am, că nu am mai văzut niciodată acel chip. Mă uit iar la fântână şi, urmărind ţâşnirea şi căderea apei, îmi dau seama că tăcerea mă dă de gol. Aşa că răspund:

–Da.

–Îmi poţi spune cum îl cheamă?

Desigur, ştie deja toate astea, aşa că nu am încotro şi spun adevărul.

–Da. Ky Markham. De-asta mi s-a şi părut ciudat totul. Şansele să se producă o greşeală, ba încă în privinţa unei persoane pe care o cunosc...

–Sunt aproape nule, completează ea. Aşa este. De aceea ne şi întrebăm dacă nu cumva greşeala a fost intenţionată, un fel de glumă. Dacă vom identifica persoana responsabilă cu asta, o vom pedepsi cu asprime. A fost o cruzime să facă aşa ceva. Nu doar pentru că te-a tulburat şi te-a indus în eroare, dar şi din cauza lui Ky.

–El ştie?

–Nu. Habar nu are. Am spus că a fost o cruzime să-l folosească în această farsă din cauza a ceea ce e.

–Ce e?

Ky Markham s-a mutat în suburbia noastră pe când avea zece ani. Arată bine şi e liniştit. Nu provoacă necazuri. Nu-l mai văd atât de des ca pe vremuri; anul trecut a primit, mai devreme decât ceilalţi, un loc de muncă şi nu se mai duce la Şcoala Secundară, precum restul tinerilor din Suburbie.

Oficialitatea îmi face semn din cap şi se apropie, deşi nu ne poate auzi nimeni. Lumina felinarului de lângă noi e fierbinte, şi mă foiesc puţin.

–E o informaţie confidenţială, dar Ky Markham nu are cum să fie Perechea ta. Nu poate fi Perechea nimănui.

–Ah, a ales să fie Celibatar.

Nu-mi dau seama de ce această informaţie ar fi confidenţială. Mulţi tineri de la şcoala noastră au ales să fie celibatari. În documentele oficiale despre Alegerea Perechilor există chiar un paragraf întreg despre asta: „Vă rugăm să cântăriţi cu atenţie dacă sunteţi un candidat potrivit pentru a fi Perechea cuiva. Nu uitaţi, Celibatarii sunt la fel de importanţi pentru Societate. După cum bine ştiţi, conducătorul actual al Societăţii este Celibatar. Atât Perechile, cât şi cetăţenii Celibatari duc vieţi împlinite şi pline de satisfacţii. Însă doar cei care aleg să fie Perechea cuiva au voie să aibă copii".

Se apropie de mine.

–Nu. Nu este Celibatar. Ky Markham este o Aberaţie.

„Ky Markham este o Aberaţie?"

Aberaţiile trăiesc printre noi; nu sunt periculoase, precum Anomaliile, care trebuie separate de Societate. Deşi Aberaţiile dobândesc, de obicei, acest statut fiindcă au săvârşit o infracţiune, sunt totuşi protejate; identitatea lor nu este cunoscută. Doar oficialităţile din Departamentul de clasificare socială şi din alte domenii înrudite au acces la asemenea informaţii.

Nu pun întrebarea cu voce tare, dar femeia ştie ce gândesc.

–Mă tem că da. Dar nu din vina lui. Tatăl său a comis o infracţiune. Societatea nu a putut trece cu vederea aşa ceva, chiar şi când i-au permis familiei Markham să-l adopte pe Ky. A fost obligat să-şi păstreze clasarea ca Aberaţie şi, prin urmare, nu a putut lua parte la Alegerea Perechilor, explică femeia şi oftează. Producem microcardurile cu doar câteva ore înainte de Banchet. Cel mai probabil atunci s-a produs greşeala. Verificăm deja cine a avut acces la microcardul tău – cine a putut să adauge imaginea lui Ky înainte de Banchet.

–Sper să aflaţi cine a făcut-o, spun. Aveţi dreptate. E o cruzime.

–Vom afla, mă asigură ea, zâmbindu-mi. Îţi promit. Apoi, oficialitatea priveşte în jos şi aruncă o privire asupra ceasului de mână. Acum trebuie să plec. Sper că am reuşit să-ţi alung grijile.

–Da, vă mulţumesc. Încerc să nu mă mai gândesc la băiatul care s-a dovedit a fi o Aberaţie. Ar trebui să mă bucur că totul este iarăşi în regulă. Dar mă tot gândesc la Ky – îmi pare rău pentru el şi mi-aş dori să nu fi aflat asta despre el, să cred în continuare că a ales să fie Celibatar.

–Nu mai trebuie să-ţi reamintesc că informaţia aceasta despre Ky Markham trebuie să rămână confidenţială, nu-i aşa? întreabă femeia cu blândeţe, dar tonul vocii ei este dur ca oţelul. Ţi-am dezvăluit asta doar ca să ştii sigur că nu era menit să-ţi fie Pereche.

–Bineînţeles. Nu voi spune nimănui.

–Perfect. Cel mai bine e să păstrezi secretul. Am putea, totuşi, să organizăm o întâlnire, să le explic părinţilor tăi, lui Xander şi familiei sale...

–Nu! spun hotărât. Nu vreau să ştie nimeni în afară de...

–În afară de cine?

Nu răspund şi, deodată, oficialitatea mă apucă de braţ. Nu mă strânge, dar îmi dau seama că n-o să-mi dea drumul până nu răspund.

–De bunicul meu, rostesc. Are aproape optzeci de ani.

Îmi dă drumul.

–Când e ziua lui?

–Mâine.

Stă pe gânduri o clipă, apoi încuviinţează.

–Dacă simţi că trebuie să povesteşti cuiva ce s-a întâmplat, el este cel mai potrivit pentru asta. Sigur doar lui vrei să-i spui?

–Da, confirm. Nu mai vreau să ştie nimeni altcineva. Nu mă deranjează să-i spun bunicului, pentru că... Nu-mi

închei propoziţia. Ştie şi ea motivul. Sau, cel puţin, unul dintre motive.

–Mă bucur, mă aprobă oficialitatea. Trebuie să recunosc că asta-mi uşurează mult treaba. Evident, când vei vorbi cu bunicul tău, îi vei atrage atenţia că, dacă mai spune cuiva, va primi o citaţie. Şi sunt convinsă că nu-şi doreşte aşa ceva, mai ales acum. Şi-ar putea pierde privilegiile de conservare.

–Înţeleg.

Femeia îmi zâmbeşte şi se ridică.

–Te mai pot ajuta cu ceva?

Mă bucur că interviul a ajuns la final. Acum, că totul este iar în regulă, vreau să-mi ocup locul în încăperea plină de lume. Mă simt, brusc, foarte singură aici, afară.

–Nu, mulţumesc.

Face semn către cărarea care duce la centru.

–Îţi doresc toate cele bune, Cassia. Mă bucur că te-am putut ajuta.

Îi mulţumesc încă o dată şi mă îndepărtez. Rămâne în urmă şi mă petrece cu privirea. Chiar dacă ştiu că-i o prostie, mă simt de parcă m-ar urmări cum intru pe uşă, străbat holurile şi mă întorc în cameră, la masa la care Xander încă mai joacă. Îşi ridică privirea şi se uită fix la mine. Observase că lipsesc. „E totul în regulă?“ mă întreabă el din priviri, iar eu dau aprobator din cap. Acum, este.

Totul a revenit la normal. Ba e chiar mai bine decât atât – acum mă pot iar bucura că Xander este Perechea mea.

Mi-aş fi dorit să nu-mi fi dezvăluit însă ce este Ky. Acum, că ştiu prea multe despre el, nu-l voi mai putea privi cu aceiaşi ochi.

Centrul de jocuri e plin de tineri ca noi. În cameră e foarte cald şi umed, amintindu-mi de cursul despre simularea oceanului tropical, de la ora de ştiinţe despre recifele

de corali care forfoteau de peşti înainte ca Încălzirea să-i omoare pe toţi. Simt gustul transpiraţiei şi respir apă.

Cineva se loveşte de mine, când vocea unei oficialităţi se aude în difuzorul principal. Mulţimea amuţeşte şi ascultă cu atenţie.

–Cineva şi-a scăpat pe jos recipientul cu tablete. Vă rog să rămâneţi nemişcaţi şi tăcuţi până când îl găsim.

Toată lumea se opreşte pe dată. Aud păcănitul zarurilor şi un bufnet înfundat scos de cineva, poate chiar de Xander, care aşază pe tablă o piesă de joc. Apoi, se lasă liniştea. Nu mai mişcă nimeni. Un recipient pierdut e o problemă serioasă. Mă uit la fata de lângă mine, iar ea mă priveşte la rândul ei, cu ochi măriţi de spaimă, cu gura deschisă, absolut încremenită. Mă gândesc iar la simularea oceanului şi-mi amintesc cum profesorul a oprit-o pe la mijloc ca să explice ceva, iar peştii proiectaţi pe pereţii încăperii ne priveau fără să clipească, până când profesorul a pornit iar simularea.

Aşteptăm cu toţii să fie apăsat comutatorul, iar profesorul să ne spună ce urmează. Încep să mă gândesc la altceva, ca să evadez din acest loc în care stăm cu toţii nemişcaţi. Mai sunt şi alte Aberaţii neştiute în această încăpere, înotând în aceste ape? *Apă.* Îmi vine în minte o altă amintire legată de apă, de data asta una adevărată, de pe vremea când eu şi Xander aveam zece ani.

Pe atunci, aveam mai mult timp de recreere, pe care, în timpul verii, îl petreceam mai mereu la piscină. Lui Xander îi plăcea să înoate în apa albastră şi tratată cu clor; eu preferam să stau pe marginea de ciment cu asperităţi şi să-mi vântur picioarele în apa din piscină înainte să intru. Exact asta făceam când Xander a apărut lângă mine, părând foarte îngrijorat.

–Mi-am pierdut recipientul cu pastile, mi-a spus încet.

Am privit în jos, să mă asigur că al meu era încă bine prins de costumul de baie – clama metalică era ataşată de breteaua

stângă. Ne primiserăm recipientele pentru tablete în urmă cu mai multe săptămâni şi, pe atunci, conţineau o singură pilulă. Prima. Cea albastră. Cea care ne poate salva; cea care conţine suficiente substanţe nutritive încât să putem rezista câteva zile, dacă avem şi apă la îndemână.

Era destulă apă în piscină. Tocmai aia era problema. Cum să găsească Xander recipientul?

–Probabil că-i în apă, am spus. Să-l rugăm pe salvamar să golească piscina.

–Nu, a spus cu fermitate Xander. Nu le spune. Îmi vor trimite citaţie pentru că l-am pierdut. Nu spune nimănui. O să-l găsesc eu.

Să avem propriul recipient pentru pastile e un pas important spre independenţă; dacă îl pierdem e ca şi cum am recunoaşte că nu suntem pregătiţi să avem responsabilităţi. Părinţii au grijă de pastilele noastre până când suntem destul de mari ca să le preluăm noi, una câte una. Întâi pe cea albastră, când împlinim zece ani. Apoi, la treisprezece ani, pe cea verde. Cea care ne linişteşte când avem nevoie de aşa ceva.

În cele din urmă, la şaisprezece ani, o primim pe cea roşie, cea pe care putem să o luăm doar la porunca unei oficialităţi de nivel înalt.

La început, am încercat să-l ajut pe Xander, dar mă înţepau ochii din cauza clorului. M-am tot scufundat şi, când ochii au ajuns să mă usture atât de rău, că abia mai vedeam, am ieşit pe marginea de ciment a piscinei şi am încercat să privesc dincolo de suprafaţa luminată de soare a apei.

Când suntem mici, nu avem ceasuri la dispoziţie; ni se spune cât e ora. Cu toate astea, ştiam. Ştiam că se afla sub apă de mult prea mult timp. Îl cronometrasem numărându-mi bătăile inimii şi clipocitul valurilor lovindu-se de pereţii piscinei când un om, apoi altul şi încă unul au plonjat înăuntru.

„Oare s-a înecat?" Preţ de o clipă, am fost orbită de lumina albă a soarelui reflectându-se în apă şi paralizată de frica ce părea tot albă. Dar apoi m-am ridicat şi am tras suficient aer în piept, ca să le strig tuturor: „Xander e sub apă, salvaţi-l, salvaţi-l!" Înainte să apuc s-o fac, o voce necunoscută m-a întrebat:

–Se îneacă?

–Nu-mi dau seama, am răspuns, desprinzându-mi cu greu privirea de suprafaţa apei.

Lângă mine stătea un băiat bronzat, cu păr negru. Un băiat pe care nu-l ştiam. Doar atât am apucat să văd înainte să dispară, alunecând în apă dintr-o singură mişcare rapidă.

Linişte, clipocitul apei lovindu-se de pereţii de ciment, şi apoi capul lui Xander a apărut la suprafaţă. Mi-a zâmbit triumfător, ţinând în mână recipientul impermeabil.

–L-am găsit, a spus el.

–Xander, am rostit uşurată, eşti bine?

–Desigur, a declarat, iar în ochi i se citea din nou încrederea în sine. De ce-ai crede că nu sunt bine?

–Ai stat atât de mult timp sub apă, încât am crezut că te îneci, am recunoscut eu. Şi la fel a crezut şi băiatul ăla... Deodată, am intrat în panică. „Unde-a dispărut?" Nu ieşise să ia vreo gură de aer.

–Care băiat? a întrebat nedumerit Xander.

–A intrat în apă să te caute. Şi atunci l-am văzut – o umbră în piscină. E chiar acolo. Se îneacă?

Tocmai atunci băiatul a apărut la suprafaţă, tuşind, cu apa şiroindu-i pe faţă. Pe obraz avea o zgârietură roşie, aproape vindecată, dar încă vizibilă. M-am străduit să nu mă holbez la ea. Nu doar pentru că rănile sunt ceva neobişnuit într-un mediu în care suntem cu toţii sănătoşi şi în siguranţă, dar şi pentru că nu-l cunoşteam. Un străin.

Băiatul a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete răsuflarea. Când s-a mai liniştit, s-a uitat la mine, dar i s-a adresat lui Xander:

–Nu te-ai înecat.

–Nu, a confirmat Xander. *Tu* ai fost însă cât pe ce.

–Ştiu, a răspuns băiatul. Am vrut să te salvez. Apoi, s-a corectat. Adică să te *ajut*.

–Nu ştii să înoţi? l-am întrebat.

–Am *crezut* că ştiu, a spus băiatul, iar eu şi Xander am izbucnit în râs.

Băiatul m-a privit în ochi şi mi-a zâmbit. Lucrul acesta a părut să-l surprindă; pe mine m-a uimit câtă căldură emana.

Apoi, s-a uitat la Xander.

–Părea îngrijorată când n-ai mai apărut la suprafaţă.

–Nu mai sunt îngrijorată, am zis, uşurată că toată lumea era în regulă. Eşti în vizită la cineva? l-am întrebat pe băiat, sperând că se afla într-o vizită mai lungă. Îmi plăcea deja de el, căci încercase să-l ajute pe Xander.

–Nu, a răspuns el şi, cu toate că încă mai zâmbea, vocea îi era şoptită şi plată precum apa care ne înconjura. M-a privit fix. Sunt de prin părţile locului.

Uitându-mă la mulţimea din faţa mea, mă simt la fel de uşurată când văd un chip cunoscut, chipul cuiva pentru care, până de curând, îmi făcusem nenumărate griji. Cineva despre care crezusem că s-a înecat, că a alunecat sau a fost tras la fund, fără să-l mai pot vedea vreodată.

Ky Markham se afla aici şi mă privea.

Fără să-mi dau seama, fac un pas spre el. Şi atunci simt cum îmi plesneşte ceva sub picior. Recipientul pierdut s-a deschis, conţinutul s-a vărsat pe podea, strivindu-se sub piciorul meu. Albastruverderoşu.

Mă opresc pe dată, dar mişcarea mi-a fost observată. Oficialităţile se năpustesc în direcţia mea, iar cei din jur strigă:

–Aici! S-a spart!

Trebuie să mă întorc spre o oficialitate care mă apucă de cot şi mă întreabă ce s-a întâmplat. Mă uit spre locul în care se afla Ky, dar acesta dispăruse. Exact ca în ziua aceea, de la piscină. Şi la fel cum a dispărut chipul lui de pe ecranul de-acasă.

Capitolul 6

–Azi, la piscină, am întâlnit un băiat nou, le-am spus părinţilor în seara aceea, după incidentul care avusese loc în timp ce eu şi Xander înotam.

Nu am menţionat nimic despre faptul că Xander şi-a pierdut recipientul pentru pastile. Nu voiam să dea de necaz. Omisiunea îmi stătea în gât precum o pastilă. De fiecare dată când înghiţeam, o simţeam blocată acolo, ameninţând să mă sufoce.

Dar tot nu am spus nimic.

Părinţii mei s-au uitat unul la celălalt.

–Un băiat *nou*? Eşti sigură? m-a întrebat tata.

–Da, am confirmat. Îl cheamă Ky Markham. Eu şi Xander am înotat împreună cu el.

–Înseamnă că stă la familia Markham, a continuat tata.

–L-au adoptat, i-am informat eu. Aidei îi spune „mamă", iar lui Patrick, „tată". L-am auzit cu urechile mele.

Ai mei şi-au intersectat iar privirile. Adopţiile erau, şi încă mai sunt, ceva nemaiauzit în provincia Oria.

Tocmai a bătut cineva la uşă.

–Rămâi aici, Cassia, mi-a spus tata. Vedem noi cine e.

Am stat în bucătărie, dar l-am auzit pe tatăl lui Xander, domnul Carrow, a cărui voce puternică răsună de-a lungul foaierului. Nu avem voie să intrăm în casa altcuiva, dar mi-l închipuiam stând pe trepte, o variantă mai în vârstă a lui Xander. Acelaşi păr blond. Aceiaşi ochi albaştri şi surâzători.

–Am vorbit cu Patrick şi cu Aida Markham, a spus el. Mi-am zis că aţi dori să ştiţi. Băiatul e orfan. E din Provinciile Exterioare.

–Da? În vocea mamei se citea îngrijorarea. Provinciile Exterioare se aflau la hotarul geografic al Societăţii, acolo unde viaţa este mai dură şi mai sălbatică. Uneori, oamenii le numesc Provinciile Inferioare sau Provinciile Inverse, pentru că dispun de foarte puţine cunoştinţe, iar ordinea lipseşte aproape cu desăvârşire. Acolo există mai multe Aberaţii decât în restul populaţiei. Şi chiar şi Anomalii, spun unii. Deşi nimeni nu ştie exact unde se află Anomaliile. Erau ţinute în adăposturi, dar cele mai multe sunt astăzi goale.

–Se află aici cu aprobarea Societăţii, a adăugat domnul Carrow. Patrick însuşi mi-a arătat actele. Mi-a spus să împărtăşesc asta oricui se arată interesat. Ştiam că te vei îngrijora, Molly. La fel şi tu, Abran.

–Păi, atunci, pare în regulă, a spus mama.

M-am ţiţit de după colţ, ca să văd ce se petrecea în foaier, unde părinţii mei stăteau cu spatele la mine, în timp ce tatăl lui Xander rămăsese afară pe trepte, în noapte.

Apoi, tatăl lui Xander şi-a coborât vocea, şi a trebuit să ciulesc urechile ca să disting ce zicea printre bâzâiturile joase ale dispozitivului din foaier.

–Molly, s-o fi văzut pe Aida. Şi pe Patrick. Păreau iar plini de viaţă. Băiatul e nepotul Aidei. Fiul surorii ei.

Mama şi-a trecut mâna prin păr, cum făcea mereu când se simţea nelalocul ei. Ne aminteam cu toţii prea bine ce se întâmplase cu familia Markham.

A fost unul dintre rarele cazuri de eşec ale guvernului. O Anomalie de nivelul întâi nu ar fi trebuit să rămână neidentificată, cu atât mai puţin în libertate, strecurându-se în birourile guvernamentale în care lucra Patrick şi unde fiul său venise în vizită tocmai în ziua aceea. Nu vorbeam despre asta, dar nu puteam uita. Căci băiatul familiei Markham nu mai era – fusese ucis în timp ce aştepta

ca tatăl lui să se întoarcă de la o întâlnire care avea loc într-o altă parte a clădirii. Patrick Markham însuşi fusese în convalescenţă, căci Anomalia l-a aşteptat în tăcere în birou şi l-a atacat şi pe el.

–Nepotul ei, a spus mama cu glas înţelegător. Sigur că Aida îşi doreşte să-l crească.

–Iar guvernul consideră, probabil, că-i este dator lui Patrick să facă o excepţie în cazul lui, a adăugat tata.

–Abran, l-a apostrofat mama.

Dar tatăl lui Xander era de aceeaşi părere.

–E logic. O excepţie, drept recompensă pentru accident. Un fiu care să-l înlocuiască pe cel pe care n-ar fi trebuit să-l piardă. Aşa văd oficialităţile situaţia.

Mai târziu, mama a venit la mine în cameră să mă bage în pat. Cu o voce moale precum păturile în care mă învelea, m-a întrebat:

–Ai auzit ce-am vorbit?

–Da, am recunoscut.

–Nepotul, mai bine zis fiul familiei Markham, începe mâine şcoala.

–Ky. Aşa îl cheamă, am spus.

–Da.

S-a aplecat, iar părul lung şi blond i-a alunecat peste un umăr; pistruii de pe faţă păreau nişte stele pe pielea ei albă. Mi-a zâmbit.

–O să te porţi frumos cu el, nu-i aşa? Şi-o să-l ajuţi să se integreze? E greu să fii nou când toţi ceilalţi şi-au găsit locul.

–Aşa o să fac, i-am promis.

După cum s-a dovedit, sfatul nu a fost necesar. A doua zi, la Şcoala Secundară, Ky a salutat şi s-a prezentat singur. Străbătea holurile rapid şi pe tăcute; le-a spus tuturor cine este, pentru ca nimeni să nu fie nevoit să întrebe. Când a sunat clopoţelul, a dispărut printre grupurile de elevi. A dispărut şocant de repede. Acum un minut era acolo – retras,

deosebit şi nou –, şi brusc a devenit parte din mulţime, ca şi cum ar fi făcut asta întreaga viaţă. Ca şi cum ar fi locuit dintotdeauna acolo.

Acum, privind în urmă, îmi dau seama că aşa se petreceau mereu lucrurile cu Ky. L-am văzut întotdeauna înotând la suprafaţă. S-a scufundat în adâncuri doar în prima zi.

–Trebuie să-ţi spun ceva, îl anunţ pe bunicul, trăgându-mi un scaun lângă el. Oficialităţile nu m-au mai reţinut mult timp la centrul de jocuri, după ce-am călcat pe pilule; aveam suficient timp la dispoziţie pentru o vizită. Sunt recunoscătoare, pentru că e penultima oară când o voi face. Acest gând mă face să mă simt golită pe dinăuntru.

–Ah, spune bunicul. E de bine?

Stă la fereastră, aşa cum face adesea noaptea. Se uită cum apune soarele şi cum apar stelele, şi uneori mă întreb dacă mai e încă acolo când răsare soarele. Oare ţi-e greu să adormi când ştii că eşti aproape de final? Încerci să nu pierzi nici măcar o clipă, chiar şi pe cele care ar părea plictisitoare şi cu nimic ieşite din comun?

Noaptea, culorile se diluează; predomină cenuşiul şi negrul. Din când în când, scânteiază câte un punctuleţ luminos, când se aprinde un felinar. Şinele trenului aerian, banale în lumina zilei, par un frumos drum strălucitor pe deasupra pământului, acum, că s-au aprins luminile de seară. În vreme ce privesc în depărtare, un tren aerian trece în viteză, cu oameni la bordul său alb şi luminos.

–Ceva ciudat, răspund, iar bunicul îşi lasă furculiţa jos.

Mănâncă o bucată din ceva numit plăcintă, din care eu n-am gustat niciodată, dar care arată delicios. Mi-aş dori să nu fie interzis să-şi împartă mâncarea cu mine.

–Totul e în regulă. Xander încă e Perechea mea, continui.

Societatea m-a învăţat că aşa se dau veştile; întâi îl asiguri pe celălalt că nu e nimic în neregulă, apoi dezvălui restul.

–Dar s-a făcut o greşeală cu microcardul meu. Când am vrut să vizionez informaţiile de pe el, chipul lui Xander a dispărut. Şi am văzut pe altcineva.

–Ai văzut pe *altcineva*?

Dau aprobator din cap, încercând să nu mă uit prea insistent la mâncarea din farfuria lui. La crusta de zahăr ca nişte fulgi, care-mi aminteşte de cristalele de zăpadă. La fructele de pădure coapte şi pline de savoare, care mânjesc farfuria cu roşu. Cuvintele pe care tocmai le-am rostit îmi rămân în minte ca aluatul care se lipeşte de furculiţa de argint masiv: „Am văzut pe altcineva."

–Şi cum te-ai simţit când ai văzut chipul celuilalt băiat apărând pe ecran? mă întreabă cu blândeţe bunicul, punându-şi mâna pe a mea. Ai fost îngrijorată?

–Puţin, mărturisesc. Nu înţelegeam ce se întâmplă. Pentru că-l cunosc şi pe cel de-al doilea băiat.

Bunicul ridică mirat din sprâncene.

–Chiar aşa?

–E Ky Markham, îi zic. Fiul lui Patrick şi al Aidei. Locuieşte în Suburbia Arţarului, în josul străzii noastre.

–Şi ce explicaţie ţi-a oferit oficialitatea pentru o asemenea greşeală?

–N-a fost o greşeală a Societăţii. Societatea nu greşeşte niciodată.

–Sigur că nu, admite bunicul pe un ton plat. Dar oamenii da.

–Asta şi consideră oficialitatea că s-a întâmplat. Crede că cineva a umblat la microcardul meu şi a introdus chipul lui Ky.

–De ce? se minunează bunicul.

–Ca să facă o glumă plină de cruzime. Rostesc cuvintele şi mai încet: Din cauza statutului lui Ky. E o Aberaţie.

Bunicul se ridică brusc de pe scaun, dărâmându-şi tava. Observ cu uimire cât de mult a slăbit, dar stă drept ca un stâlp.

–O Aberaţie ţi-a fost prezentată drept Pereche?

–Doar pentru o clipă, explic, încercând să-l liniştesc. Dar a fost o greşeală. Xander e Perechea mea. Celălalt băiat nici măcar nu a fost luat în considerare pentru Alegerea Perechilor.

Bunicul nu se aşază, deşi eu stau încă pe scaun, sperând că-l voi face să se calmeze şi să-şi dea seama că totul este în regulă.

–Ţi-au spus de ce a fost clasificat astfel?

–Tatăl lui a făcut ceva, răspund. Nu e vina lui Ky. Şi nici nu e. O ştiu prea bine, la fel şi bunicul. Oficialităţile n-ar fi permis niciodată adopţia dacă el ar fi constituit o ameninţare.

Bunicul se uită la farfuria care căzuse zdrăngănind de pe tavă pe podea. Dau să o ridic, dar mă opreşte.

–Nu, spune pe un ton ascuţit, apoi se îndoaie cu greu de spinare.

De parcă ar fi fost făcut din lemn vechi; un copac bătrân, cu încheieturi înţepenite din lemn. Împinge ultimele îmbucături de mâncare înapoi pe farfurie şi apoi mă priveşte cu ochii săi limpezi. *Ei* nu sunt deloc înţepeniţi, ci vii şi plini de energie.

–Nu-mi place, rosteşte. De ce ţi-ar modifica cineva microcardul?

–Bunicule, te rog, stai jos, îi zic. E doar o farsă. Vor afla cine a făcut-o şi se vor ocupa de tot. O oficialitate de la Departamentul de alegere a perechilor a spus-o cu gura ei.

Îmi doream să nu-i fi povestit nimic bunicului. De ce mi-am imaginat că mă va alina să-i dezvălui toate astea?

Dar acum chiar mă alină.

–Sărmanul băiat, spune bunicul cu tristeţe. Nu e din vina lui că e un proscris. Îl cunoşti bine?

–Suntem prieteni, dar nu apropiaţi. Îl întâlnesc uneori în orele de recreere de sâmbătă, îi explic. Acum un an a primit locul definitiv de muncă, aşa că-l văd destul de rar.

–Şi *ce* anume munceşte?

Ezit să-i spun bunicului, pentru că e de-a dreptul jalnic. Am fost cu toţii surprinşi când Ky a primit o repartiţie atât de umilă, căci Patrick şi Aida se bucurau de mult respect.

–Lucrează la centrul de distribuire a hranei.

Bunicul se strâmbă.

–E o muncă grea şi lipsită de satisfacţii.

–Ştiu.

Am observat că, în ciuda mănuşilor pe care le purtau cei de-acolo, mâinile lui Ky erau mereu roşii de la apa fierbinte şi de la maşinării. Dar nu se plângea.

–Şi oficialitatea ţi-a dat voie să-mi spui toate astea? mă întreabă bunicul.

–Da. Am întrebat-o dacă pot povesti unei singure persoane. Ţie.

Ochii bunicului sclipesc şmechereşte.

–Pentru că morţii nu mai pot vorbi?

–*Nu*, neg.

Îmi plac glumele bunicului, dar nu pot glumi la rândul meu, cel puţin nu pe această temă. Se apropie prea repede momentul acela. O să-mi fie tare dor de el.

–Am vrut să ştii pentru că eram sigură că vei înţelege.

–Ah, oftează bunicul, ridicând din sprâncene şi strâmbându-se. Şi am înţeles?

Acum *chiar* râd puţin.

–Nu pe cât de bine mi-aş fi dorit. Ai reacţionat exact cum ar fi făcut ai mei, dacă le-aş fi zis.

–Sigur că da. Vreau să te apăr.

„Nu întotdeauna", mă gândesc, ridicând la rândul meu din sprâncene. Bunicul e cel care m-a obligat să nu mai stau deoparte, pe marginea piscinei.

Într-o zi de vară, ni s-a alăturat, mie şi lui Xander, pe care l-a întrebat:

–Ce face?

–Ceea ce face mereu, i-a răspuns Xander.

–Nu ştie să înoate? s-a mirat bunicul, iar eu l-am străfulgerat cu privirea, căci puteam foarte bine să răspund în numele meu, lucru pe care-l ştia.

–Ba da, a spus Xander. Doar că nu-i place.

–Nu-mi place când trebuie să plonjez în apă, l-am informat pe bunicul.

–Înţeleg, a spus acesta. Dar trambulina îţi place?

–În nici un caz.

–În regulă.

Bunicul s-a aşezat lângă mine pe marginea piscinei. Chiar şi pe vremea aceea, când era mai tânăr şi mai în putere, îmi amintesc cât de bătrân mi se părea în comparaţie cu bunicii prietenilor mei. Bunicii mei fuseseră unul dintre ultimele cupluri care aleseseră să aibă Pereche mai târziu. Aveau treizeci şi cinci de ani când au făcut-o. Tata, singurul lor copil, s-a născut abia după patru ani. În ziua de azi, nimeni nu mai are voie să aibă copii după vârsta de treizeci şi unu de ani.

Razele soarelui îi sclipeau în părul cărunt şi îi scoteau în evidenţă fiecare fir, chiar dacă nu-mi propusesem să-l studiez atât de amănunţit. M-am întristat, chiar dacă el mă înfuriase.

–Ce *palpitant* este, a spus, dând din picioare în apă. Acum ştiu de ce nu vrei decât să stai pe margine.

Mi-am dat seama că mă tachina şi i-am întors spatele.

Atunci, el s-a ridicat şi s-a îndreptat spre trambulină.

–Domnule, a spus salvamarul. Domnule!

–Am permis de recreere, l-a informat bunicul, fără să se oprească. Sunt sănătos tun.

Apoi, a urcat scara până la trambulină, părând din ce în ce mai puternic cu cât ajungea mai sus.

Nu mi-a aruncat nici o privire înainte să sară; a plonjat direct şi, înainte să reapară la suprafaţă, mă ridicasem deja, străbătând cimentul umed şi fierbinte până la scară, în vreme ce atât tălpile, cât şi mândria îmi luaseră foc.

Şi am sărit.

–Te gândeşti la piscină, nu-i aşa? mă întreabă el acum.

–Da, confirm râzând. Atunci nu m-ai protejat. Practic, m-ai provocat să sar, căutându-mi moartea cu lumânarea.

Deodată, mă fac mică; n-am vrut să pronunţ acest cuvânt. Nu ştiu de ce mi-e teamă de el. Bunicului nu-i este. Şi nici Societăţii. N-ar trebui să-mi fie nici mie.

Bunicul nu pare să bage de seamă.

–Erai pregătită să sari. Doar că încă nu erai sigură de asta, spune el.

Ne cufundăm amândoi în tăcere, aducându-ne aminte. Încerc să nu mă uit la ceasul de pe perete. Trebuie să plec în curând, ca să prind stingerea, dar nu vreau ca bunicul să aibă impresia că stau să număr minutele. Să cronometrez când se va termina vizita. Când i se va termina viaţa. Deşi, dacă stai bine să te gândeşti, îmi cronometrez propria viaţă. Fiecare minut petrecut alături de cineva îi oferă o parte din viaţa ta şi îi răpeşte o parte dintr-a lui.

Bunicul îşi dă seama că sunt cu mintea în altă parte şi mă întreabă ce mă preocupă. Îi spun, pentru că nu voi mai avea ocazia s-o fac, iar el mă apucă de mână.

–Mă bucur să-ţi dăruiesc o parte din viaţa mea, spune el, şi cuvintele lui sună atât de frumos şi le rosteşte cu atâta bunătate, încât îi mărturisesc acelaşi lucru.

Deşi are aproape optzeci de ani, şi chiar dacă, mai devreme, trupul îi părea atât de fragil, mă strânge de mână cu putere, provocându-mi din nou tristeţe.

–Mai voiam să-ţi povestesc ceva, îi mărturisesc. Mi-am ales drumeţia ca activitate pentru vară.

Pare mulţumit.

–Au trecut-o iar pe listă?

Cu mulţi ani în urmă, bunicul alesese acelaşi lucru, şi de-atunci tot vorbeşte despre asta.

–Începând cu vara asta. N-a mai apărut până acum pe lista de opţiuni.

–Mă întreb cine-o fi instructorul, zice bunicul, cu un aer gânditor. Apoi, se uită pe fereastră. Oare unde te vor duce în excursie?

Îi urmăresc şi eu privirea. Nu prea avem parte de natură sălbatică, deşi sunt destule spaţii verzi – parcuri şi terenuri de recreere.

–Poate într-una dintre zonele mai mari de agrement, îmi dau eu cu părerea.

–Poate pe Deal, zice el, iar privirea i se luminează din nou.

Dealul este singurul loc sălbatic şi împădurit din oraş. Îl pot vedea de aici, coastele lui verzi şi neregulate înălţându-se deasupra parcului dendrologic unde lucrează mama. Pe vremuri, a fost folosit mai ales pentru antrenamentele armatei, dar, cum cea mai mare parte a acesteia a fost trimisă în Provinciile Exterioare, acum nu mai e nevoie de asta.

–Chiar crezi? întreb entuziasmată. N-am mai fost niciodată acolo. Sigur, m-am dus de multe ori în parcul dendrologic, dar n-am avut voie să urc Dealul.

–O să-ţi placă la nebunie dacă o să te lase să mergi în drumeţie pe Deal, spune bunicul cu însufleţire. E ceva deosebit să urci până pe cea mai înaltă culme pe care o poţi vedea, fără ca nimeni să-ţi croiască drum, fără nici un simulator. Totul e adevărat...

–Chiar crezi că ne vor lăsa să mergem acolo? îl întreb din nou.

Entuziasmul lui e de-a dreptul contagios.

–Sper că da.

Bunicul se uită pe fereastră în direcţia parcului dendrologic, şi mă întreb dacă, în ultima vreme, nu cumva îşi petrece atât de mult timp făcând asta pentru că-i place să-şi retrăiască amintirile.

Parcă mi-ar citi gândurile.

–Sunt doar un bătrân care stă aici şi-şi aduce aminte, nu-i aşa?

Zâmbesc.

–Nu-i nimic rău în asta, îl asigur.

Ba chiar, spre sfârşitul vieţii, eşti încurajat s-o faci.

–Dar nu asta fac, de fapt, adaugă bunicul.

–Poftim?

–Mă *gândesc*. Iar îmi citeşte gândurile, căci continuă: Nu e acelaşi lucru cu a-ţi aminti. Amintirea face parte din gândire, dar nu se suprapun.

–La ce te gândeşti?

–La multe lucruri. La o poezie. La o idee. La bunica ta.

Bunica a murit de timpuriu, la şaizeci şi doi de ani, din cauza uneia dintre ultimele forme de cancer. N-am apucat s-o cunosc. Pudriera a fost a ei înainte s-o primesc eu – un dar de la soacra ei. Mama bunicului.

–Ce părere crezi c-ar avea despre Perechea mea? îl întreb. Despre ce s-a întâmplat azi?

Bunicul tace, iar eu aştept.

–Cred că te-ar întreba dacă ai căzut pe gânduri, răspunde în cele din urmă.

Vreau să-mi explice ce-nseamnă asta, dar aud soneria care anunţă că ultimul tren către suburbii va sosi curând în staţie. Trebuie să plec.

–Cassia? rosteşte bunicul când mă ridic. Mai ai pudriera pe care ţi-am dat-o, nu?

–Da, confirm, surprinsă că mă întreabă aşa ceva. E cel mai valoros lucru pe care-l am. Cel mai valoros obiect pe care-l voi avea vreodată.

–O aduci mâine cu tine la Banchetul meu Final? mă roagă el.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Probabil că vrea s-o vadă încă o dată ca să-şi aducă aminte de bunica şi de mama lui.

–Sigur că da, bunicule.

–Îţi mulţumesc.

Lacrimile mele ameninţă să i se reverse pe obraz când mă aplec să-l sărut. Mi le reţin; eu nu plâng. Mă întreb când

o voi putea face. Nu mâine-seară, la Banchetul Final. Vor fi oameni de faţă. Ca să vadă cum pleacă bunicul şi cum ne împăcăm noi cu asta.

Când străbat holul, îi aud pe ceilalţi locatari vorbind singuri sau discutând cu musafirii în spatele uşilor închise, cu sunetul dispozitivelor dat la maxim, căci mulţi vârstnici nu mai aud bine. În unele încăperi e linişte. Poate că unii sunt asemenea bunicului şi le place să stea în faţa ferestrei deschise, gândindu-se la oamenii care nu mai sunt printre noi.

„Te-ar întreba dacă ai căzut pe gânduri."

Intru în lift şi apăs pe buton, simţindu-mă ciudat, tristă şi tulburată. Ce-a vrut să spună?

Ştiu că bunicul nu mai are timp la dispoziţie. O ştiu de multă vreme. Dar de ce, când uşile liftului se închid, simt dintr-odată că şi al meu e pe sfârşite?

„Bunica ar vrea să ştie dacă nu mi-am pus problema că nu e totuşi vorba despre o greşeală. Dacă nu cumva Ky trebuie să-mi fie Pereche."

Preţ de-o clipă, chiar m-am întrebat asta. Când am văzut chipul lui Ky apărând şi dispărând atât de repede, că nici n-am apucat să-i zăresc culoarea ochilor, ci doar umbra lor privindu-mă, mi-am zis: „Tu eşti acela?"

Capitolul 7

Azi e duminică. E cea de-a optzecea aniversare a bunicului, aşa că în seara asta va muri.

Într-o vreme, oamenii se trezeau dimineaţa şi se întrebau: „Îmi va sosi oare astăzi sfârşitul?" Sau se culcau, neştiind dacă se vor mai întoarce din întunericul somnului. Acum ştim care zi anume va fi sfârşitul luminii şi care noapte va fi ultima, cea mai lungă dintre toate. Banchetul Final e un lux. Un triumf al planificării, al Societăţii, al vieţii omeneşti şi al calităţii acesteia.

Toate studiile relevă că optzeci de ani este vârsta cea mai potrivită ca să mori. E suficient de mult ca să ne putem trăi pe deplin viaţa, dar nu într-atât încât să ne simţim inutili. E unul dintre cele mai rele sentimente ale unui vârstnic. În societăţile anterioare, bătrânii se puteau îmbolnăvi grav, de exemplu, de depresie, pentru că simţeau că nimeni nu mai are nevoie de ei. Şi Societatea are limitele sale. Nu putem amâna toate ororile îmbătrânirii mult peste vârsta de optzeci de ani. Alegerea Perechilor pentru obţinerea de gene sănătoase are limitele sale.

Lucrurile n-au fost niciodată atât de corecte ca acum. Pe vremuri, nu toată lumea murea la aceeaşi vârstă şi existau tot felul de probleme şi de nelinişti. Puteai muri oriunde – pe stradă, într-un spital, ca bunica, sau chiar într-un tren aerian. Puteai să mori singur.

Nimeni n-ar trebui să moară singur.

E dimineaţa devreme, iar cerul e un amestec de albastru-deschis şi roz pal, când coborâm din trenul aerian aproape

gol şi străbatem aleea de ciment, către uşa de la intrarea în clădirea bunicului. Vreau să ies de pe alee, să-mi scot pantofii şi să păşesc cu picioarele goale pe iarba răcoroasă şi aspră, dar azi nu e ziua potrivită să mă abat de la plan. Părinţii mei, Bram şi cu mine suntem tăcuţi şi gânditori. Nu avem nici ore de muncă, nici de recreere. Azi e ziua bunicului. Mâine, lucrurile se vor întoarce din nou la normal, noi ne vom continua vieţile, iar el va fi dispărut.

E de aşteptat. Este drept. Îmi reamintesc asta când ne urcăm în lift, ca să ajungem la apartamentul bunicului.

–Poţi să apeşi pe buton, îi spun lui Bram, încercând să glumesc.

Eu şi Bram ne certam adesea pe tema asta când mergeam în vizită la bunicul. Bram zâmbeşte şi apasă pe 10. „Pentru ultima oară", îmi zic. După ziua de azi, nu voi mai avea un bunic pe care să-l vizitez. Nu vom avea nici un motiv să mai venim aici.

Cei mai mulţi oameni nu-şi cunosc atât de bine bunicii. Cu bunicii din Ţinuturile Agricole am o relaţie obişnuită. Discutăm prin intermediul dispozitivului o dată la câteva luni şi ne vizităm o dată la câţiva ani. Mulţi nepoţi asistă la Banchetul Final urmărindu-l pe ecranele dispozitivelor, fără să ia parte direct. Nu i-am invidiat niciodată; ba dimpotrivă, mi-a fost milă de ei. Chiar şi azi simt la fel.

–Cât mai e până să vină Comitetul? îl întreabă Bram pe tata.

–Cam o jumătate de oră. Aveţi cu toţii cadourile la voi?

Încuviinţez. Am adus fiecare un dar pentru bunicul. Nu ştiu ce-au luat părinţii mei, dar Bram s-a dus la parcul dendrologic după o piatră aflată cât mai aproape de Deal.

Bram mă surprinde privindu-l şi-şi desface pumnul, să-mi arate iar piatra. E maro, rotundă şi încă puţin murdară. Arată ca un ou şi, când a adus-o ieri acasă, mi-a spus că a găsit-o sub un copac, într-un morman de ace de pin verzi şi moi, care arăta ca un cuib.

–O să-i placă la nebunie, îl asigur pe Bram.

–Şi cadoul tău o să-i placă.

Bram strânge din nou piatra în mână. Uşile se deschid şi pătrundem în hol.

I-am scris bunicului o scrisoare drept cadou. M-am trezit devreme şi am decupat, am lipit şi am copiat sentimente în programul de creare de scrisori al dispozitivului. Înainte să tipăresc scrisoarea, am găsit o poezie din deceniul în care s-a născut şi-am băgat-o în plic. Puţini oameni mai dau doi bani pe poezie după ce termină şcoala, dar bunicul e unul dintre ei. A citit de nenumărate ori toate cele O sută de poezii.

Una dintre uşile de pe hol se deschide şi o bătrână îşi iţeşte capul.

–Mergeţi la Banchetul domnului Reyes? întreabă, fără să aştepte un răspuns. E privat, nu-i aşa?

–Da, confirmă tata, oprindu-se politicos să discute cu ea, chiar dacă e nerăbdător să-şi vadă tatăl.

Aruncă întruna priviri în lungul holului, către uşa închisă a bunicului.

Femeia mormăie ceva.

–Tare-aş fi vrut să fie cu public. Aş fi mers şi eu, ca să-mi vină idei. Al meu e peste mai puţin de două luni. Sigur o să fie unul public. Râde scurt şi aspru, apoi întreabă: Puteţi trece pe-aici după aceea, să-mi povestiţi?

Mama îi sare tatei în ajutor, aşa cum fac adesea unul pentru celălalt.

–Poate, zice ea zâmbind, apoi îl apucă pe tata de mână şi se întoarce cu spatele la bătrână.

O auzim oftând a dezamăgire şi trântind uşa în urma ei. Plăcuţa ne dezvăluie că o cheamă doamna Nash, şi-mi amintesc că bunicul mi-a pomenit de ea. E tare băgăreaţă, după spusele lui.

–Nu poate s-aştepte să-i vină rândul în loc să vorbească despre asta tocmai azi? bombăne Bram, deschizând uşa de la locuinţa bunicului.

Pare deja un cu totul alt loc. Mai tăcut. Mai singuratic. Poate din cauză că bunicul nu mai stă la fereastră. Azi e întins pe un pat din sufragerie, în timp ce corpul lui își încetează funcționarea. Exact la timp.

–Puteți să mă duceți lângă geam? întreabă bunicul după ce ne salută.

–Sigur că da.

Tata apucă marginea patului și îl trage ușor către fereastra prin care pătrunde lumina dimineții.

–Mai știi când ai procedat la fel cu mine? Când mi s-au făcut toate injecțiile alea, pe când eram mic?

Bunicul zâmbește.

–Era altă casă.

–Și altă privelițte, adaugă tata. Tot ce vedeam pe acel geam era curtea vecinului și șinele unui tren aerian, dacă mă uitam în sus.

–Dar dincolo de ele era cerul, rostește încet bunicul. Îl poți vedea aproape întotdeauna. Și ce-o fi dincolo de el? După momentul ăsta?

Eu și Bram ne uităm unul la altul. Probabil că mințile bunicului rătăcesc puțin astăzi, ceea ce era de așteptat. În ziua în care vârstnicii împlinesc optzeci de ani, declinul se accelerează. Nu toată lumea moare la aceeași oră, dar se întâmplă mereu înainte de miezul nopții.

–Mi-am chemat prietenii încoace imediat după vizita Comitetului, spune bunicul. Și, după ce pleacă, aș vrea să petrec puțin timp între patru ochi cu fiecare dintre voi. Începând cu tine, Abran.

Tata aprobă din cap.

–Desigur.

Vizita Comitetului nu durează mult. Cei trei bărbați și cele trei femei, îmbrăcați cu toții în halate lungi și albe de laborator, sosesc și aduc cu ei câteva lucruri. Hainele pe care

le va purta bunicul la Banchet. Echipamente pentru păstrarea țesuturilor. Un microcard care conține întreaga istorie a vieții sale și pe care îl va putea viziona pe dispozitiv.

Cred că bunicului îi vor plăcea mai mult cadourile noastre, poate cu excepția microcardului.

După câteva clipe, bunicul apare iar, de data asta îmbrăcat în hainele pentru Banchet. Sunt, în principiu, haine civile – pantaloni simpli, o cămașă și șosete –, dar sunt croite dintr-un material de bună calitate, a cărui culoare a putut s-o aleagă singur.

Simt un nod în gât când văd că poartă o îmbrăcăminte de un verde-deschis. Semănăm atât de mult. Și mă întreb dacă, atunci când m-am născut, și-a dat seama că vom participa la Banchetele noastre unul după altul, căci zilele noastre de naștere sunt foarte apropiate.

Ne așezăm cu toții, politicoși, bunicul pe patul său, iar noi, restul, pe scaune, în vreme ce Comitetul își îndeplinește rolul său în această ceremonie.

–Domnule Reyes, vă oferim microcardul ce conține imagini și înregistrări ale vieții dumneavoastră. A fost alcătuit în onoarea dumneavoastră de către unul dintre cei mai buni istorici de care dispunem.

–Vă mulțumesc, spune bunicul, întinzând mâna.

Cutia care conține microcardul seamănă cu cea argintie pe care o primim când ne sunt alese Perechile, doar că are altă culoare: e aurie. Microcardul conține poze cu bunicul de când era băiețel, adolescent, apoi bărbat în toată firea. Pe unele dintre ele nu le-a mai văzut de ani de zile și-mi închipui că abia așteaptă să le vizioneze acum. Microcardul cuprinde și un rezumat al vieții lui, citit de unul dintre istorici. Bunicul răsucește în palme cutia aurie, cum am făcut și eu cu cea argintie la Banchetul Alegerii, nu cu multă vreme în urmă. Își ține viața în mâini, la fel ca mine.

Una dintre femei ia cuvântul. Pare mai blândă decât colegii ei, dar asta poate pentru că e mai scundă și mai tânără.

–Domnule Reyes, v-aţi hotărât cine va intra în posesia microcardului dumneavoastră după ziua de azi?

–Fiul meu, Abran, răspunde bunicul.

Femeia îi întinde dispozitivul pentru colectarea ţesuturilor – proces care, drept ultim semn de preţuire a vârstnicilor, are aprobarea Societăţii de a se desfăşura în privat, în sânul familiei.

–Şi ne bucurăm să vă anunţăm oficial că informaţiile despre dumneavoastră arată că v-aţi calificat pentru conservare. Nu toată lumea are această şansă, după cum bine ştiţi; e o altă onoare pe care o puteţi adăuga listei lungi de împliniri.

Bunicul îi ia obiectul din mână şi-i mulţumeşte din nou. Înainte ca femeia să-l poată întreba pe cine a însărcinat cu livrarea mostrei, el îi oferă informaţia dorită.

–Fiul meu, Abran, se va ocupa şi de asta.

Femeia dă aprobator din cap.

–Frecaţi-vă pur şi simplu obrazul şi introduceţi mostra aici, spune ea, făcând o mică demonstraţie. Apoi, sigilaţi-l. Trebuie să aduceţi mostra la Departamentul de conservare biologică în cel mult douăzeci şi patru de ore de la colectare. În caz contrar, nu putem garanta că procesul de conservare va funcţiona.

Mă bucur că bunicul s-a calificat să-i fie criogenată o mostră de ţesut. În cazul lui, moartea nu va reprezenta neapărat sfârşitul. Într-o bună zi, Societatea ar putea găsi o metodă de a ne readuce la viaţă. Nu ne pot promite nimic, dar cred că ştim cu toţii că se va întâmpla într-o bună zi. Societatea şi-a atins mereu scopurile.

–Mâncarea pentru oaspeţi, cât şi ultima dumneavoastră cină vor sosi până într-un ceas, rosteşte bărbatul de lângă ea. Se apleacă să-i înmâneze bunicului un meniu tipărit. Doriţi să faceţi modificări de ultim moment?

Bunicul se uită la meniu şi clatină din cap.

–Totul pare în regulă.

–Atunci vă dorim distracţie plăcută la Banchetul Final, încheie bărbatul, băgând meniul în buzunar.

–Mulţumesc, spune bunicul, strâmbându-se uşor, de parcă ar şti ceva ce ei nu ştiu.

Când Comitetul pleacă, strâng cu toţii mâna bunicului şi-l felicită.

Jur că pot citi gândurile bunicului când îi priveşte cu ochi ageri: „Mă felicitaţi pentru viaţa pe care am dus-o sau pentru moartea mea?"

–Hai să terminăm odată cu *asta*, spune bunicul, cu ochii scânteindu-i, în timp ce se uită la mecanismul de colectare a ţesuturilor.

Rosteşte propoziţia pe un asemenea ton, că pufnim cu toţii în râs.

Bunicul îşi tamponează obrazul, pune mostra în eprubeta de sticlă şi o sigilează. Acum, că cei din Comitet au plecat, atmosfera nu mai este atât de solemnă.

–Totul decurge bine, adaugă bunicul, înmânându-i tatei eprubeta. Până acum, am parte de o moarte perfectă.

Tata se strâmbă, iar pe chip i se citeşte durerea. Ştiu că şi el ar prefera, la fel ca mine, ca bunicul să nu folosească acest cuvânt, dar nu ne trece prin minte să-l corectăm într-o asemenea zi. Durerea de pe chipul tatei îl face să pară mai tânăr pentru o clipă, aproape un copil. Poate că-şi aminteşte de moartea mamei lui, atât de neobişnuită şi de grea în comparaţie cu un asemenea Banchet Final.

După ziua de azi, nu va mai fi copilul nimănui.

Fără să vreau, mă gândesc la băiatul familiei Markham, care a fost ucis. N-a fost nici o sărbătoare. Ţesuturile nu au fost pregătite şi nimeni nu şi-a luat rămas-bun. „Asta se întâmplă arareori", îmi reamintesc. „Şansele să aibă loc aşa ceva sunt de unu la un milion."

–Avem nişte cadouri pentru tine, îi spune Bram bunicului. Putem să ţi le dăm acum?

–*Bram*, rosteşte tata cu reproş. Poate că vrea să pregătească microcardul pentru vizionare. Aşteaptă musafiri.

–Chiar vreau asta, confirmă bunicul. Abia aştept să-mi văd viaţa trecându-mi pe dinaintea ochilor. Şi-abia aştept mâncarea.

–Ce-ai ales? întreabă nerăbdător Bram.

Bunicul şi oaspeţii lui vor mânca acelaşi lucru, dar există o lege conform căreia noi trebuie să mâncăm de pe tăvi, iar el din farfuria *lui*. Nu avem voie să împărţim.

–Doar deserturi, răspunde bunicul cu un zâmbet larg. Tort. Budincă. Fursecuri. Şi încă ceva. Dar, înainte de asta, ia să văd ce cadou mi-ai adus, Bram.

Bram radiază de fericire.

–Închide ochii!

Bunicul se supune şi întinde mâna. Bram pune uşor piatra în palma bunicului. Câteva grăunţe de pământ cad pe pătura cu care e acoperit bunicul, iar mama se întinde să le adune. În ultima clipă însă, îşi trage braţul înapoi şi zâmbeşte. Pe bunicul sigur n-o să-l deranjeze murdăria.

–O piatră, recunoaşte bunicul obiectul, apoi deschide ochii şi se uită în jos. Îi zâmbeşte lui Bram. Cred că ştiu unde-ai găsit-o.

Bram rânjeşte şi îşi pleacă fruntea. Bunicul ţine strâns piatra.

–Cine urmează? întreabă aproape vesel.

–Eu aş vrea să-ţi dau cadoul mai târziu, când ne luăm rămas-bun, rosteşte încet tata.

–N-o să am prea mult timp la dispoziţie să mă bucur de el, îl tachinează bunicul.

–Şi eu la fel, zic, aducându-mi aminte de scrisoarea mea pentru bunicul, pe care nu vreau s-o citească de faţă cu toţi.

Se aud bătăi în uşă – au sosit unii dintre prietenii bunicului. La câteva minute după aceştia, vin şi mai mulţi. Şi mai mulţi. Apoi soseşte şi personalul responsabil cu hrănirea, cu toate

deserturile bunicului – ultima lui masă – şi tăvile separate pentru oaspeţii săi.

Bunicul ia capacul de pe farfurie, şi un miros dumnezeiesc, de fructe coapte, umple încăperea.

–M-am gândit că ţi-ar plăcea să mănânci nişte plăcintă, spune bunicul uitându-se la mine.

A observat cum l-am privit ieri. Îi zâmbesc. La semnalul său, ridic capacele tăvilor pentru musafiri şi ne adunăm cu toţii să mâncăm. Îi servesc întâi pe ceilalţi, apoi iau bucata mea de plăcintă, pufoasă, caldă, mustind de fructe, şi duc la gură o furculiţă plină cu aluat.

Mă întreb dacă moartea are mereu un gust aşa de bun.

După ce toţi oaspeţii au lăsat jos tacâmurile şi au oftat sătuli, stau de vorbă cu bunicul, care se sprijină de un morman de perne albe şi înfoiate. Bram continuă să mănânce, îndopându-se cu de toate. Bunicul îi zâmbeşte amuzat din partea cealaltă a încăperii.

–E *aşa de bun*, spune Bram, cu gura plină de plăcintă, iar bunicul izbucneşte în râs – un sunet atât de cald şi de familiar, încât zâmbesc şi îmi cobor braţul. Tocmai aveam de gând să-l ating pe Bram pe mână, ca să nu se mai desfete chiar aşa. Dar, dacă pe bunicul nu-l deranjează, de ce m-ar deranja pe mine?

Tata nu mănâncă nimic. Îşi pune o bucată de plăcintă pe o farfurie albă şi rotundă, pe care o ţine pur şi simplu în mână. Sucul de fructe se scurge pe porţelan, dar el nu observă. O picătură cade pe podea când tata se ridică să-şi ia rămas-bun de la musafirii bunicului, care pleacă după ce s-au uitat la informaţiile de pe microcard.

–Vă mulţumesc că aţi venit, spune tata, iar mama se apleacă în spatele lui, să şteargă siropul cu şervetul ei.

Aici se va muta altcineva după plecarea bunicului şi nu şi-ar dori să vadă urmele Banchetului unei alte persoane. Dar îmi dau seama că nu din cauza asta a făcut curat mama.

A vrut, pur şi simplu, ca tata să nu se-ngrijoreze absolut deloc.

Îi ia tatei farfuria după ce a plecat şi ultimul musafir.

–E vremea pentru familie, spune ea, iar bunicul încuviinţează.

–Slavă cerului! exclamă el. Trebuie să vă zic fiecăruia câte ceva.

Dacă nu luăm în considerare momentul în care a vorbit despre ce-ar putea să urmeze, am putea spune că bunicul s-a purtat ca de obicei. Am auzit de cazuri în care vârstnicii i-au luat pe toţi prin surprindere la sfârşit, şi nu au vrut să moară cu demnitate. Au plâns, s-au necăjit, au luat-o razna. Şi nu au reuşit decât să-şi întristeze familiile, care nu puteau să-i ajute cu nimic. Aşa stau lucrurile.

Printr-o înţelegere tacită, eu, împreună cu mama şi Bram ne-am retras în bucătărie, lăsându-l pe tata să vorbească primul cu bunicul. Bram, somnoros şi ghiftuit, şi-a lăsat capul pe masă şi adormit, sforăind uşor. Mama îi netezeşte părul şaten şi ondulat cu palma, şi-mi imaginez că Bram visează şi mai multe deserturi, o farfurie plină vârf cu de toate. Şi eu îmi simt ochii grei, dar nu vreau să pierd nimic din ultima zi a bunicului.

După tata a venit rândul lui Bram, apoi s-a dus mama să stea de vorbă cu bunicul. Darul ei pentru el este o frunză din copacul lui preferat din parcul dendrologic. A luat-o ieri, aşa că marginile s-au curbat şi s-au îngălbenit, dar în mijloc e încă verde. Când aşteptam, iar Bram dormea, mi-a spus că bunicul a întrebat dacă ultima lui sărbătoare nu poate avea loc în parc, în aer liber. Desigur, cererea i-a fost respinsă.

În sfârşit, e rândul meu. Când intru în cameră, observ că toate geamurile sunt deschise. Nu e o după-amiază răcoroasă, iar briza care pătrunde înăuntru e fierbinte şi stăruitoare. Curând, va cădea noaptea şi totul se va răcori.

–Voiam să simt puţin curent, îmi spune bunicul în vreme ce mă aşez pe scaunul de lângă pat.

Îi dau cadoul. Îmi mulţumeşte şi citeşte scrisoarea.

–Frumoase cuvinte, rosteşte el. Gingaşe sentimente.

Ar trebui să fiu mulţumită, dar îmi dau seama că asta nu-i tot.

–Însă astea nu-s cuvintele tale, Cassia, adaugă bunicul cu blândeţe.

Îmi dau lacrimile şi mă uit în jos, la mâinile mele. Mâinile care nu pot să scrie şi care abia reuşesc să folosească vorbele altora, la fel ca mâinile celor mai mulţi din Societatea noastră. Vorbe care l-au dezamăgit pe bunicul. Aş vrea să fi adus şi eu o piatră, ca Bram. Sau să nu fi adus nimic. Mai bine veneam cu mâinile goale decât să-l dezamăgesc pe bunicul.

–Ai propriile tale cuvinte, Cassia, îmi spune bunicul. Am auzit o parte dintre ele şi sunt tare frumoase. Venind atât de des în vizită, mi-ai făcut deja un cadou. Iubesc această scrisoare pentru că e de la tine. Nu vreau să te simţi prost, ci să ai încredere în propriile tale cuvinte. Înţelegi?

Mă uit în ochii lui şi dau aprobator din cap, căci ştiu că asta se aşteaptă să fac şi-i pot oferi acest dar, chiar dacă am dat greş cu scrisoarea. Apoi, îmi vine altceva în minte. Am în buzunar sămânţa de bumbac încă de când am prins-o în trenul aerian. O scot şi i-o întind.

–Ah, exclamă şi o ridică s-o privească mai îndeaproape. Mulţumesc, scumpa mea. Ia uite, e un cuib sfânt[1].

Mă întreb acum dacă nu cumva bunicul a început deja să se ducă. Nu înţeleg ce vrea să zică. Arunc o privire spre uşă, întrebându-mă dacă e cazul să-i chem pe mama sau pe tata.

–Sunt şi eu un bătrân ipocrit, zice el, iar privirea îi e iar jucăuşă. Ţi-am spus să-ţi foloseşti propriile cuvinte, iar

[1] Referire la poezia „Odă semnelor nemuririi (Din amintirile primei copilării)" de William Wordsworth, din *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi*, vol. IV, ediţie întocmită de Leon Levitchi şi Tudor Dorin, Editura Minerva, Bucureşti, 1981, traducere de Tudor Dorin (n.tr.)

acum am de gând să le cer pe ale altcuiva. Dă-mi puţin pudriera.

I-o ofer, luată prin surprindere. O ia şi o bate scurt în palmă, apoi răsuceşte ceva. Fundul pudrierei se deschide şi icnesc de uimire când dinăuntru cade o bucată de hârtie. Îmi dau pe dată seama că e veche – grea, groasă şi de culoare crem, spre deosebire de spiralele de hârtie netede şi albe care ies din dispozitive sau din scribi.

Bunicul despătureşte cu grijă hârtia. Încerc să nu mă uit cu prea mare atenţie, în caz că nu vrea ca eu să văd ce e scris pe ea, dar îmi dau imediat seama că şi cuvintele sunt vechi. Fontul nu se mai foloseşte în zilele noastre; literele sunt mici, negre şi înghesuite.

Îi tremură degetele, fie pentru că i se apropie sfârşitul, fie din pricina hârtiei pe care o ţine în mână. Vreau să-l ajut, dar îmi dau seama că trebuie să facă asta singur.

Nu durează mult să citească ce scrie pe foaie şi, când termină, închide ochii. Pe chip i se citeşte o emoţie pe care nu o pot descifra. E ceva profund.

Deschide ochii luminoşi şi frumoşi şi se uită drept la mine, împăturind la loc hârtia.

–Cassia, asta e pentru tine. E şi mai valoroasă decât pudriera.

–Dar e aşa de...

Mă opresc înainte să adaug „periculoasă".

Nu mai e timp. Îi aud pe tata, pe mama şi pe fratele meu vorbind pe hol.

Bunicul mă priveşte cu dragoste şi-mi întinde hârtia. E o provocare, o ofrandă, un dar. După o clipă, întind mâna s-o iau. O apuc cu degetele, iar el îi dă drumul.

Îmi înapoiază şi pudriera; bucata de hârtie încape perfect înăuntru. Când închid artefactul, bunicul se apleacă spre mine.

–Cassia, îmi şopteşte. Îţi dau ceva ce n-ai cum să înţelegi încă. Dar cred că, într-o zi, vei reuşi. Mai mult decât oricine altcineva. Şi nu uita: e în regulă să-ţi pui întrebări.

A mai rezistat ceva timp. Cu o oră înainte de miezul nopţii de un albastru-închis, bunicul ne priveşte şi rosteşte cele mai frumoase ultime cuvinte:

–Vă iubesc. Vă iubesc. Vă iubesc. Vă iubesc.

Îi răspundem la fel. O spunem din suflet, iar bunicul zâmbeşte. Se sprijină de perne şi închide ochii.

Interiorul său a funcţionat perfect. A dus o viaţă bună. Se sfârşeşte aşa cum trebuie, chiar la timpul potrivit. Când se stinge, îl ţin de mână.

Capitolul 8

–Nu e nici un spectacol nou, se plânge prietena noastră, Sera. Se joacă acelaşi lucru de două luni.

E din nou sâmbătă seară, şi purtăm aceeaşi discuţie ca săptămâna trecută.

–Dar celelalte două opţiuni sunt şi mai proaste, intervine Em. Nu-i aşa?

Se uită la mine, aşteptând să-mi spun părerea. Dau aprobator din cap. Ca de obicei, avem de ales între centrul de jocuri, spectacole sau muzică. Cu mai puţin de o săptămână în urmă a murit bunicul, şi mă simt ciudat. El nu mai este şi ştiu acum că în pudriera mea stau ascunse cuvinte furate. E ciudat să cunosc ceva despre care ceilalţi nu au habar şi să deţin ceva interzis.

–Aşadar, şi Cassia votează să mergem la un spectacol, adaugă Em, ţinând socoteala. Îşi înfăşoară pe deget o şuviţă de păr negru şi se uită la Xander. Tu ce părere ai?

Sunt sigură că Xander vrea să se întoarcă la centrul de jocuri, dar eu nu vreau. Ultima noastră vizită nu s-a terminat bine: am călcat pe pastile şi am fost nevoită să mă întâlnesc cu o oficialitate.

Xander ştie la ce mă gândesc.

–N-a fost vina ta, îmi zice. Nu tu le-ai scăpat pe jos. Doar nu te-au citat.

–Ştiu. Dar orişicât...

Nu prea vorbim despre muzică. Cei mai mulţi tineri nu se dau în vânt să stea alături de alţi câţiva oameni în sală şi să asculte cele O sută de cântece transmise din altă parte – sau

poate chiar de altcândva. N-am auzit de vreo slujbă legată de muzică. O fi destul de logic. Poate că melodiile trebuie cântate doar o singură dată, înregistrate şi apoi date mai departe.

–Nu, hai să mergem la spectacol, spune Xander. La cel despre Societate, cu priveliştile aeriene.

–Eu nu l-am văzut încă, rosteşte Ky Markham în spatele meu.

„Ky." Mă întorc să mă uit la el şi ne privim pentru prima dată din seara în care am călcat pe pilule. De-atunci, nu l-am mai văzut. Mai bine zis, nu l-am văzut *în carne şi oase*; toată săptămâna i-am revăzut chipul cu ochii minţii, aşa cum mi-a apărut pe ecran, cu o claritate care m-a luat prin surprindere, pentru ca apoi să dispară brusc, făcându-mă să mă întreb ce însemnau toate astea. De ce mă tot gândesc la el în loc să-mi continui viaţa?

Poate din pricina a ceea ce a zis bunicul la sfârşit. Că e în regulă să-mi pun întrebări. Totuşi, nu cred că s-a referit la Ky, ci la ceva mai presus de-atât. La ceva care are legătură cu poezia.

–Bine atunci. O să mergem să-l vedem, încuviinţează Sera.

–Cum de n-ai apucat să-l vezi până acum?

Întrebarea lui Piper e de bun-simţ. Mergem mereu la spectacolele noi. Acesta se joacă deja de câteva luni, ceea ce-nseamnă că şi Ky a avut destul timp la dispoziţie să-l vizioneze.

–N-ai fost cu noi când l-am văzut?

–Nu, răspunde Ky. Cred c-am lucrat până târziu în seara aia.

Vocea lui e blândă, dar, ca întotdeauna, e mai profundă şi răsunătoare. Are un timbru diferit de-al majorităţii. E ceva la care nu te mai gândeşti, până când o auzi din nou şi-ţi aminteşti: „O, da. Vocea lui e ca o muzică".

Tăcem cu toţii, aşa cum facem mereu când Ky vorbeşte despre muncă. Nu ştim ce să-i spunem când aduce în discuţie acest subiect. Îmi dau seama că e puţin probabil să fi fost surprins de repartizarea lui la centrul de distribuire a hranei. A ştiut dintotdeauna că e o Aberaţie. Şi-a păstrat secretele mult mai multă vreme decât mine.

Dar Societatea *vrea* ca el să păstreze secretul. Nu ştiu ce-ar face dacă ar afla de-al meu.

Ky nu se mai uită la Piper, ci la mine, şi observ că m-am înşelat în privinţa culorii ochilor lui. Credeam că sunt căprui, dar acum văd că sunt albastru-închis, scoşi în evidenţă de culoarea hainelor lui civile. Cei mai mulţi dintre locuitorii provinciei Oria au ochi albaştri, dar ai lui sunt întru câtva diferiţi, deşi nu-mi dau seama de ce. Sunt mai pătrunzători? Mă întreb ce vede când mă priveşte. Dacă eu văd în el un băiat profund, oare eu cum îi par lui? Superficială, transparentă?

„Aş vrea să am un microcard cu informaţii despre Ky, îmi zic. Cum nu aveam nevoie de cel despre Xander, aş putea cere altul în schimb." Gândul mă face să zâmbesc.

Ky mă priveşte în continuare şi, preţ de-o clipă, îmi pun problema dacă o să mă întrebe la ce mă gândesc. Desigur, nu o face. Nu află nimic punând întrebări. E o Aberaţie din Provinciile Exterioare şi, cu toate astea, a reuşit să se integreze aici. El află observând.

Aşa că-i urmez exemplul. Nu pun întrebări şi nu-mi divulg secretele.

Când ne ocupăm locurile în sala de teatru, Piper e prima. Lângă ea se aşază Sera, apoi Em, Xander, eu şi, în cele din urmă, Ky. Ecranul încă nu s-a desfăşurat, iar luminile nu au slăbit în intensitate, aşa că mai putem sta de vorbă câteva minute.

–Eşti bine? mă întreabă încet Xander, şoptindu-mi la ureche. Nu e vorba despre pilule, nu? E vorba despre bunicul tău?

Mă cunoaşte atât de bine.

–Da, confirm, iar el mă apucă de mână şi mă strânge uşor.

Mi se pare ciudat că facem iar gesturile din copilărie – cele la care-am renunţat când am crescut, deşi am rămas prieteni. Îl ţin de mână ca şi când am fi buni camarazi, ca şi când am fi făcut-o de ani de zile, dar ceva este totuşi diferit acum, căci gestul înseamnă mai mult decât atât. El e Perechea mea.

Xander aşteaptă să mai zic ceva, dar rămân tăcută.

„Nu-i pot povesti lui Xander despre Ky, întrucât Ky stă chiar lângă mine; şi nici despre bucata de hârtie, deoarece e prea multă lume de faţă." Acestea sunt motivele pe care le invoc în sinea mea pentru a nu-i spune totul lui Xander, aşa cum obişnuiam.

Dar motivele nu par atât de adevărate pe cât ar trebui să fie.

Em îi spune ceva lui Xander, iar el se întoarce să-i răspundă. Preţ de-o clipă, mă uit drept înainte, gândindu-mă cât e de ciudat că am început să am secrete faţă de Xander exact când am devenit o Pereche.

–Au trecut câteva săptămâni de când nu mi-am mai petrecut seara de sâmbătă cu voi, zice Ky.

Mă uit la el, iar chipul îi pare mai blând în luminile care pălesc; cumva, spaţiul dintre noi se micşorează. Următoarele cuvinte pe care le rosteşte par umbrite de tristeţe, dar reprezintă mai mult decât a spus vreodată.

–Profesia mă ţine mereu ocupat. Mă bucur că nu vă deranjează.

–Nu-i nici o problemă, îl asigur. Suntem prieteni.

Dar, chiar când zic asta, nu sunt sigură că e adevărat. Nu-l cunosc la fel de bine ca pe ceilalţi.

–Prieteni, repetă Ky încet, şi mă întreb dacă nu cumva se gândeşte la prietenii pe care i-a avut în Provinciile Exterioare.

În sală se face întuneric. Chiar şi fără să mă uit la Ky, îmi dau seama că el nu mai e întors spre mine, în schimb, Xander este. Privesc fix înainte, în beznă.

Mereu mi-au plăcut aceste câteva clipe dinainte de spectacol, când totul este întunecat, iar eu aştept. Simt un gol în stomac – mă întreb dacă nu cumva mă voi trezi singură când se vor aprinde luminile proiecţiei. Sau dacă se vor aprinde vreodată. Întotdeauna am îndoieli în acel prim moment. Nu ştiu de ce, dar îmi place senzaţia.

Bineînţeles, ecranul se luminează, proiecţia începe, şi descopăr că nu sunt singură. Îi am pe Xander şi pe Ky de-o parte şi de alta, iar pe ecranul din faţa mea sunt proiectate începuturile Societăţii.

Filmarea e grozavă; camera avansează la suprafaţa oceanului albastru, pe deasupra ţărmurilor înverzite, peste crestele înzăpezite ale munţilor şi printre câmpurile aurii ale Ţinuturilor Agricole, trecând pe deasupra cupolei albe a primăriei noastre (publicul izbucneşte în urale la vederea acestuia). Apoi iar verde şi auriu, până la o altă primărie, şi încă una, şi încă una. În fiecare provincie a Societăţii, oamenii aclamă când îşi văd oraşul – chiar dacă au mai asistat la proiecţie. Nu poţi să nu fii mândru când Societatea îţi este prezentată astfel. Iar scopul este chiar acesta.

Ky trage adânc aer în piept, şi-i arunc o privire. Ceea ce văd mă uluieşte. Are ochii mari şi a uitat să-şi păstreze pe chip expresia calmă şi liniştită. E complet uimit, de parcă ar crede că zboară cu adevărat. Nici măcar nu observă că mă uit la el.

După acest început înălţător, restul spectacolului e rudimentar. Ni se arată cum era înainte de apariţia Societăţii, înainte ca totul să funcţioneze conform statisticilor şi previziunilor. Faţa lui Ky îşi recapătă calmul obişnuit; pe parcursul proiecţiei, îi tot arunc priviri, să văd dacă mai reacţionează. Rămâne însă liniştit.

Când vine partea despre implementarea Alegerii Perechilor, Xander se uită la mine. În lumina slabă a ecranului, observ că zâmbeşte şi-i întorc zâmbetul. Xander mă strânge mai tare de mână şi uit cu totul de Ky.

Asta până la sfârşit.

La final, ni se arată iar cum era lumea dinainte de Societate. Cum ar fi din nou dacă Societatea ar da greş. Nu ştiu ce decor au folosit pentru asta, dar e cam caraghios. Au exagerat cu ţinuturile pustii şi melodramatice, cu micile case dărăpănate, cu cei câţiva actori cu înfăţişare aspră, tristă, apăsătoare, care străbat străzile periculoase şi aproape pustii. Apoi, ca din senin, pe cer apar avioane negre şi sinistre, iar oamenii o iau la fugă, strigând. Pe fundal se aude imnul Societăţii – o linie melodică înflorită, plângând şi împletindu-se cu aceea mai puternică a basului, ţinând ritmul sentimentelor.

Scena întrece măsura. E de-a dreptul ridicolă, mai ales după cea liniştită la care am asistat duminică, la bunicul. Nu aşa arată moartea. Unul dintre actori se prăbuşeşte la pământ cu falsitate. Hainele îi sunt pline de pete ţipătoare de sânge. Îl aud pe Xander pufnind în râs lângă mine şi-mi dau seama că are aceeaşi părere. Mă simt prost pentru că l-am ignorat atât de mult pe Ky, aşa că mă întorc spre el, să-i împărtăşesc gluma.

Plânge. Pe îndelete.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă pe care şi-o şterge atât de repede, că nici nu sunt sigură că am văzut-o. Dar a fost acolo. A fost. Iar acum îi urmează o altă lacrimă, care dispare la fel de repede ca prima. Are ochii plini de lacrimi; oare cum mai vede? Dar priveşte în continuare ecranul.

Nu sunt obişnuită să văd cum suferă cineva. Mă întorc.

Când se termină filmul, reluând călătoria în zbor de la început, Ky trage aer în piept. Îmi dau seama că doare. Nu mă uit la el decât atunci când se aprind luminile în sală. Şi-a revenit, e calm – acel Ky pe care îl ştiu. Sau cel pe care credeam că-l ştiu.

Nimeni n-a observat ceva. Ky nu ştie că l-am văzut.

Nu spun nimic. Nu pun întrebări. Mă întorc cu spatele. Asta sunt eu. „Dar nu eşti ceea ce credea bunicul că poţi să fii." Gândul îmi vine în minte asemenea unei priviri piezişe, a unei străfulgerări albastre în apropierea mea. Ky. Se uită la mine? Aşteaptă să-i întâlnesc privirea?

Zăbovesc cu o clipă prea mult înainte să mă răsucesc. Ky nu se mai uită la mine. Asta dacă o făcuse până atunci.

Capitolul 9

Două zile mai târziu, mă aflu în faţa clădirii principale a parcului dendrologic, împreună cu un grup de elevi. Ceaţa dimineţii se ridică în jurul nostru, făcând să apară ca din senin siluete de oameni şi de copaci.

–Ai mai făcut vreodată aşa ceva? mă întreabă fata de lângă mine.

Nu o cunosc; trebuie să fie dintr-o altă Suburbie şi de la o altă şcoală.

–Nu chiar, răspund, iar atenţia îmi este distrasă de o siluetă care apare din ceaţă şi pare a fi a lui Ky Markham.

Înaintează ferm şi în tăcere. Cu grijă. Când mă vede, îmi face semn cu mâna. S-ar părea că şi el şi-a ales drumeţia ca activitate de recreere pentru vară. După o scurtă pauză, timp în care îi zâmbesc şi-i fac la rândul meu semn lui Ky, adaug:

–Nu. M-am plimbat, dar n-am făcut niciodată o drumeţie.

–*Nimeni* n-a mai făcut asta, intervine Lon, un băiat enervant, pe care-l ştiu de la şcoală. Opţiunea asta n-a mai fost disponibilă de ani întregi.

–Bunicul o ştia, rostesc.

Lui Lon nu-i mai tace gura.

–*Ştia*? La trecut? E mort?

Înainte să apuc să răspund, un ofiţer în uniforma verde a armatei se apropie de grupul nostru şi îşi drege glasul. E mai în vârstă, cu păr alb, tuns scurt, şi are pielea măslinie. Înfăţişarea şi ţinuta lui îmi amintesc de bunicul.

–Bine aţi venit, ne întâmpină ofiţerul, cu o voce la fel de calculată şi de potrivită ca tunsoarea.

Nu pare însă binevoitor, şi-mi dau seama că asemănările cu bunicul se opresc aici. Nu trebuie să mă mai uit după bunicul; n-o să se întrupeze brusc dintr-un copac, indiferent cât mi-aş dori.

–Eu sunt instructorul vostru. Îmi veţi spune „domnule".

–O să urcăm pe Deal? nu se poate abţine Lon să întrebe.

Ofiţerul îl priveşte fix, iar Lon se face mic.

–Nu vorbeşte nimeni fără permisiunea mea. S-a înţeles? zice ofiţerul.

Încuviinţăm cu toţii.

–Nu mai pierdem vremea. Să-i dăm drumul.

Ofiţerul face semn spre spate, către unul dintre dealurile împădurite ale parcului dendrologic. Nu este Dealul, nu e cel mare, ci unul dintre cele mai mărunte, la care, de obicei, nu ai acces decât dacă eşti angajat al parcului. Colinele acestea nu sunt prea înalte, dar mama mi-a spus că sunt, totuşi, greu de urcat şi că trebuie să te strecori prin lăstăriş şi prin pădure.

–Ajungeţi în vârf, ordonă bărbatul, răsucindu-se pe călcâie. O să vă aştept acolo.

Vorbeşte serios? Nu ne dă nici un fel de sfaturi? Nu ne antrenăm înainte de-a începe?

Ofiţerul dispare în pădurice.

S-ar părea că vorbeşte *într-adevăr* serios. Colţurile gurii mi se ridică într-un mic zâmbet şi clatin din cap, ca să mi-l şterg de pe faţă. Sunt prima care porneşte pe urmele ofiţerului, afundându-mă în lăstăriş. Copăceii sunt de un verde crud şi, când îmi croiesc drum printre ei, simt că miros precum bunicul. Poate că, la urma urmei, el chiar continuă să trăiască în copaci. „Dacă aş îndrăzni vreodată să despăturesc bucata aia de hârtie, aici aş face-o", îmi zic.

Îi aud pe ceilalţi cum înaintează printre copacii din jurul şi din spatele meu. Pădurea, chiar şi genul acesta semicultivat,

e un loc plin de zgomote, mai ales că noi tropăim prin ea. Tufişurile foşnesc, crenguţele trosnesc şi cineva înjură. Cred că Lon. Merg mai repede. Unele tufişuri îmi opun rezistenţă, dar avansez în ritm destul de alert.

Mintea mea de sortator îşi doreşte să poată identifica toate cântecele păsărilor dimprejur, precum şi plantele şi florile pe care le văd. Mama le ştie, probabil, pe cele mai multe, dar eu nu voi avea niciodată asemenea cunoştinţe specifice, decât dacă nu cumva profesia mea va fi să lucrez în parcul dendrologic.

Urcuşul e din ce în ce mai dificil şi mai abrupt, dar nu imposibil. Micul deal face parte din parc, aşa că nu e cu adevărat sălbatic. Mi se murdăresc pantofii, iar de tălpi mi se lipesc frunze şi ace de pin. Mă opresc o clipă, căutând un loc unde să-mi răzuiesc măcar o parte din noroi, ca să pot merge mai repede. Dar, în parcul dendrologic, copacii prăbuşiţi şi crengile desprinse sunt îndepărtate imediat ce ajung la pământ. Mă mulţumesc să-mi râcâi tălpile, pe rând, de scoarţa unui copac.

Îmi simt picioarele mai uşoare când pornesc iar la drum şi prind viteză. Zăresc o piatră netedă şi rotundă, care arată ca un ou şlefuit, precum cadoul pe care i l-a făcut Bram bunicului. O las acolo, ascunsă în iarbă, mică şi maronie, şi înaintez şi mai repede, dând la o parte crengile care-mi stau în drum şi nebăgând de seamă zgârieturile de pe mâini. Nu mă opresc nici măcar când o creangă de pin îmi şfichiuieşte faţa şi simt pe obraz plesnitura usturătoare a acelor şi a scoarţei aspre.

Voi fi prima care ajunge în vârful acestui deal, iar asta mă bucură. Copacii dinaintea mea sunt mai luminoşi, căci în spatele lor, în locul pădurii, se văd cerul şi soarele. Aproape am ajuns. „Ia uite, bunicule", mă gândesc, dar, desigur, el nu mă poate auzi.

„Uită-te la mine."

Cotesc brusc şi mă ascund în tufişuri. Îmi croiesc drum şi mă ghemuiesc de una singură în mijlocul frunzişului des şi încâlcit, care sper să mă ascundă. Hainele maro-închis asigură un camuflaj perfect.

Îmi tremură mâinile când scot bucata de hârtie. Oare am pus asta la cale încă de dimineaţă, când am băgat hârtia în buzunar? Am ştiut cumva că voi găsi momentul prielnic aici, în pădure?

Nu ştiu unde altundeva aş putea-o citi. Dacă o fac acasă, s-ar putea să dea cineva peste mine. La fel aş putea păţi şi în trenul aerian, la şcoală sau la muncă. Pădurea nu e tăcută; vegetaţia e deasă şi simt pe piele umezeala aerului dens şi înăbuşitor al dimineţii. Gângăniile bâzâie, păsările ciripesc. Ating cu braţul o frunză, şi pe hârtie se scutură un strop de rouă, scoţând un sunet asemenea unui fruct copt, care cade pe pământ.

„Ce mi-a dat bunicul?"

Ţin în palmă greutatea secretului, iar apoi îl deschid.

Aveam dreptate – cuvintele chiar *sunt* vechi. Şi, cu toate că nu recunosc fontul, forma îmi este cunoscută.

Bunicul mi-a dat o poezie.

Sigur că da. Străbunica mea. Cele O sută de poezii. Nu e nevoie să verific în dispozitivele şcolii ca să-mi dau seama că această poezie nu se numără printre ele. Şi-a asumat un mare risc ascunzând această bucată de hârtie, ca de altfel amândoi, atunci când au decis să o păstreze. Ce poezie merită riscul de-a pierde totul?

Primul vers îmi întrerupe şirul gândurilor şi-mi umple ochii de lacrimi. Nu ştiu de ce, dar acest vers îmi spune mai multe decât orice altceva:

Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor.

Continui să citesc; unele cuvinte le înţeleg, pe altele nu. Ştiu de ce au însemnat atât de mult pentru bunicul:

Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor,
În groapa zilei vârsta veche-i scrum smintit;
Să ragi, să ragi când simţi luminile că mor.

Şi, citind mai departe, ştiu de ce-mi transmite şi *mie* ceva:

Pentru că n-are spic de fulger vorba lor,
Cei înţelepţi ştiu preţul beznei, la sfârşit,
Dar nu se pierd în vraja-acestei nopţi uşor.[1]

Cuvintele mele nu au avut spic de fulger. Bunicul chiar mi-a zis asta, înainte să moară, când i-am dat scrisoarea pe care nu o compusesem de fapt. Nimic din ceea ce am scris sau am făcut vreodată n-a avut însemnătate în această lume, şi-mi dau seama brusc cum e să te revolţi şi să tânjeşti.

Citesc toată poezia, mă hrănesc cu ea şi-mi astâmpără setea. Citesc despre meteoriţi, despre un golf înverzit, despre lacrimi amare şi, cu toate că nu înţeleg totul – limbajul e învechit –, pricep destule. Înţeleg de ce i-a plăcut bunicului, pentru că şi mie-mi place. În întregime. Revolta şi lumina.

Sub titlul poeziei scrie: „Dylan Thomas, 1914–1953".

Pe cealaltă parte a foii e o altă poezie. Se numeşte *Trecând în nefiinţă*[2] şi e scrisă de cineva care a trăit cu şi mai multă vreme în urmă decât Dylan Thomas – „Lord Alfred Tennyson. 1809–1892".

„Aşa de demult", mă gândesc. Aşa de demult au trăit şi au murit.

Nici ei nu se vor mai întoarce, asemenea bunicului.

[1] „Să nu te pierzi în vraja acestei nopţi uşor" de Dylan Thomas, în vol. *Atlas de sunete fundamentale*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1988, traducere de Ştefan Augustin Doinaş (n.tr.)

[2] În original, „Crossing the Bar", poem scris de poetul britanic Alfred Tennyson în 1889 şi care, conform dorinţei lui, apare la sfârşitul tuturor volumelor sale de poezie (n.tr.)

Citesc cu lăcomie şi al doilea poem. Parcurg de mai multe ori cuvintele celor două poezii, până când aud o crenguţă plesnind lângă mine. Împăturesc repede hârtia şi o ascund. Am stat prea mult. Trebuie să plec, să recuperez timpul pierdut.

Trebuie să alerg.

Nu-mi impun limite; nu sunt pe banda de alergat, aşa că pot să dau totul din mine, trecând printre crengi şi urcând dealul. Cuvintele din poezia lui Thomas sunt atât de sălbatice şi de frumoase, încât mi le tot repet în minte pe măsură ce alerg. Îmi zic iar şi iar: „să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor, să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor". Abia când aproape am ajuns, îmi dau seama că au avut un motiv întemeiat să nu păstreze această poezie.

Poezia asta îţi transmite să lupţi.

Încă o creangă îmi biciuieşte obrazul când dau să pătrund în luminiş, dar nu mă opresc – ies în spaţiul deschis. Mă uit în jur, căutându-l pe ofiţer. Nu e acolo, dar în vârf a ajuns deja altcineva. Ky Markham.

Spre uimirea mea, suntem singuri. Nu apar nici ofiţerul, nici alţi excursionişti.

Ky e mai relaxat decât de obicei, stând întins pe spate, proptit în coate, cu faţa spre soare şi cu ochii închişi. Arată altfel când nu este încordat. Mă uit la el şi-mi dau seama că în ochii lui se citeşte cel mai bine distanţa pe care şi-o impune faţă de restul lumii. Căci, atunci când aude că mă apropii, îi deschide, mă priveşte şi aproape că se întâmplă. Aproape că zăresc o scânteie din adevăratul Ky, înainte de a-mi arăta doar ceea ce vrea el să văd.

Ofiţerul îşi face apariţia dintre copaci. Se mişcă uşor, şi mă întreb ce-a văzut în pădure. M-a zărit? Se uită în jos, la scanerul pe care-l ţine în mână, apoi la mine.

–Cassia Reyes? întreabă.

Se pare că, în previziunile lui, ajungeam a doua. Înseamnă că n-am întârziat aşa de mult cum am crezut.

–Da, confirm.

–Stai jos acolo şi aşteaptă, îmi spune ofiţerul, arătând spre iarba din luminişul de pe vârful dealului. Admiră priveliştea. Va mai dura câteva minute până ajunge următorul, adaugă, arătând spre datapod şi dispărând apoi printre copaci.

Înainte să pornesc spre Ky mai stau puţin, încercând să mă liniştesc. Inima îmi bate cu repeziciune din cauza alergării. Şi a foşnetului copacilor.

–Bună, mă salută Ky când mă apropii.

–Bună. Mă aşez pe iarbă lângă el. Nu ştiam că şi tu faci drumeţii.

–Mamei i s-a părut o alegere bună.

Observ cu câtă uşurinţă foloseşte cuvântul „mamă" când se referă la mătuşa lui, Aida. Mă gândesc cum s-a strecurat în viaţa lui de aici, cum a devenit ceea ce se aşteptau ceilalţi să fie, în Suburbia Arţarului. Chiar dacă era intrus şi diferit, nu a rămas multă vreme pe margine.

De fapt, până acum nu l-am mai văzut ieşind pe primul loc, şi m-a luat gura pe dinainte.

–I-ai întrecut pe toţi, remarc, de parcă n-ar fi fost evident.

–Da, mă aprobă, uitându-se la mine. Exact conform previziunii. Am crescut în Provinciile Exterioare şi am cea mai multă experienţă în activităţi de acest gen.

Vorbeşte pe un ton oficial, de parcă ar reproduce informaţii, dar observ că are chipul transpirat, iar modul în care-şi relaxează picioarele denotă că este obosit. A alergat şi el, fiind, probabil, destul de rapid. Au oare benzi de alergat în Provinciile Exterioare? Dacă nu, atunci de ce-a fugit? Fuge şi el *de ceva*?

Înainte să-mi pot pune frâu limbii, îi pun o întrebare pe care n-ar trebui s-o rostesc:

–Ce s-a întâmplat cu mama ta?

În privire îi apare o licărire de surpriză. Ştie că nu mă refer la Aida, iar eu ştiu că nu i-a mai pus nimeni această întrebare.

Habar n-am de ce am făcut-o; poate că mă simt agitată şi vulnerabilă, din pricina morţii bunicului şi a ceea ce-am citit în pădure. Poate că nu vreau să mă gândesc la cine m-ar fi putut vedea pe când mă ascundeam printre copaci.

Ar fi bine să-mi cer scuze. Dar n-o fac, iar asta nu pentru că vreau să fiu răutăcioasă, ci pentru că-mi imaginez că-şi doreşte să-mi spună.

Însă mă înşel.

–N-ar trebui să mă întrebi aşa ceva, îmi zice.

Nu se uită la mine, aşa că-i văd doar profilul – părul negru, umed din pricina ceţii şi a apei care s-a scuturat din copaci când a trecut pe sub ei. Miroase a pădure, şi-mi ridic mâinile la nas, să le adulmec şi să verific dacă miros şi eu la fel. S-ar putea să mi se pară, dar cred că degetele îmi miros a cerneală şi a hârtie.

Ky are dreptate. Sunt în stare să pun întrebări mai inteligente de-atât. Dar apoi mă întreabă şi *el* ceva ce n-ar trebui:

–*Tu* pe cine-ai pierdut?

–Ce vrei să spui?

–Ţi se citeşte pe faţă, rosteşte pur şi simplu.

Acum se uită la mine. Ochii lui sunt tot albaştri.

Simt pe ceafă şi pe creştet fierbinţeala soarelui. Închid ochii, la fel cum a făcut şi Ky mai devreme, şi-mi las capul pe spate, ca să simt căldura pe pleoape şi la baza nasului.

Nici unul dintre noi nu scoate vreun cuvânt. Nu rămân multă vreme cu ochii închişi, dar, când îi deschid, lumina mă orbeşte pentru o clipă. Chiar în acel moment, ştiu că vreau să-i răspund lui Ky.

–Săptămâna trecută a murit bunicul.

–Pe neaşteptate?

–Nu, rostesc, deşi, pe undeva, chiar aşa s-a întâmplat. Nu m-am aşteptat ca bunicul să-mi spună toate acele lucruri. Dar ştiam că va muri. Nu, repet. Împlinea optzeci de ani.

–Aşa e, zice cu grijă Ky, ca pentru sine. Cei de-aici mor când fac optzeci de ani.

–Da. Nu e aşa şi acolo de unde vii tu?

Sunt surprinsă că nu mă pot abţine să-i pun întrebări despre trecutul lui, deşi cu nici două secunde în urmă, îmi atrăsese atenţia asupra acestui lucru. Totuşi, de data asta îmi răspunde:

–E mai greu să ajungi la optzeci de ani...

Sper că nu mi se citeşte uimirea pe chip. În alte locuri se moare la alte vârste?

Se aud strigăte şi paşi la marginea pădurii. Ofiţerul apare iar dintre tufişuri şi îi întreabă pe ceilalţi cum îi cheamă, când ies în luminiş.

Îmi schimb poziţia, ridicându-mă în fund, şi pot să jur că aud hârtia foşnind în buzunar, lângă recipientul pentru pastile. Ky se uită la mine, iar eu încerc să-mi ţin respiraţia. Mă întreb dacă îşi poate da seama că-mi vin tot felul de cuvinte în minte, cuvinte pe care mă străduiesc să le reţin şi să le învăţ pe dinafară. Căci ştiu că nu voi mai putea să despăturesc niciodată bucata de hârtie. Trebuie să scap de ea. Stând alături de Ky, absorbind prin toţi porii razele soarelui, mintea mi-e limpede şi îmi permite să înţeleg ce a reprezentat sunetul pe care l-am auzit mai devreme în pădure. Sunetul acela ascuţit, de crenguţă care se rupe.

Cineva m-a văzut.

Ky trage aer în piept şi se apleacă spre mine.

–Te-am văzut, îmi spune cu o voce blândă şi profundă ca o cascadă îndepărtată.

E grijuliu, rostind cuvintele astfel încât să nu mai audă şi altcineva.

–În pădure.

Mă atinge pentru prima dată de când mă ştiu. Îşi pune repede mâna fierbinte pe braţul meu şi şi-o retrage pe dată.

–Trebuie să ai grijă. Aşa ceva...

–Ştiu.

Aş vrea să-l ating la rândul meu, să-i pun şi eu mâna pe braţ, dar n-o fac.

–O s-o distrug.

Chipul îi rămâne calm, dar vocea îi pare alarmată.

–Poţi s-o faci fără să fii prinsă?

–Aşa cred.

–Te pot ajuta.

Când zice asta, îi aruncă într-o doară o privire ofiţerului, şi observ ceva ce nu sesizasem până atunci, pentru că se pricepe atât de bine să se ascundă. Ky se poartă mereu de parcă l-ar privi cineva. Şi se pare că şi el îi urmăreşte pe ceilalţi.

–Cum de-ai ajuns în vârf înaintea mea? îl întreb dintr-odată. Dacă zici că m-ai văzut?

Ky pare surprins.

–Am alergat.

–Şi eu am alergat, mărturisesc.

–Înseamnă că sunt mai rapid, zice şi, preţ de-o clipă, mi se pare că mă tachinează şi că aproape îmi zâmbeşte. Apoi, redevine serios şi alarmat. *Vrei* să te ajut?

–Nu. Nu, pot s-o fac singură.

Şi ca să nu mă creadă proastă, asumându-mi riscuri doar de dragul de-a o face, spun mai multe decât ar trebui.

–Mi-a dat-o bunicul. N-ar fi trebuit s-o păstrez atât de mult. Dar... cuvintele sunt aşa de frumoase.

–Ţi le poţi aminti şi fără hârtie?

–Deocamdată. La urma urmei, am mintea unui sortator. Dar ştiu că nu voi reuşi să mi le amintesc pentru totdeauna.

–Vrei să scapi de ea?

Mă crede proastă.

–Sunt aşa de frumoase versurile, repet penibil.

Ofiţerul ne convoacă; apar şi alţii dintre copaci; cineva îl strigă pe Ky, altcineva, pe mine. Ne despărţim, ne luăm la revedere şi ne îndreptăm spre locuri diferite pe vârful micului deal.

Toată lumea se uită în depărtare, la ceva anume. Ky şi prietenii săi stau cu faţa spre cupola primăriei, discutând; ofiţerul priveşte Dealul. Grupul meu vede sala de mese a parcului dendrologic şi stăm de vorbă despre masa de prânz, despre întoarcerea la Şcoala Secundară şi ne întrebăm dacă trenul aerian va sosi sau nu la timp. Cineva râde, căci trenurile aeriene respectă întotdeauna orarul.

Îmi vine în minte un vers din poezie: „din tristul tău pridvor".

Îmi las iar capul pe spate şi mă uit la soare printre pleoapele întredeschise. E mai puternic decât mine; un bulgăre roşu care arde pe un fundal negru.

Întrebările pe care mi le pun par să bâzâie asemenea gângăniilor din pădure: „Ce-ai păţit în Provinciile Exterioare? Ce infracţiune a comis tatăl tău, încât ai devenit o Aberaţie? Crezi că sunt nebună pentru că vreau să păstrez poeziile? De ce vocea ta mă face să vreau să te ascult?

Tu ar trebui să-mi fii Pereche?"

Mai târziu, îmi dau seama că cea mai importantă întrebare dintre toate nici măcar nu mi-a trecut prin minte: „O să-mi păstrezi secretul?"

Capitolul 10

Ceva s-a schimbat în cartierul meu în seara asta; ceva e în neregulă. Oamenii aşteaptă în staţia trenului aerian cu chipuri sumbre, fără să vorbească unii cu ceilalţi. Se urcă în tren fără să-i salute, ca de obicei, pe cei care coboară. O mică maşină aeriană albă, automobilul unei oficialităţi, e parcată lângă o casă cu obloane albastre de pe strada noastră. Casa mea.

Coborând în grabă treptele de metal ale staţiei trenului aerian, sunt cu ochii în patru în căutare de noi schimbări. Trotuarele nu-mi spun nimic. Sunt albe şi curate, ca de obicei. Casele din vecini, bine zăvorâte, îmi dezvăluie ceva mai mult – dacă e vorba de o furtună, va fi întâmpinată dinapoia uşilor încuiate.

Mecanismul de aterizare al maşinii aeriene se odihneşte pe iarbă. În spatele draperiilor simple şi albe văd siluete în mişcare. Urc grăbită scările şi mă opresc şovăind în faţa uşii. Să bat?

Îmi impun să rămân calmă şi cu mintea limpede. Din cine ştie ce motiv, îmi imaginez albastrul ochilor lui Ky şi gândesc deodată mai clar, dându-mi seama că, pentru a depăşi cu bine situaţia, e important s-o înţeleg cum trebuie. „Poate fi vorba despre orice. Ar putea să verifice sistemul de distribuire a hranei în fiecare casă. S-a mai întâmplat odată, într-o suburbie din apropiere. Am auzit de asta.

S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu mine."

Le povestesc oare părinţilor mei despre chipul lui Ky care a apărut pe microcard? Ştiu oare ce mi-a dat bunicul? N-am

apucat încă să distrug poeziile. Am hârtia în buzunar. M-a mai văzut şi altcineva în afară de Ky citind-o în pădure? Să fi fost ofiţerul cel care a călcat pe crenguţă?

„Ar putea să aibă de-a face cu mine."

Nu ştiu ce se întâmplă când oamenii încalcă regulile, pentru că cei din suburbie n-o fac niciodată. Din când în când, se mai emite câte-o citaţie, ca atunci când întârzie Bram la şcoală. Dar acestea sunt detalii, erori mărunte. Nu greşeli importante sau comise intenţionat. *Infracţiuni.*

N-o să bat la uşă. E casa mea. Trag adânc aer în piept, răsucesc mânerul şi deschid uşa.

Cineva mă aşteaptă înăuntru.

–Te-ai întors, spune Bram, iar în voce i se simte uşurarea.

Strâng între degete bucata de hârtie din buzunar şi arunc o privire înspre bucătărie. Poate că voi reuşi să ajung la tubul incineratorului şi să arunc poeziile în focul care arde dedesubt. Tubul va înregistra prezenţa unei substanţe străine; hârtia groasă e complet diferită de cea a şerveţelelor, a tipăriturilor dispozitivului şi a plicurilor pe care avem voie să le distrugem în reşedinţele noastre. Dar s-ar putea să fie, totuşi, mai bine decât s-o păstrez. Le va fi imposibil să re-creeze cuvintele după ce le-am ars.

Zăresc o oficialitate biomedicală, îmbrăcată într-un halat lung şi alb, care traversează holul şi intră în bucătărie. Dau drumul hârtiei pe care sunt scrise poeziile şi scot mâna din buzunar. E goală.

–Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Bram. Unde sunt tata şi mama?

–Sunt aici, răspunde el cu glas tremurat. În camera lor. Oficialităţile îl cercetează pe tata.

„De ce?" Tata nu are poeziile. Nici măcar nu ştie despre ele. Dar contează oare asta? Ky a fost clasificat ca Aberaţie din cauza infracţiunii comise de tatăl lui. Oare greşeala mea va afecta întreaga familie?

Poate că, la urma urmei, pudriera chiar e cea mai bună ascunzătoare pentru poezii. Bunicii mei le-au păstrat acolo ani întregi.

–Mă întorc imediat, îi zic lui Bram, apoi mă strecor în camera mea şi scot pudriera din dulap.

Îi răsucesc fundul şi-l desfac; pun hârtia înăuntru.

–A intrat cineva? îl întreabă pe Bram o oficialitate de pe hol.

–Sora mea, răspunde Bram, părând îngrozit.

–Unde s-a dus?

Răsucesc din nou. Pudriera nu se închide cum trebuie. Un colţ al hârtiei a rămas pe-afară.

–E în camera ei, se schimbă. S-a murdărit când a fost în drumeţie.

Vocea lui Bram pare ceva mai sigură. Mă acoperă, fără să ştie de ce. Şi face o treabă foarte bună.

Aud paşi pe hol şi deschid iar pudriera, împingând înăuntru colţul hârtiei.

Răsucesc şi se aude un pocnet înfundat. „În sfârşit." Trag fermoarul hainelor cu o singură mână; cu cealaltă, pun pudriera la loc pe raft. Când uşa se deschide, întorc capul, iar pe chip mi se citesc surpriza şi indignarea.

–Mă schimb!

Oficialitatea dă din cap, observând mizeria de pe haine.

–Te rog să vii în vestibul când ai terminat, îmi zice. Repede!

Când îmi scot hainele care miros a pădure şi le pun în rezervorul pentru spălat rufe, mâinile îmi transpiră puţin. Apoi, ies din cameră, îmbrăcată în celelalte haine civile şi golită de orice-ar putea să arate sau să miroasă a poezie.

–Tata n-a predat mostra de ţesut a bunicului, îmi şopteşte Bram când mă întorc în vestibul. A pierdut-o. De-asta sunt aici. Pentru o clipă, curiozitatea îi e mai puternică decât

panica. De ce te-ai schimbat aşa de repede de haine? Nu erai *chiar atât* de murdară.

–Ba *eram*, îi şoptesc la rândul meu. Şşşt! Ascultă!

Aud murmur de voci în camera părinţilor, apoi glasul mamei, ceva mai tare. Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai mi-a spus Bram. Tata a *pierdut* mostra bunicului?

Teama mi-e întreţăiată de tristeţe. E foarte, foarte rău că tata a făcut o asemenea greşeală colosală. Şi asta nu doar pentru că i-ar putea provoca lui sau nouă necazuri. Ci pentru că înseamnă că bunicul s-a dus cu adevărat. Nu-l pot readuce la viaţă fără mostră.

Dintr-odată, chiar sper ca oficialităţile să găsească ceva prin casă.

–Aşteaptă aici, îi spun lui Bram şi merg în bucătărie.

O oficialitate biomedicală stă lângă tubul de gunoi, fluturând întruna, în sus şi în jos, un anume aparat. Face un pas şi repetă aceleaşi mişcări într-o altă parte a bucătăriei. Citesc cuvintele inscripţionate pe o latură a obiectului: „Instrument de detectare biologică".

Mă calmez puţin. Sigur că da. Au un aparat care detectează codul de bare de pe eprubeta pe care a folosit-o bunicul. Nu trebuie să întoarcă toată casa cu fundul în sus. Poate că nici nu vor găsi hârtia. Şi poate că vor *descoperi* mostra.

„Cum de-a putut tata să piardă ceva atât de important? Cum a putut să-şi piardă propriul tată?"

În ciuda instrucţiunilor mele, Bram intră şi el în bucătărie. Îmi pune mâna pe braţ şi ne întoarcem amândoi în hol.

–Mama încă se ceartă, spune el, făcând semn spre camera părinţilor.

Îl apuc pe Bram de mână şi-l strâng tare. Oficialităţile nu *trebuie* să-l percheziţioneze pe tata; instrumentele de detectare le arată unde să caute. Dar cred că vor să demonstreze ceva: tata ar fi trebuit să fie mai atent cu un obiect atât de important.

–O percheziţionează şi pe mama? îl întreb pe Bram.

Vom avea parte cu toţii de umilinţele la care e supus tata?

–Nu cred, răspunde Bram. Dar a vrut să fie acolo, cu tati.

Uşa dormitorului se deschide, iar eu şi Bram ne retragem din calea oficialităţilor. Halatele lor albe de laborator îi fac să pară înalţi şi neprihăniţi. Unul dintre ei îşi dă seama că suntem speriaţi şi ne zâmbeşte uşor, încercând să ne liniştească. Degeaba. Nu poate să-i redea tatei demnitatea sau să ne ofere mostra pierdută. Răul e deja făcut.

Tata păşeşte în spatele oficialităţilor, palid şi nefericit. Spre deosebire de el, mama pare agitată şi mânioasă. Îi urmează în camera din faţă, iar eu şi Bram rămânem în prag, să vedem ce se mai întâmplă.

N-au găsit mostra. Inima mi-e grea. Tata stă în mijlocul camerei, fiind dojenit de echipa biomedicală.

–Cum ai putut să faci aşa ceva?

Clatină din cap.

–Nu ştiu. Nu am nici o scuză.

Cuvintele îi par lipsite de substanţă, de parcă le-a repetat de-atâtea ori, încât nu mai speră că oficialităţile îl vor crede. Stă drept, ca întotdeauna, dar pe chip i se citesc vârsta şi oboseala.

–Îţi dai seama că acum nu mai poate fi readus la viaţă, spun ei.

Tata încuviinţează, cu o expresie îndurerată. Chiar dacă sunt supărată pe el pentru că a pierdut mostra, îmi dau seama că se simte îngrozitor. E şi normal să se simtă aşa. *E vorba despre bunicul*. În ciuda furiei mele, mi-aş dori să-l pot lua pe tata de mână, dar e înconjurat de prea multe oficialităţi.

În plus, mai sunt şi ipocrită. Astăzi am încălcat şi eu regulile, ba încă intenţionat.

–S-ar putea să fii sancţionat la serviciu, îi zice una dintre oficialităţi tatei, pe un ton atât de răutăcios, încât mă întreb dacă nu cumva va primi şi ea o citaţie.

Nimeni n-are voie să vorbească aşa. Chiar dacă cineva face o greşeală, nu e normal să aibă parte de un asemenea tratament.

–Cum poate cineva avea încredere că te vei ocupa de restaurarea şi de înlăturarea artefactelor dacă nu poţi avea grijă nici măcar de *o* mostră de ţesut? Mai ales că ştiai cât de importantă era.

Una dintre celelalte oficialităţi rosteşte încet:

–Ai pierdut mostra *tatălui* tău, fără să raportezi această pagubă.

Tata se şterge la ochi.

–Mi-a fost frică, mărturiseşte el.

Ştie că situaţia e foarte gravă; nu e nevoie să i se mai spună. La câteva ore după moarte, corpurile sunt incinerate. Nu se mai poate preleva o altă mostră. E pierdută pentru totdeauna. Bunicul e dus pentru totdeauna. Nu mai e.

Mama strânge din buze, iar ochii îi sclipesc de mânie, dar nu e furioasă pe tata, ci pe oficialităţi, pentru că-l fac să se simtă şi mai rău.

Deşi nu mai e nimic de spus, oficialităţile nu pleacă. Nimeni nu mai zice nimic şi, timp de câteva secunde, se lasă o tăcere îngheţată, moment în care ne gândim cu toţii că bunicul nu mai poate fi salvat.

În bucătărie sună un clopoţel – a sosit cina. Mama iese din cameră. O aud cum ia mâncarea şi o pune pe masă. Când se întoarce, pantofii îi bocăne pe podeaua de lemn. E pusă pe treabă.

–E ora mesei, anunţă, uitându-se la oficialităţi. Mi-e teamă că n-au trimis porţii în plus.

Oficialităţile se cam zbârlesc. Încearcă, oare, să scape de ei? Nu-şi pot da seama. Chipul femeii pare sincer, iar tonul vocii este ferm, deşi plin de regrete. Şi e atât de drăguţă,

cu părul lung şi blond căzându-i pe umeri şi cu obrajii îmbujoraţi. Toate astea n-ar trebui să conteze, dar, într-un fel, sunt importante.

În plus, nici măcar oficialităţile nu îndrăznesc să perturbe prea mult masa.

–Vom înainta un raport, spune cel mai înalt dintre ei. Sunt sigur că va fi emisă o citaţie, iar următoarea greşeală va avea drept consecinţă declararea unei infracţiuni.

Tata dă aprobator din cap; mama aruncă o privire înspre bucătărie, ca să le reamintească faptul că mâncarea a sosit şi se răceşte, ba poate chiar îşi pierde din calităţile nutritive. Oficialităţile dau scurt din cap şi pleacă pe rând, străbătând vestibulul, trecând pe lângă dispozitiv şi ieşind pe singura uşă a casei.

După plecarea lor, întreaga familie răsuflă uşurată. Tata se întoarce spre noi.

–Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Apoi, se uită la mama şi aşteaptă ca ea să-i spună ceva.

–Nu-ţi mai face griji, îl îmbărbătează ea.

Ştie că, în registrele permanente, în dreptul tatei e trecută acum o greşeală. Şi mai ştie că bunicul nu mai e. Dar îl iubeşte pe tata. Uneori cred că îl iubeşte chiar prea mult. Cel puţin aşa cred acum. Pentru că, dacă *ea* nu e supărată pe el, *eu* cum aş putea fi?

Când ne aşezăm să luăm cina, mama îl îmbrăţişează şi-şi lasă capul pe umărul lui preţ de o clipă, înainte să-i dea mâncarea învelită în folie de aluminiu. El o mângâie uşor pe păr şi pe obraz.

Când îi privesc, mă gândesc că, într-o bună zi, eu şi Xander am putea păţi ceva asemănător. Vieţile noastre vor fi atât de strâns legate, încât faptele unuia îl vor afecta profund pe celălalt, precum copacul pe care mama l-a transplantat odată în parcul dendrologic. Mi l-a arătat când am mers în vizită. Era un pomişor, dar tot se agăţase de ce găsise în jur, aşa că trebuia mutat cu grijă. Când a reuşit, în sfârşit, să-l scoată, rădăcinile lui încă se mai agăţau de pământul din vechiul său loc.

A făcut şi Ky asta când a venit încoace? A adus oare ceva cu el? Ar fi fost greu; l-ar fi percheziţionat cu mare grijă, iar el trebuia să se adapteze cu repeziciune. Dar tot cred că trebuie să fi adus *ceva*. Poate ceva secret, în interiorul lui, de neatins. Ceva care să-l hrănească. Ceva de acasă.

Am pumnii încleştaţi, iar picioarele îmi tropăie pe banda de alergat.

Îmi doresc să pot alerga afară, să fug de tristeţea şi de ruşinea de acasă. Echipamentul de gimnastică mi se îmbibă de transpiraţia care-mi curge din păr şi apoi pe faţă. Mi-o şterg şi mă uit la ecranul aparatului.

Îmi arată o curbă mai accentuată: urmează simularea unui deal. *Ce bine!* Am ajuns la punctul maxim de intensitate a antrenamentului, la partea cea mai dificilă şi mai rapidă. Banda se derulează sub mine – o maşinărie având ca model pistele circulare pe care concurau oamenii şi felul în care le foloseau ei. Aceasta înregistrează informaţii despre persoana care aleargă pe ea. Dacă alergi prea mult, ai putea fi masochist, ai putea suferi de anorexie, sau cine ştie ce altceva, şi va trebui să te întâlneşti cu o oficialitate din domeniul psihologiei, ca să-ţi pună un diagnostic. Dacă se stabileşte că alergi atât pentru că-ţi place cu adevărat, atunci ţi se oferă un permis de atletism. Eu am aşa ceva.

Mă dor puţin picioarele; mă uit drept înainte şi-mi impun să văd în minte chipul bunicului, să-l păstrez acolo. Dacă nu mai există nici o şansă să se întoarcă, atunci eu sunt cea care trebuie să-l ţină în viaţă.

Panta se accentuează şi păstrez ritmul, dorindu-mi să simt din nou ceea ce am simţit când am urcat dealul, în ziua în care am fost în drumeţie. Afară. Crengi şi tufişuri, noroi şi raze de soare pe vârful unui deal, alături de un băiat care ştie mai multe decât vrea să dezvăluie.

Banda piuie. Mai sunt cinci minute până la încheierea antrenamentului, până să termin de parcurs distanţa în timpul recomandat, pentru ca pulsul să-mi fie la un nivel optim şi să-mi menţin greutatea adecvată. Trebuie să fiu sănătoasă. Asta ne face atât de grozavi şi ne permite să avem o speranţă de viaţă ridicată.

Avem acces la toate lucrurile despre care studiile au demonstrat că măresc longevitatea – căsniciile fericite, trupurile sănătoase. Ducem vieţi lungi şi împlinite. Murim când împlinim optzeci de ani, înconjuraţi de familie, înainte să se instaleze demenţa. Cancerul, bolile de inimă şi majoritatea afecţiunilor grave sunt eradicate aproape complet. Societatea noastră a ajuns cel mai aproape de perfecţiune.

Părinţii mei stau de vorbă la etaj. Fratele meu îşi face temele, iar eu alerg spre niciunde. Toţi cei din casă fac ceea ce-ar trebui să facă. Totul va fi în regulă. Picioarele îmi tropăie pe bandă, iar grijile îşi iau zborul una câte una. Pas-cu-pas-cu-pas-cu-pas-cu-pas.

Am obosit şi nu ştiu dacă mai pot continua. Tocmai atunci banda piuie şi încetineşte, încetineşte, încetineşte, până când se opreşte. O sincronizare perfectă, programată de Societate. Îmi plec capul, răsuflând din greu, inspirând adânc. Din vârful acestui deal nu se vede nimic.

Bram stă pe marginea patului şi mă aşteaptă. Ţine ceva în mână. Mai întâi cred că e pudriera, apoi fac un pas înainte, îngrijorată. „A găsit oare poezia?“ Îmi dau seama că e ceasul bunicului. Artefactul lui Bram.

–Am trimis prin dispozitiv un mesaj către oficialităţi, acum câteva minute, spune Bram.

Se uită la mine cu ochii lui rotunzi, plini de tristeţe şi de oboseală.

–De ce-ai făcut aşa ceva? îl întreb şocată.

De ce-ar vrea să stea de vorbă sau să se vadă cu o oficialitate, după toate cele care s-au petrecut azi?

Bram ridică ceasul.

–M-am gândit că s-ar putea să obţină suficient ţesut de pe ăsta. Pentru că bunicul l-a atins de-atâtea ori.

Speranţa îmi pompează prin vene precum adrenalina. Iau un prosop agăţat în dulap şi-mi şterg faţa.

–Şi ce-au zis? Au răspuns?

–Au trimis un mesaj cum că nu e suficient. N-are cum să meargă.

Bram începe să frece suprafaţa lucioasă a ceasului cu mâneca, îndepărtând urmele lăsate de degetele lui. Priveşte ceasul de parcă i-ar putea transmite ceva.

Dar nu se întâmplă nimic. Bram nici măcar nu ştie încă să citească ora. Şi, în plus, ceasul bunicului nu mai funcţionează de zeci de ani. E doar un artefact frumos. Greu, făcut din argint şi sticlă. Nu seamănă nici pe departe cu benzile subţiri de plastic pe care le purtăm acum.

–Semăn cu bunicul? întreabă plin de speranţă Bram.

Îşi pune ceasul la mână. E prea mare pentru încheietura lui subţire. Slăbuţ, scund, cu ochi căprui şi cu spatele drept – acum *chiar* seamănă puţin cu bunicul.

–Da.

Mă întreb dacă eu am vreo trăsătură de-a bunicului. Mi-a plăcut să merg azi în drumeţie. Îmi place să citesc cele O sută de poezii. Lucrurile astea care l-au definit sunt şi ale mele. Mă gândesc la ceilalţi bunici, cei din Terenurile Agricole, la Ky Markham şi la Provinciile Exterioare, la toate lucrurile pe care nu le ştiu şi la locurile pe care nu le voi vedea niciodată.

Răspunsul meu îl face pe Bram să zâmbească şi să se uite cu mândrie la ceas.

–Bram, ştii că nu-l poţi lua cu tine la şcoală. O să dai de necaz.

–Ştiu.

–Ai văzut ce-a păţit tata când oficialităţile au venit după el. Nu vrei să se supere pe tine pentru că încalci regulile referitoare la artefacte.

–N-o să-l iau, mă asigură el. Mă duce şi pe mine capul. Nu vreau să-l pierd. Se întinde după cutia argintie pe care am primit-o la Banchetul Alegerii. Pot să-l păstrez în ea? Pare un loc potrivit. Special, adică.

Ridică ruşinat din umeri.

–În regulă, accept, vag neliniştită.

Îl privesc cum deschide cutia argintie şi pune cu grijă artefactul înăuntru, lângă microcard. Nici măcar nu se uită la pudriera de pe raft, şi-i sunt recunoscătoare pentru asta.

Mai târziu, când s-a întunecat şi Bram s-a dus la culcare, deschid pudriera şi scot hârtia. Nu mă uit la ea, ci o strecor în buzunarul hainelor pe care le voi purta a doua zi. Mâine voi încerca să găsesc un incinerator de gunoi departe de casă şi-o s-o arunc în el. N-o s-o fac aici, ca să nu mă surprindă cineva. Acum e mult prea periculos.

Mă întind în pat şi mă uit în tavan, încercând din nou să-mi amintesc faţa bunicului. Nu mi-o pot închipui. Mă răsucesc nerăbdătoare, şi simt cum ceva mă împunge în coaste. E recipientul pentru tablete. Cred că mi-a căzut mai devreme, atunci când mi-am schimbat hainele. Nu-mi stă în fire să fiu atât de neglijentă.

Mă ridic. Pe fereastră pătrunde destulă lumină ceţoasă de la felinarele de afară ca să pot vedea pilulele când deschid recipientul şi le răstorn pe pat. Pentru o clipă, până când ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, par a avea aceeaşi culoare. Dar apoi reuşesc să le disting. Misterioasa pastilă roşie. Cea albastră, care ne va ajuta să supravieţuim în caz de urgenţă, pentru că nici măcar Societatea nu reuşeşte să controleze întotdeauna natura.

Şi cea verde.

Cei mai mulţi oameni pe care-i ştiu iau, din când în când, pilula verde. Înainte de un examen important. În seara Banchetului Alegerii. Oricând simţi nevoia să te linişteşti. Poţi chiar s-o iei o dată pe săptămână, fără ca oficialităţile să facă mare caz.

Dar eu n-am înghiţit niciodată pastila verde.

Datorită bunicului.

Eram aşa de mândră când am început s-o port la mine, încât i-am arătat-o.

–Ia uite, i-am spus, deşurubând capacul tubului argintiu. Am acum şi pastila albastră, *şi* pe cea verde. Îmi mai lipseşte doar pastila roşie ca să fiu un adult adevărat.

–Ah, a rostit bunicul, părând tare impresionat. Într-adevăr, ai crescut.

A făcut o mică pauză. Ne plimbam pe-afară, în spaţiul verde de lângă locuinţa lui.

–Ai luat-o deja pe cea verde?

–Încă nu, am răspuns. Dar săptămâna viitoare trebuie să ţin o prezentare despre una dintre cele O sută de picturi, la ora de cultură. S-ar putea s-o iau atunci. Nu-mi place să vorbesc în public.

–Despre ce pictură? s-a interesat el.

–Numărul nouăsprezece, i-am explicat.

Bunicul a căzut pe gânduri, încercând să-şi aducă aminte care anume era. Nu ştie – nu ştia – cele O sută de picturi la fel de bine cum cunoştea cele O sută de poezii. Totuşi, după ce s-a gândit ceva vreme, şi-a amintit.

–Cea a lui Thomas Moran[1], a nimerit el, iar eu am aprobat. Îmi plac culorile pe care le-a folosit, a adăugat.

–Mie-mi place cerul. E de un albastru aşa de intens! Toţi norii aceia de deasupra şi din canion!

[1] Thomas Moran (1837–1926), pictor american cunoscut mai ales pentru peisajele sale (n.tr.)

Tabloul părea întru câtva periculos, cu norii cenuşii ca nişte aburi, cu stâncile ascuţite şi roşii, dar toate astea nu mă împiedicau să nu-mi placă.

–Da, a încuviinţat. E un tablou frumos.

–La fel ca spaţiul tău verde, am spus, deşi acesta era frumos într-un cu totul alt sens.

Peste tot erau flori în nuanţe pe care n-aveam voie să le purtăm: roz, galben, roşu, aproape surprinzător de îndrăzneţe. Atrăgeau privirea şi înmiresmau aerul.

–Spaţiu verde, tabletă verde, a rostit bunicul, apoi s-a uitat la mine şi a zâmbit. Ochii verzi ai unei fete verzi.

–Sună ca o poezie, am spus, iar el a izbucnit în râs.

–Mulţumesc. A făcut o mică pauză. Eu n-aş lua pastila, Cassia. Nu pentru o prezentare. De fapt, poate niciodată. Eşti suficient de puternică să te descurci şi fără ea.

Acum mă întind pe o parte şi cuprind pastila cu degetele. Nu cred c-o s-o iau nici măcar în seara asta. „Bunicul crede că sunt destul de puternică să mă descurc şi fără ea." Închid ochii şi mă gândesc la poezia bunicului.

Tabletă verde. Spaţiu verde. Ochi verzi. Fată verde.

Când adorm, visez că bunicul mi-a oferit un buchet de trandafiri.

–Ia asta în locul pastilei, îmi spune.

Aşa şi fac. Smulg petalele fiecărui trandafir. Observ surprinsă că pe fiecare petală e scris un cuvânt, un cuvânt dintr-o poezie. Nu sunt în ordinea corectă, iar asta mă nedumereşte, dar le bag în gură şi le gust. Sunt amare, aşa cum îmi imaginez că e şi pastila verde. Dar ştiu că bunicul are dreptate; dacă vreau să le păstrez, cuvintele trebuie să fie înăuntru.

Dimineaţă, când mă trezesc, ţin încă în mână pastila verde şi cuvintele în gură.

Capitolul 11

Zgomotele de la micul dejun din bucătărie se aud până în camera mea. Clopoţelul anunţă sosirea mâncării care alunecă prin fantă. O bufnitură – Bram a dărâmat ceva. Scaunele scârţâie şi se aude murmur de voci când mama şi tata vorbesc cu Bram. Curând, pe sub uşă intră aroma mâncării, sau poate că a pătruns prin pereţii subţiri, prin care trece orice. Mirosul mi-e cunoscut, un amestec de vitamine cu ceva metalic, poate de la folia de aluminiu.

–Cassia? mă strigă mama prin uşă. Ai întârziat la micul dejun.

„Ştiu. Asta şi *vreau*. Nu vreau să-l văd azi pe tata. Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat ieri, dar nici să păstrez tăcerea, stând la masă cu mâncarea în faţă şi prefăcându-ne că bunicul nu a dispărut pentru totdeauna."

–Vin, răspund şi mă scol din pat.

Pe hol aud un anunţ venind dinspre dispozitiv şi mi se pare că disting cuvântul „drumeţie".

Când intru în bucătărie, tata a plecat deja la serviciu. Bram se îmbracă cu haina de ploaie, zâmbind cu gura până la urechi. Cum de-a uitat aşa de repede de cele petrecute aseară?

–Azi o să plouă, mă informează el. N-o să faci nici o drumeţie. Au anunţat prin dispozitiv.

Mama îi întinde lui Bram pălăria, iar el şi-o îndeasă pe cap.

–Pa, pa! spune şi-o porneşte spre trenul aerian, de data asta din timp, căci îi place ploaia.

–Aşa deci, zice mama. Se pare că ai niscaiva timp liber. Ce-ai de gând să faci?

Ştiu pe dată. Ceilalţi participanţi la drumeţie vor pierde vremea în zona de recreere din şcoală sau îşi vor face temele în biblioteca de cercetări a şcolii. Eu am altceva în minte – o vizită la o altfel de bibliotecă.

–Cred că o să merg în vizită la tata.

Privirea mamei se îmblânzeşte şi-mi zâmbeşte.

–Sunt sigură că i-ar face plăcere, pentru că nu l-ai văzut de dimineaţă. Dar n-o să se poată întrerupe prea mult din lucru.

–Ştiu. Vreau doar să-l salut.

„Şi să distrug ceva periculos, ceva ce n-ar trebui să se afle în posesia mea. Ceva care se întâlneşte cel mai adesea într-o bibliotecă veche, asta dacă se înregistrează, într-adevăr, compoziţia tuturor lucrurilor arse în tuburile de incinerare."

Iau unul dintre triunghiurile uscate de pâine prăjită din folia de aluminiu şi mă gândesc cum arătau cele două poezii trecute pe hârtie. Îmi amintesc multe cuvinte, dar nu pe toate, şi le *vreau* pe toate. Până la ultimul. Am cum să le mai citesc o dată înainte să distrug hârtia?

De-am mai şti să scriem, în loc să tastăm totul pe scribi. Atunci le-aş putea nota. Le-aş putea avea şi când voi fi bătrână.

Mă uit pe fereastră după Bram, care aşteaptă în staţie trenul aerian. Încă nu plouă, dar el ţopăie în sus şi-n jos pe treptele de metal care duc la platformă. Zâmbesc şi sper să nu-l atenţioneze nimeni să înceteze, pentru că ştiu exact ce face. Fiindcă nu tună încă, îşi produce propriile tunete.

Când ies, doar Ky se mai îndreaptă spre platforma trenului aerian. Trenul către Şcoala Secundară a plecat deja, iar următorul merge în oraş. Trebuie să se prezinte la lucru atunci când activităţile de recreere sunt anulate; n-are parte

de ore libere. Mă uit cum merge, cu umerii drepţi, cu capul sus, şi-mi dau seama cât de singur trebuie să se simtă. A petrecut atâta timp pierzându-se prin mulţime, iar acum e iar scos în evidenţă.

Ky mă aude păşind în spatele lui şi se întoarce.

–Cassia, spune surprins. Ai pierdut trenul?

–Nu. Mă opresc la câţiva metri de el, ca să-i fac loc, în caz că-şi doreşte aşa ceva. Îl iau pe ăsta. Îi fac o vizită tatei, pentru că drumeţia a fost anulată.

Ky locuieşte în suburbia noastră, aşa că ştie, cu siguranţă, că aseară am fost vizitaţi de oficialităţi. N-o să spună însă nimic despre asta – nimeni n-o va face. Nu e treaba lor; asta dacă nu le spune Societatea că ar trebui să-i intereseze.

Fac încă un pas către staţia trenului aerian, apropiindu-mă de Ky.

Mă aştept să se pună în mişcare, să urce scările până la platformă, dar n-o face. De fapt, se apropie de mine. În spatele lui se zăreşte Dealul acoperit de copaci al parcului dendrologic şi mă întreb dacă vom merge vreodată în drumeţie pe el. Furtuna, aflată deocamdată la câţiva kilometri depărtare, huruie şi se învârteşte cenuşie pe cer. Ky priveşte în sus.

–O să plouă, spune aproape şoptit, apoi se uită la mine. Te duci la biroul lui din oraş?

–Nu, trec de el. Acum lucrează pe un şantier de la marginea Suburbiei Pârâului.

–Şi ai timp să mergi până acolo şi să te întorci la şcoală?

–Cred că da. Am mai făcut-o când lucra pe-acolo.

Pe fundalul norilor, ochii lui Ky par mai deschişi la culoare, reflectând cenuşiul din jur, iar prin minte îmi trece un gând neliniştitor: poate că ochii lui nu au *nici* o culoare. Oglindesc hainele cu care e îmbrăcat şi felul în care îi spun oficialităţile să se comporte. Când purta veşminte maronii,

ochii lui păreau căprui. Acum, că e îmbrăcat în albastru, par albaştri.

–La ce te gândeşti? mă întreabă.

Îi spun adevărul.

–La ce culoare au ochii tăi.

Răspunsul meu îl ia pe nepregătite, dar, după o clipă, zâmbeşte. Îmi place zâmbetul lui; văd în el o rămăşiţă din băiatul pe care l-am întâlnit în ziua aceea la piscină. Pe-atunci avea oare ochi albaştri? Nu-mi aduc aminte. Aş vrea să mă fi uitat cu mai multă atenţie.

–Dar *tu* la ce te gândeşti? întreb la rândul meu.

Mă aştept să se retragă în el, ca de obicei, dându-mi un răspuns de genul: „Mă gândeam la ce am de făcut azi la lucru" sau: „La activităţile de recreere de sâmbătă seara".

Dar de data asta nu ocoleşte răspunsul.

–La casa mea, rosteşte pur şi simplu, uitându-se încă la mine.

Ne privim multă vreme, fără să ne jenăm unul de celălalt, şi simt că el ştie. Nu sunt sigură *ce anume* ştie – dacă mă cunoaşte sau doar ştie un anumit lucru despre mine.

Ky nu mai spune nimic. Se uită la mine cu ochii lui schimbători, a căror culoare am crezut că e cea a pământului, dar e, de fapt, cea a cerului. Şi eu îl privesc. Cred că ne-am văzut în ultimele două zile mai mult decât în toţi anii de când ne cunoaştem.

Vocea femeii crainic rupe tăcerea:

–Se apropie trenul aerian.

Nici unul dintre noi nu mai zice nimic în vreme ce urcăm în grabă treptele de metal până la platformă, întrecându-ne cu norii din depărtare. Pentru moment, câştigăm şi ajungem exact când trenul aerian se opreşte în faţa noastră. Urcăm împreună, alăturându-ne altor grupuri, îmbrăcate în haine civile bleumarin, şi câtorva oficialităţi.

Nu găsim locuri libere unul lângă altul. Eu observ prima unul, iar Ky se aşază vizavi. Un alt muncitor îl salută, iar

Ky îi răspunde. Trenul e aglomerat, iar printre noi trec oameni, dar îl pot vedea din când în când printre ceilalţi pasageri. Şi-mi dau seama că poate de asta merg să-l vizitez pe tata; nu doar ca să distrug hârtia, ci ca să fiu în acelaşi tren cu Ky.

Staţia la care coboară el e prima. Se dă jos fără să privească înapoi.

De pe platforma trenului aerian, molozul vechii biblioteci pare acoperit de imenşi păianjeni negri. Uriaşele incineratoare întunecate îşi întind tuburile ca nişte picioare peste cărămizi şi dincolo de muchii, până în subsol. Restul clădirii a fost deja dărâmat.

Cobor scările şi mă îndrept spre bibliotecă. Nu mă simt în largul meu pe acest şantier. Dar accesul nu-mi este interzis. Ar fi însă mai bine să nu mă vadă nimeni aici, cel puţin deocamdată. Mă apropii suficient ca să pot arunca o privire în groapă. Muncitorii, majoritatea îmbrăcaţi în haine civile albastre, aspiră vrafuri de hârtii folosind tuburile incineratoarelor. Tata mi-a povestit că au găsit îngropate în subsol cutii de oţel pline de cărţi tocmai când credeau că terminaseră de inventariat totul. Ca şi cum cineva ar fi încercat să ascundă şi să păstreze cărţile, în ciuda a ceea ce urma să se întâmple în viitor. Tata şi ceilalţi specialişti în restaurare au cercetat conţinutul cutiilor şi n-au găsit nimic special, aşa că îl vor incinera în întregime.

Cineva e îmbrăcat în alb. O oficialitate. Tata. Toţi muncitorii poartă căşti de protecţie, aşa că nu-i pot vedea chipul, dar mersul îi este iar încrezător. Se mişcă hotărât, în largul său, dând ordine şi indicând unde trebuie folosite tuburile.

Uneori uit că tata este o oficialitate. Îl văd rareori la datorie, îmbrăcat în uniforma pe care şi-o pune când e la lucru. Mă linişteşte faptul că-l zăresc în uniformă – înseamnă că nu l-au retrogradat după cele petrecute aseară, cel puţin

deocamdată –, dar mă şi nelinişteşte în acelaşi timp. E ciudat să-i priveşti pe oameni din unghiuri diferite.

Îmi trece alt gând prin minte: înainte să împlinească şaptezeci de ani şi să fie nevoit să renunţe la slujbă, şi *bunicul* a fost o oficialitate. „Dar în cazul tatei şi-al bunicului e altceva", îmi spun. Nici unul dintre ei n-a fost o oficialitate de rang înalt, în departamente precum cel al Alegerii Perechilor sau cel de Securitate. În ele se petrec cele mai multe lucruri oficiale, cum ar fi implementarea regulilor. Noi gândim, nu impunem legi; învăţăm, nu executăm.

De cele mai multe ori. Străbunica, ea însăşi o oficialitate, a furat poezia.

Tata aruncă o privire spre cer, conştient că furtuna se apropie. E important să se mişte cu rapiditate, dar trebuie să fie atenţi la orice amănunt.

–Nu putem să ardem pur şi simplu tot, mi-a spus el. Tuburile sunt ca incineratoarele de-acasă. Înregistrează cantitatea şi tipul materialului distrus.

Au mai rămas câteva vrafuri de cărţi, şi mă uit cum muncitorii trec de la unul la altul, urmându-i ordinele. Paginile separate se ard mai uşor decât cărţile, aşa că le despică de-a lungul cotorului, pregătindu-le pentru a fi absorbite de tuburi.

Tata se uită iar la cer şi le face celorlalţi semn să se grăbească. Trebuie să mă întorc la şcoală, dar îi urmăresc în continuare.

Şi nu sunt singura. Când ridic privirea dincolo de prăpastia plină de cărţi şi de păianjeni, văd o altă siluetă îmbrăcată în alb. O oficialitate. Şi aceasta studiază ce se întâmplă acolo jos. Îl analizează pe tata.

Personalul de pe şantier trage tubul de incinerare până la un alt vraf pregătit de ardere. Copertele cărţilor sunt rupte; oasele lor subţiri şi delicate se desprind şi cad. Muncitorii le îndeasă în tubul de incinerare; le calcă în picioare. Oasele pârâie sub cizme precum frunzele uscate. Îmi amintesc

de toamnă, când oraşul îşi trimite maşinăriile de incinerare în suburbii, iar noi băgăm în tuburi, cu lopata, frunzele căzute din arţari. Mama se plânge mereu că e o adevărată pierdere, căci frunzele descompuse sunt un bun îngrăşământ, la fel cum tata se plânge că hârtia ar putea fi reciclată, în loc să fie arsă o întreagă bibliotecă. Dar oficialităţile de rang înalt consideră că unele lucruri nu merită salvate. Uneori e mai rapid şi mai eficient să le distrugi, pur şi simplu.

O pagină scapă. Înhăţată de-o pală de vânt a iminentei furtuni, se ridică până ce aproape că-mi ajunge la picioare, pe marginea acestui mic canion care a fost cândva o bibliotecă. Pluteşte acolo, atât de aproape, încât mai că pot descifra ce scrie pe ea. Apoi, vântul slăbeşte, iar foaia cade la loc.

Mă uit în sus. Nici o oficialitate nu mă priveşte. Nici tata, nici cealaltă persoană. Tata este absorbit de cărţile pe care le distruge, iar atenţia celeilalte oficialităţi îi este absorbită de tata. A venit momentul.

Bag mâna în buzunar şi scot hârtia pe care mi-a oferit-o bunicul. Îi dau drumul.

Dansează preţ de-o clipă în aer, înainte să cadă, la rândul ei. O nouă pală de vânt aproape c-o salvează, dar un muncitor o zăreşte şi ridică un tub, ca să absoarbă hârtia din aer, să înghită cuvintele din cer.

„Îmi pare rău, bunicule."

Stau şi privesc până ce toate oasele sunt îndesate în tuburile de incinerare, până ce toate cuvintele au fost transformate în cenuşă şi reduse la zero.

Am rămas prea mult timp pe şantierul bibliotecii şi aproape c-am întârziat la ore. Xander mă aşteaptă la intrarea principală a Şcolii Secundare.

Deschide o uşă, proptindu-se cu umărul în ea.

–E totul în regulă? mă întreabă încet, atunci când mă opresc în prag.

–Bună, Xander! îl strigă cineva.

El dă din cap în semn de salut, dar nu se uită într-acolo.

Preţ de o clipă, îmi zic că ar trebui să-i povestesc totul. Nu doar ce s-a întâmplat aseară cu oficialităţile, ceea ce-l îngrijorează, de fapt, ci *absolut totul*. Ar trebui să-i spun despre chipul lui Ky, care a apărut pe ecran. Ar trebui să-i povestesc cum l-am întâlnit pe Ky în pădure şi despre faptul că a văzut poezia. Ar trebui să-i dezvălui lui Xander despre poezia în sine şi despre ce am simţit când a trebuit să renunţ la ea. În schimb, clatin din cap. Nu am chef de vorbă.

Xander schimbă subiectul, iar privirea i se înseninează.

–Aproape c-am uitat. Trebuie să-ţi zic ceva. O să avem parte de o nouă activitate pentru ziua de sâmbătă.

–Serios? întreb, recunoscătoare că a înţeles, că n-a insistat. E vreun spectacol nou?

–Nu, e şi mai tare de-atât. Putem să replantăm straturile de flori din faţa Şcolii Primare şi să luăm cina în aer liber. Ca un... Cum se spune? Ca un picnic. O să primim şi îngheţată la sfârşit.

Entuziasmul din vocea lui Xander mă face să zâmbesc uşor.

–Xander, e doar un proiect de lucru cosmetizat. Vor să muncim gratis şi ne mituiesc cu îngheţată.

Xander rânjeşte.

–Ştiu, dar o pauză nu strică. Mă menţine în formă pentru jocurile de data viitoare. Aşa-i că vrei şi tu să vii la plantat? Ştiu că locurile se vor ocupa repede, aşa că te-am înscris deja, în caz că aveai de gând să participi.

Sunt puţin agasată că a procedat aşa fără să mă întrebe, dar supărarea îmi trece aproape imediat când observ că zâmbeşte uşor stingherit. Ştie că a încălcat o limită – n-ar fi făcut niciodată aşa ceva înainte să-mi fie Pereche –, iar faptul că se frământă din cauza asta îndreaptă totul. În plus, chiar dacă *este* un proiect de lucru cosmetizat, m-aş fi înscris fără

să stau pe gânduri. Xander o ştie prea bine. Mă cunoaşte şi are grijă de mine.

–E-n regulă, îi spun. Mersi.

Dă drumul uşii şi străbatem împreună holul. Mă întreb, în străfundul minţii, ce va face oare Ky în seara aceea. La serviciu nu eşti informat cu privire la posibilităţile de petrecere a timpului liber. Când o să ajungă acasă şi-o să afle, locurile vor, fi probabil, deja ocupate, datorită îngheţatei şi a faptului că e o activitate nouă. Am putea, totuşi, să-l înscriem şi pe el. M-aş putea îndrepta spre unul dintre dispozitivele din şcoală şi...

Nu mai e timp. Din difuzoarele de pe hol se aude clopoţelul sunând.

Eu şi Xander ne strecurăm pe uşa clasei, ne aşezăm în bancă şi ne scoatem cititoarele şi scribii. De obicei, Piper stă lângă noi la ora de ştiinţe aplicate, dar n-o văd nicăieri.

–Unde-i Piper?

–Aveam de gând să-ţi spun. Azi i-a fost repartizat locul definitiv de muncă.

–Da? Şi care e?

Dar clopoţelul sună din nou, aşa că trebuie să mă uit drept înainte şi să am răbdare până la sfârşitul orei, ca să aflu. Piper a aflat care-i e profesia! Puţini o află devreme, precum Ky; cei mai mulţi le căpătăm în anul următor aniversării celor şaptesprezece ani. Părăsim pe rând Şcoala Secundară, până când nu mai rămâne nimeni din anul nostru.

Sper că Xander şi Em nu vor fi chemaţi decât peste mult timp. Nu m-aş simţi bine aici fără ei, mai ales fără Xander. Îi arunc o privire. Se uită la instructoare de parcă ăsta ar fi unicul lui scop în viaţă. Bate darabana pe scrib; dă nerăbdător dintr-un picior, gata să afle mai multe. E greu să ţii pasul cu el – e atât de deştept şi învaţă aşa de repede... Dacă îşi va urma curând vocaţia, iar eu voi rămâne de una singură?

Toate se petrec atât de rapid. Până să împlinesc şaptesprezece ani, mi s-a părut că înaintez cu paşi mici pe o cărare, observând fiecare pietricică, fiecare frunză şi simţindu-mă nerăbdătoare şi plictisită în mod plăcut. Acum, parcă aş alerga din răsputeri pe cărare, gâfâind. Mi se pare că ziua legămintelor va sosi foarte curând. Se va încetini, oare, vreodată ritmul?

Nu mă mai uit la Xander. „Chiar dacă Xander îşi va afla primul profesia, tot suntem o Pereche", ţin să-mi reamintesc. N-o să mă abandoneze. Nu ştie că am văzut chipul lui Ky pe ecran.

Ar înţelege, oare, dacă i-aş mărturisi asta? Cred că da. Nu mi se pare că ar pune în pericol faptul că suntem o Pereche sau prietenia noastră. Cu toate astea, nu vreau să risc să le pierd.

Mă uit iar la instructoare. Fereastra din spatele ei e întunecată; cerul e acoperit de nori grei. Mă întreb cum se văd, oare, de pe vârful Dealului. Poţi să te caţeri suficient de sus, încât să ajungi deasupra plafonului de nori, să priveşti dintr-un loc însorit ploaia care cade sub tine?

Fără să vreau, mi-l imaginez pe Ky pe deal, cu faţa întoarsă spre sursa de căldură. Închid o clipă ochii, închipuindu-mi că sunt şi eu acolo.

În mijlocul orei, se stârneşte, în sfârşit, furtuna. Parcă şi văd cum plouă în spaţiul verde unde m-am întâlnit cu oficialitatea, până când fântâna ajunge să se reverse, sub picăturile ce răpăie pe banca pe care am stat. Mi se pare că pot să aud picăturile căzând pe metal, oftând când aterizează pe iarbă şi pe noroi. Afară e un întuneric de parcă s-a lăsat seara. Apa ropoteşte pe acoperiş şi se scurge prin burlane. Singura fereastră din clasă e umbrită de apa care-o acoperă precum o perdea, împiedicându-ne să vedem ce e dincolo de ea.

Deodată, în minte îmi vine un vers din cealaltă poezie, cea a lui Tennyson: *Potopul purta-mă-va departe.*

Dacă aş fi păstrat poeziile pe care mi le-a dat bunicul, aş fi purtată de-un potop pe care nu l-aş putea stăvili. Am procedat cum trebuia; am făcut ce era mai bine. Dar mi se pare că ploaia de afară mă udă şi pe mine, măcinându-mi uşurarea şi lăsând în urmă doar regrete. Poeziile nu mai sunt şi nu le mai pot recupera vreodată.

Capitolul 12

În seara aceea, la muncă, avem parte de o sortare interesantă. Până şi Norah se însufleţeşte când mi-o descrie la biroul ei.

–Căutăm anumite trăsături fizice pentru cei care vor fi Perechea cuiva, spune ea. Culoarea ochilor şi a părului. Înălţime şi greutate.

–Şi Departamentul de alegere a perechilor va folosi sortările pe care le facem? întreb.

Norah râde.

–Sigur că nu, e doar un exerciţiu. Vor să vadă dacă detectaţi şabloane în informaţiile despre cei care vor fi Perechea cuiva, şabloane pe care oficialităţile le-au observat deja.

Desigur.

–Mai e ceva, adaugă Norah. Îşi coboară vocea, dar nu pentru că ar fi un secret, ci pentru că nu vrea să-i deranjeze pe ceilalţi de la lucru. Oficialităţile mi-au spus că te vor lăsa să te ocupi personal de următorul test.

E un semn bun. Înseamnă că vor să vadă cu propriii ochi că pot să mă descurc în situaţii stresante, că mă iau în considerare pentru o profesie interesantă legată de sortare.

–Ştii şi când o vor face?

Îmi dau seama că ştie, dar nu are voie să-mi spună.

–În curând, răspunde vag, apoi îmi oferă unul dintre rarele ei zâmbete.

E iar atentă la ecran, iar eu mă duc la postul meu, să mă apuc de muncă.

„E bine", îmi zic. Dacă le produc o impresie bună oficialităţilor, s-ar putea să mi se ofere cea mai potrivită profesie. Îmi merge iar bine. N-o să mă mai gândesc la bunicul, şi la mostra pierdută, şi la poeziile incinerate, sau la tata şi la oficialităţile care l-au percheziţionat. Sau la faptul că, până la urmă, Ky nu va fi Perechea nimănui şi nu va munci decât la centrul de distribuire a hranei. N-o să mă mai gândesc la nimic din toate astea. E vremea să-mi limpezesc gândurile şi să sortez. Când sortezi după culoarea ochilor, e uimitor cât de puţine variante există – un număr finit de opţiuni. Albaştri, căprui, verzi, cenuşii, maro-verzui – acestea sunt toate culorile pe care le pot avea, chiar şi luând în considerare diferitele rase de oameni. Cu multă vreme în urmă, aveau loc mutaţii genetice, cum ar fi albinoşii, dar acum nu se mai întâmplă aşa ceva. Culoarea părului e la fel de limitată: negru, şaten, blond, roşcat.

Chiar dacă sunt atât de puţine variante, variaţiile sunt nenumărate. De exemplu, mulţi băieţi din această bază de date au ochi albaştri şi păr negru, precum Ky, dar sunt sigură că nici unul nu arată exact ca el. Şi, chiar de-ar fi aşa, dacă un băiat i-ar semăna întocmai, sau dacă ar avea un frate geamăn, tot nu ar poseda acea combinaţie de energie şi înfrânare, de sinceritate şi mister pe care le are el. Chipul lui îmi tot apare în minte, dar ştiu că nu mai poate fi vorba despre greşeala Societăţii. E a mea. Eu sunt cea care se tot gândeşte la el, când, de fapt, ar trebui să mă gândesc la Xander.

Mica imprimantă de lângă mine piuie şi mă face să tresar.

Am greşit şi n-am observat eroarea într-un interval acceptabil de timp. Pe masa de lângă mine se desfăşoară o fâşie de hârtie. O iau. „GREŞEALĂ LA RÂNDUL 3568." Mă încurc rareori, aşa că va suscita niscaiva interes. Mă întorc la rândul în care s-a strecurat eroarea şi-l corectez. Dacă

voi păţi aşa ceva şi săptămâna viitoare, când mă vor urmări oficialităţile...

Dar nu se va întâmpla. Nu voi permite să se petreacă una ca asta. Înainte să mă cufund iar în sortare, mă gândesc o clipă la ochii lui Ky, la mâna lui atingându-mi braţul.

–Mi-a zis cineva că o fată de vârsta ta a venit azi pe şantier, îmi spune tata.

M-a întâmpinat în staţia trenului aerian; face asta din când în când cu mine şi cu Bram, ca să putem discuta între patru ochi înainte să ajungem acasă.

–Tu ai fost?

Dau aprobator din cap.

–Au anulat drumeţia din cauza ploii, aşa că m-am gândit să vin să te văd înainte de şcoală. Pentru că nu ne-am întâlnit de dimineaţă. Dar erai ocupat, iar eu mă grăbeam să ajung la şcoală. Îmi pare rău că n-am putut să stau mai mult.

–Să mai vii, dacă vrei, îmi spune. Toată săptămâna viitoare voi fi la birou. Drumul până acolo e mult mai scurt.

–Ştiu. Poate c-o să vin.

Răspunsurile mele par reci, şi sper să nu-şi dea seama că sunt încă puţin furioasă pe el pentru c-a pierdut mostra. Ştiu că nu are nici un sens să mă supăr pe el şi mai ştiu că se simte îngrozitor, dar nu mă pot abţine. Mi-e dor de bunicul. Mă agăţasem de acea eprubetă, de speranţa că ar putea reveni la viaţă.

Tata se opreşte şi se uită la mine.

–Cassia, voiai să mă întrebi ceva? Sau să-mi spui ceva? De-asta ai venit pe şantier?

Pe chipul lui blând, care seamănă atât de mult cu al bunicului, se citeşte îngrijorarea. Trebuie să-i povestesc.

–Bunicul mi-a dat o hârtie, îi zic, şi faţa tatălui se face deodată albă ca varul. Era înăuntrul pudrierei. Pe ea erau notate cuvinte vechi...

–*Şşşt!* face tata. Stai!

Spre noi se îndreaptă un cuplu. Zâmbim şi dăm bună ziua, despărţindu-ne ca să-i ocolim pe trotuar. Când s-au îndepărtat suficient, tata se opreşte. Suntem în faţa casei, dar îmi dau seama că nu vrea să continue discuţia înăuntru. Înţeleg. Vreau să-l întreb ceva şi trebuie să-mi răspundă înainte să pătrundem în vestibulul în care dispozitivul ne aşteaptă bâzâind. Mi-e teamă că nu vom mai apuca să vorbim despre asta.

–Ce-ai făcut cu ea? mă întreabă.

–Am distrus-o. Azi, pe şantier. Mi s-a părut cel mai sigur loc.

Mi se pare că e dezamăgit, dar apoi încuviinţează.

–Perfect. Aşa e cel mai bine. Mai ales acum.

Ştiu că se referă la vizita oficialităţilor şi, înainte să mă pot înfrâna, întreb:

–Cum ai putut să pierzi mostra?

Tata îşi acoperă faţa cu mâinile, un gest atât de brusc şi de plin de durere, încât fac un pas în spate.

–N-am pierdut-o... Trage adânc aer în piept. Nu vreau să-şi încheie propoziţia, dar nu ştiu ce să zic ca să-l opresc. Am distrus-o. Chiar în ziua aia. M-a obligat să-i promit că voi proceda întocmai. Voia să moară în condiţiile stabilite de el.

Cuvintele „să moară" mă fac să mă crispez, dar tata tot n-a terminat.

–Nu voia ca ei să-l poată aduce înapoi. Îşi dorea să aleagă ce i se va întâmpla.

–Dar şi tu aveai de ales, şoptesc furioasă. Nu trebuia s-o faci. Iar acum *s-a dus*.

S-a dus. Ca poezia scrisă de Thomas. Am făcut bine c-am distrus-o. Ce-şi imagina bunicul că voi face cu ea? Familia mea nu se revoltă. Nici *el* n-a făcut-o, dacă lăsăm la o parte faptul că a păstrat poemul. Şi nici nu există vreun motiv s-o facem. Societatea ne oferă atât de multe. Vieţi împlinite. Şansa de a fi nemuritori. Nu poate fi distrusă decât dacă

o distrugem singuri. Cum a făcut tata, pentru că aşa i-a cerut bunicul.

Mă întorc brusc şi fug în casă, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce o parte din mine îl înţelege şi ştie motivul pentru care a ales să procedeze cum i-a zis bunicul. Oare nu fac şi eu acelaşi lucru de fiecare dată când îmi repet cuvintele poemului sau când încerc să fiu puternică fără să apelez la tableta verde?

E greu să-ţi dai seama cum să fii puternic. Am dat oare dovadă de slăbiciune renunţând la bucata de hârtie, privind-o cum pluteşte spre moarte la fel de tăcută, de albă şi de plină de promisiuni precum o sămânţă de bumbac? E o dovadă de slăbiciune faptul că simt ceea ce simt când mă gândesc la Ky Markham? Că ţin minte exact locul unde anume m-a atins?

Sentimentele mele pentru Ky trebuie să dispară. Chiar acum. Xander e Perechea mea. Nu trebuie să-mi pese mie de Ky pentru că a fost în locuri pe care eu nu le-am văzut niciodată sau pentru că a plâns în timpul proiecţiei, când a crezut că nu-l vede nimeni. Nu contează că ştie despre cuvintele frumoase pe care le-am citit în pădure. Trebuie să urmez regulile, să fiu în siguranţă. Asta e tot ce contează. Pentru asta trebuie să fiu puternică.

Voi încerca să uit de momentul în care Ky a rostit cuvintele „casa mea", privindu-mă în ochi.

Capitolul 13

–Cassia Reyes, mă prezint, întinzând cardul.

Muncitorul înregistrează cu scanerul numărul inscripţionat pe o parte a cinei învelite în folie şi-mi dă apoi mâncarea.

Datapodul piuie din nou când Xander îşi ia porţia şi se aşază lângă mine.

–Ai văzut-o cumva pe Em? Sau pe Piper, ori pe Ky? mă întreabă.

Pe terenul de joacă de lângă Şcoala Primară sunt presărate păturI. E un adevărat picnic – mâncăm afară, pe iarbă. Muncitorii străbat în goană curtea, încercând să ducă fiecăruia porţia cuvenită de mâncare. E destulă bătaie de cap, aşa că înţeleg de ce nu avem parte mai des de aşa ceva. E mult mai uşor să trimiţi mâncarea direct în casele, în şcolile sau la locurile de muncă ale oamenilor.

–Nu cred că Piper şi Ky s-au înscris la timp, răspund. Din cauză că muncesc.

Cineva ne face cu mâna de pe o pătură întinsă în mijlocul curţii.

–Uite-o pe Em, îi zic lui Xander, arătând-o cu degetul. Ne strecurăm amândoi printre păturile de pe iarbă, salutându-ne colegii şi prietenii. Toată lumea e binedispusă, năucită de noutatea evenimentului. Mă uit în jos, cu grijă să nu calc pe pătura cuiva sau chiar în vreo farfurie cu mâncare, şi mă lovesc direct de Xander, care s-a oprit. Îmi zâmbeşte peste umăr.

–Aproape că mi-am scăpat cina pe jos din cauza ta, îmi spune, iar drept răspuns îl tachinez la rândul meu, dându-i un ghiont.

Se aşază pe pătură, lângă Em, şi se apleacă să vadă ce mâncare are în caserolă.

–Ce ne-au trimis?

–Tocană de carne cu legume, răspunde Em şi se strâmbă.

–Nu uita de îngheţată, o îmbărbătez eu.

Aproape am terminat de mâncat, când cineva îl strigă pe Xander.

–Vin imediat, ne spune înainte să se ridice şi s-o pornească prin mulţime.

Îl văd cum înaintează printre grupările de oameni; toţi întorc capul după el şi-l strigă pe nume.

Em se apropie de mine şi-mi spune:

–Cred că-i ceva în neregulă cu mine. Am luat pastila verde de dimineaţă. *Deja*. Aveam de gând s-o păstrez pentru sfârşitul săptămânii. Ştii tu.

Sunt pe cale s-o întreb pe Em la ce se referă, dar i-aş demonstra că nu sunt o prietenă bună, din moment ce-aş uita tocmai un asemenea lucru. O să meargă la Banchetul Alegerii. Voia să păstreze pastila pentru acea seară, căci are emoţii.

–Of, Em, îi zic şi o cuprind pe după umeri, îmbrăţişând-o.

În ultima vreme, ne-am cam îndepărtat una de alta, dar nu intenţionat. Se întâmplă adesea, mai ales când nu mai e mult până când ţi se stabilesc profesia şi locul de muncă. Dar mi-e dor de ea şi, mai ales, de seri precum aceasta. De nopţile de vară, când îmi amintesc cum era să fii mai tânăr şi să ai mai mult timp. Când eu şi Em petreceam multe ore libere împreună. Pe atunci aveam mai mult timp la dispoziţie.

–O să fie o seară minunată, o asigur eu. Îţi promit. Totul e aşa de frumos! E exact cum ni se spune că va fi.

–Serios? mă întreabă Em.

–Sigur că da. Ce rochie ai ales?

Modelele disponibile se schimbă la fiecare trei ani, aşa că Em are de ales dintre aceleaşi rochii ca mine.

–Una dintre cele galbene. Numărul paisprezece. O mai ţii minte?

S-au întâmplat multe de când am fost la biroul pentru Alegerea Perechilor şi am ales ce voi purta.

–Nu cred, recunosc, încercând totuşi să-mi amintesc.

Em se însufleţeşte când o descrie:

–E de un galben foarte deschis, cea cu mâneci foarte largi...

Acum îmi aduc aminte.

–Ah, Em, mi-a plăcut la nebunie rochia aia. O să arăţi superb.

Chiar aşa şi e. Galbenul i se potriveşte perfect; va arăta grozav pe pielea ei albă, cu părul şi ochii negri. O să fie asemenea unei raze de soare într-o zi de primăvară.

–Sunt aşa de emoţionată!

–Ştiu. E şi greu să nu fii.

–Acum, că eşti Perechea lui Xander, totul s-a schimbat, îmi mărturiseşte Em. Nu-mi vine să cred...

–Dar asta nu înseamnă că, dacă sunt Perechea lui Xander, lucrurile stau altfel...

–Ştiu. O ştim cu toţii. Dar nu putem să nu ne întrebăm cum ar fi.

Em se uită la mâncarea aproape neatinsă din caserolă.

Din difuzoare se aude sunetul clopoţelului, moment în care începem cu toţii să ne strângem lucrurile. E timpul să ne apucăm de lucru. Em oftează şi se ridică. Pe chip i se citeşte încă îngrijorarea, aducându-mi aminte de felul în care m-am simţit şi eu când aşteptam să aflu care-mi va fi Perechea.

–Em, o strig fără să mă gândesc. Dacă vrei, pot să-ţi împrumut pudriera mea pentru Banchet. E aurie. Se va potrivi de minune cu rochia ta. O să ţi-o aduc mâine-dimineaţă.

Em face ochii mari.

–Ai un artefact? Şi vrei să mi-l împrumuţi?

–Sigur. Eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Răsadurile cu flori roşii de nou-trandafiri ne aşteaptă în vase negre de plastic, să le plantăm în pământul din faţa Şcolii Primare. Aceasta pare întotdeauna aşa de veselă. Îmi imaginez pereţii de un galben-deschis, podelele verzi şi uşile albastre ale claselor. E uşor să te simţi în siguranţă aici. Mereu m-am simţit aşa când eram mai mică. „Şi acum mă simt în siguranţă, îmi spun. Poeziile nu mai există. Tata nu mai are necazuri. Sunt în siguranţă aici şi oriunde în altă parte."

Poate doar cu excepţia acestui loc unde, în ciuda hotărârii mele de-a rămâne în siguranţă, mă pomenesc uitându-mă adesea la Ky, punându-mi întrebări. Dorindu-mi să vorbim din nou, dar neîndrăznind să-mi asum riscul de a-i spune ceva, în afară de amabilităţile obişnuite.

Privesc peste umăr, căutându-l pe Ky, dar fără succes.

–Ce fel de flori sunt astea? mă întreabă Xander în timp ce săpăm.

Pământul e dens şi negru. Când îl ridicăm cu lopata, se preface în bulgări.

–Nou-trandafiri, îi răspund. Probabil că ai nişte tufe în curte. Noi avem.

Nu menţionez că nu se numără printre preferaţii mamei. Ea crede că nou-trandafirii din oraş, care cresc în toate grădinile şi spaţiile publice, au fost altoiţi de prea multe ori şi nu mai seamănă cu cei originali. Vechi-trandafirii sunt greu de îngrijit; fiecare floare era un adevărat triumf. Dar aceştia sunt rezistenţi, spectaculoşi şi făcuţi să ţină mult timp.

–În Ţinuturile Agricole nu există noi-trandafiri, spune mama. Avem alte flori, flori sălbatice.

Când eram mică, îmi povestea despre celelalte flori care creşteau în voie în Ţinuturile Agricole. Nu se întâmpla

nimic în poveştile ei; de fapt, nici măcar nu erau poveşti, ci descrieri, dar erau frumoase şi îmi îngreunau pleoapele.

–Dantela reginei Anna, îmi şoptea mama. Morcovi sălbatici. Când sunt tineri, le poţi mânca rădăcina. Florile sunt albe şi dantelate. Minunate. Precum stelele.

–Cine-i regina Anna? o întrebam somnoroasă.

–Nu-mi aduc aminte. Cred că e menţionată în cele O sută de lecţii de istorie. Dar, şşşt! nu asta-i important, ci să vezi dantela înaintea ochilor; atât de multe floricele, că nici nu reuşeşti să le numeri, dar poţi încerca...

Xander îmi întinde un răsad de nou-trandafir, pe care-l scot din micul recipient de plastic, punându-l în pământ. Rădăcinile subţiri şi puternice s-au încolăcit în interiorul vasului, neavând suficient spaţiu. Le întind când aşez nou-trandafirul în pământ. Vederea ţărânei îmi aminteşte de noroiul care mi se lipeşte de tălpi când merg în drumeţie. Iar gândul la drumeţie mi-l aduce în minte pe Ky. Din nou.

Mă întreb unde-o fi. Eu şi Xander plantăm florile şi stăm de vorbă, însă eu mi-l imaginez pe Ky lucrând sau ascultând muzica transmisă în amfiteatrul aproape gol, în timp ce noi ne jucăm. Mi-l închipui strecurându-se prin mulţimea din clădirea destinată recreerii şi jucând un joc pe care, cel mai probabil, îl va pierde. Îl văd stând în cinematograf, uitându-se la un film, cu lacrimi în ochi. „Nu." Mi-l alung din minte. Nu vreau să mai fac asta. Am ales deja.

„De la bun început, n-am avut, de fapt, de ales."

Xander ştie că nu-l ascult atât de atent pe cât ar trebui. Se uită în jur, să se asigure că nu ne aude nimeni, apoi rosteşte încet:

–Cassia, încă-ţi faci griji în privinţa tatălui tău?

Tata.

–Nu ştiu, răspund.

E adevărat. Nu eu ştiu ce simt faţă de el. Mânia a început să mi se domolească – aproape fără să vreau – şi am devenit mai înţelegătoare. Dacă bunicul m-ar fi privit *pe mine* cu ochii

lui înflăcărați și m-ar fi rugat să-i fac o ultimă favoare, oare *eu* aș fi putut să-l refuz?

Seara se lasă încet; cerul se întunecă treptat. Când clopoțelul sună iar și ne ridicăm să trecem în revistă ceea ce am făcut, a mai rămas o geană de lumină. Se simte o adiere, iar straturile de flori unduiesc roșii în asfințit.

–Aș vrea să putem face asta în fiecare sâmbătă, spun.

Am dat naștere la ceva frumos. Pe mâini am pete stacojii, din pricina unor petale strivite, și miros a pământ și a nou-trandafir, aroma aceea intensă de floare, care-mi place în ciuda comentariilor mamei mele, cum că parfumul vechi-trandafirului era mai subtil și mai delicat. Ce e rău în a fi rezistent? Ce e rău în a fi, în sfârșit, ceva, cineva?

Dar, stând aici și privind rezultatele muncii mele, îmi dau seama că familia mea nu a făcut niciodată altceva decât să sorteze. Nu a creat nimic. Tata sortează vechi artefacte, la fel ca bunicul; străbunica a sortat poezii. Bunicii din Ținuturile Agricole plantează semințe și obțin recolte, dar totul a fost hotărât de către oficialități. La fel ca plantele de care are grijă mama în parcul dendrologic.

La fel cum am făcut noi aici.

Așa că, în fond, nu am creat nimic. Am făcut doar ce mi s-a spus, am urmat regulile, și a luat naștere ceva frumos. Exact cum au promis oficialitățile.

–Uite și înghețata, spune Xander.

Muncitorii împing cărucioarele pe trotuarul de lângă straturile de flori. Xander mă ia de-o mână, Em, de cealaltă, și ne așezăm la cea mai apropiată coadă.

Împărțirea înghețatei învelite în staniol durează mult mai puțin decât distribuirea cinei, pentru că înghețata e de un singur fel. Mesele conțin vitamine și aditivi personalizați și trebuie înmânate persoanei corespunzătoare. Înghețata nu e un asemenea aliment.

Pe Em o strigă cineva, iar ea se îndreaptă într-acolo. Eu și Xander ne găsim un locșor ceva mai ferit de ceilalți.

Ne sprijinim de pereții masivi de ciment ai școlii și ne întindem picioarele. Picioarele lui Xander sunt lungi, încălțate în pantofi scâlciați. Trebuie să primească, în curând, o pereche nouă.

Își înfige lingura în singura cupă albă de înghețată și oftează.

–Aș planta hectare întregi de flori pentru asta.

Sunt de acord. Rece, dulce, minunată, înghețata îmi alunecă pe limbă și pe gât, până în stomac, unde jur că o pot simți mult timp după ce s-a topit. Degetele îmi miros a pământ, iar buzele mele au gust de zahăr și toate simțurile îmi sunt atât de alerte, încât mă întreb cum voi reuși să dorm la noapte.

Xander îmi întinde ultima linguriță.

–Nu, e a ta, îi spun, dar el insistă.

E generos și zâmbitor, și mi s-ar părea urât să-i îndepărtez mâna, așa că accept.

Iau linguriță și bag ultima înghițitură în gură. N-ai putea să faci niciodată asta la o masă adevărată – să împarți mâncarea –, dar în seara asta e permis. Oficialitățile care se plimbă încolo și-ncoace, supraveghindu-ne, nici măcar nu clipesc.

–Mersi, îi zic.

Îmi vine să plâng din pricina dovezii de bunătate a lui Xander; în schimb, fac o glumă.

–Am folosit aceeași linguriță. E ca și cum ne-am fi sărutat.

Xander își dă ochii peste cap.

–Dacă așa ți se pare, înseamnă că nu te-a sărutat nimeni, niciodată.

–Sigur că nu m-a sărutat nimeni.

La urma urmei, suntem adolescenți. Cu toții ne îndrăgostim, flirtăm și ne jucăm de-a sărutatul înainte să ni se aleagă Perechea. Însă sunt doar niște jocuri, căci știm cu toții

că, într-o bună zi, vom avea o Pereche. Sau vom fi Celibatari, iar jocurile nu se vor sfârşi niciodată.

–Instrucţiunile ziceau ceva de sărutat? Ceva demn de reţinut? întreb, tachinându-l pe Xander.

Îi citesc neastâmpărul în priviri când se apropie şi mai mult de mine.

–Nu există reguli legate de sărutat, Cassia. Suntem o Pereche.

Am privit de nenumărate ori chipul lui Xander, dar niciodată aşa. Niciodată în întunericul care aproape s-a lăsat, niciodată cu acea senzaţie în stomac şi în inimă, parte nerăbdare, parte nelinişte. Mă uit în jur, dar nimeni nu e atent la noi şi, chiar dacă ar fi, nu ar vedea decât două siluete cufundate în umbră, stând una lângă alta în seara tot mai adâncă.

Aşa că mă apropii şi eu de Xander.

Şi, dacă aş fi avut nevoie de încă o confirmare că Societatea ştie ce face, că el e Perechea mea, gustul sărutului lui Xander m-ar fi convins. E aşa cum trebuie, mai dulce decât m-am aşteptat.

În curte sună clopoţelul, iar eu şi Xander ne desprindem, uitându-ne unul la celălalt.

–Mai avem o oră liberă, anunţă Xander, privindu-şi ceasul cu chipul destins, nestânjenit.

–Aş vrea să mai putem rămâne, spun, şi vorbesc serios.

Aerul care-mi scaldă faţa pare atât de cald aici. E aer adevărat, nu răcit sau încălzit pentru confortul meu. Iar sărutul lui Xander, primul meu sărut adevărat, mă face să strâng din buze, încercând să-i simt iar gustul.

–N-o să ne lase, îmi zice, şi ştiu că are dreptate.

Strâng deja cupele, rugându-ne să ne petrecem în altă parte ora liberă rămasă, căci aici nu mai este lumină.

Em se desprinde de celălalt grup de prieteni şi se îndreaptă, cu graţie, spre noi.

–Vor să prindă sfârşitul proiecţiei, dar m-am cam săturat de asta, ne spune. Voi ce faceţi?

În clipa în care ne întreabă, ochii i se măresc, căci şi-a adus aminte că eu şi Xander suntem, acum, o Pereche. Preţ de un moment, uitase, iar acum îşi face griji că va fi în plus.

Dar vocea lui Xander e caldă, prietenoasă, degajată.

–Nu avem suficient timp ca să jucăm ceva. La o staţie de-aici e o sală de concerte. Mergem acolo?

Em pare uşurată şi se uită la mine, să se asigure că e în regulă. Îi zâmbesc. Sigur că e-n regulă. Încă ne e prietenă.

Pe când ne îndreptăm spre staţia trenului aerian, mă gândesc că, odată, eram mai mulţi. Apoi, lui Ky i-a fost distribuit locul de muncă, şi Piper i-a urmat. Nu ştiu unde e Sera în seara asta. Em e aici, dar va veni o vreme în care şi ea ne va părăsi şi voi rămâne doar cu Xander.

A trecut mult timp, luni întregi, de când n-am mai fost la o sală de concerte. Spre mirarea mea, sala asta e plină de oameni îmbrăcaţi în haine albastre. Cu muncitori, tineri şi bătrâni deopotrivă, care au ieşit din tură. Cred că se întâmplă adesea; cum mai au doar puţin timp la dispoziţie, n-au unde să meargă altundeva. Trebuie să se oprească aici pe drumul de întoarcere din oraş. Observ cu uimire că unii dorm, răpuşi de oboseală, cu capetele lăsate pe spate. Nimeni nu pare deranjat de asta. Alţii stau de vorbă.

Ky e aici.

Îl zăresc aproape imediat în marea de albastru, fără să-mi dau seama că-l căutam. Ky ne vede la rândul lui. Ne face semn, dar nu se ridică.

Ocupăm cele mai apropiate locuri libere. Em îl întreabă pe Xander cum i s-a părut *lui* Banchetul Alegerii, încercând să se liniştească. Xander îi povesteşte o istorioară amuzantă despre cum n-a ştiut să-şi pună butonii sau să-şi lege cravata. Încerc să nu-l bag în seamă pe Ky, dar tot observ când

se ridică şi-şi croieşte drum spre noi. Zâmbesc uşor când se aşază lângă mine.

–Nu ştiam că-ţi place aşa de mult muzica.

–Vin des aici, mărturiseşte Ky. La fel ca majoritatea muncitorilor, după cum sunt sigur că ai băgat de seamă.

–Nu devine plictisitor?

Deasupra noastră pluteşte vocea subţire şi limpede a femeii care interpretează cântecul.

–Am auzit de-atâtea ori cele O sută de cântece.

–Uneori, sunt diferite, explică el.

–Serios?

–Sunt diferite când şi tu eşti altfel.

Nu prea înţeleg ce vrea să zică, dar, deodată, Xander mă trage de braţ, distrăgându-mi atenţia.

–Em, îmi şopteşte el făcându-mă să mă uit la prietena mea.

O văd tremurând şi respirând cu repeziciune. Xander se ridică şi face schimb de locuri cu ea, sprijinind-o şi apărând-o cu propriul trup, ca să fie în interiorul grupului, nu pe marginea lui.

Mă aplec şi eu, încercând instinctiv s-o ascund, şi, curând, Ky se lipeşte de mine, făcând acelaşi lucru. E a doua oară când ne atingem şi, deşi sunt îngrijorată din pricina lui Em, nu mă pot abţine să nu observ, să nu-mi doresc să mă sprijin şi eu puţin de el, deşi încă pot simţi pe buze sărutul lui Xander.

Ne-am strâns în jurul lui Em, ascunzând-o privirilor. Indiferent ce se petrece, cu cât văd mai puţini oameni, cu atât mai bine. E spre binele lui Em. Şi al nostru. Mă uit în sus. Oficialitatea care supraveghează sala de concerte încă nu ne-a observat. Sunt aşa de mulţi aici, majoritatea muncitori, care necesită o supervizare mai atentă decât elevii. Avem puţin timp la dispoziţie.

–O să iei pastila verde, îi zice Xander, cu blândeţe, lui Em. E un atac de panică. Am văzut oameni suferind de aşa ceva

la centrul medical. Nu trebuie decât să ia tableta verde, dar sunt aşa de speriaţi, încât uită s-o facă.

Deşi pare încrezător, îşi muşcă buzele. E îngrijorat, şi n-are voie să dezvăluie prea multe despre viitoarea lui slujbă celor care nu au aceeaşi profesie.

–Nu poate, îi şoptesc. A luat-o mai devreme. Încă n-a avut timp să primească alta.

Nu rostesc şi restul: „Şi-o să dea de necaz dacă ia două într-o singură zi".

Xander şi Ky se uită unul la celălalt. Nu l-am mai văzut niciodată pe Xander şovăind; nu poate să facă ceva? Ştiu că poate. Odată, un copil de pe strada noastră a căzut. Era plin de sânge. Xander a ştiut cum să procedeze – nici măcar n-a tresărit – până la sosirea medicilor, care l-au dus pe băiat la centrul medical, ca să-l facă bine.

Nici Ky nu se mişcă.

„Cum poţi să stai aşa? Ajut-o!" gândesc furioasă.

Dar, deşi nu se clinteşte, se uită fix la Xander. Îşi mişcă buzele.

–*A ta*, şopteşte el.

Preţ de o fracţiune de secundă, Xander nu înţelege; apoi, pricepem amândoi în acelaşi timp.

Dar aici se opresc asemănările. Xander nu ezită, odată ce a înţeles îndemnul lui Ky.

–Desigur, rosteşte el încet, scoţându-şi recipientul pentru pastile.

Acum, că ştie ce să facă, se mişcă rapid şi lin; e iar el însuşi.

Bagă tableta lui verde în gura lui Em. Nu cred că ea îşi dă seama ce se petrece; tremură atât de tare şi-i este foarte frică. Înghite din reflex; mă îndoiesc că simte vreun gust.

Corpul i se relaxează aproape imediat.

–Mulţumesc, ne spune şi închide ochii. Îmi pare rău. Mi-am făcut prea multe griji în legătură cu Banchetul. Îmi pare rău.

–E-n regulă, şoptesc, uitându-mă la Xander, şi apoi la Ky.

Au reuşit să se descurce împreună. O clipă, mă întreb de ce Ky nu i-a dat lui Em pastila lui, dar apoi îmi aduc aminte. E o Aberaţie. Iar Aberaţiile nu au voie să poarte la ele propriile pastile.

„Oare Xander a dedus acum asta? S-a dat Ky de gol?"

Dar nu cred că Xander a ghicit despre ce este vorba. De ce-ar fi făcut-o? E la fel de logic să-i dea lui Em tableta lui, ca şi pe cea a lui Ky. Ba chiar mai logic, doar o ştie pe Em de mai multă vreme. Se aşază la loc, uitându-se la Em şi luându-i pulsul, ţinându-i în mână încheietura delicată. Ne priveşte pe mine şi pe Ky, apoi dă din cap.

–E totul în regulă, zice. O să fie bine.

O cuprind pe Em cu braţul şi închid şi eu ochii, ascultând muzica. Melodia interpretată de femeie s-a terminat, şi acum se aude Imnul Societăţii, bubuitul sunetelor joase, intervenţia corului la ultimul vers. Vocile par triumfătoare; cântă toţi ca unul. Asemenea nouă. Ne-am strâns în jurul lui Em ca s-o protejăm de ochii oficialităţilor; nici unul dintre noi nu va sufla o vorbă despre pastila verde.

Mă bucur că totul e în regulă, că i-am promis lui Em să-i împrumut pudriera pentru Banchet. Ce sens are să posezi ceva minunat dacă nu-l împarţi niciodată cu nimeni?

E ca şi cum ai avea o poezie, o poezie frumoasă şi sălbatică, pe care n-o mai are nimeni, şi i-ai da foc.

După o clipă, deschid ochii şi mă uit la Ky. El nu mă priveşte, dar ştiu că-şi dă seama că-l urmăresc. Muzica e blândă şi lentă. Pieptul i se ridică şi-i coboară. Are gene negre şi neverosimil de lungi, de aceeaşi culoare ca părul.

Ky are dreptate. Cântecul ăsta nu-mi va mai părea niciodată la fel.

Capitolul 14

A doua zi, la lucru, am observat imediat când au intrat oficialităţile în încăpere. Aidoma pieselor de domino căzând pe o masă de joc, toate capetele s-au întors spre uşa centrului de sortare. Oficialităţile îmbrăcate în uniforme albe au venit special pentru mine. O ştiu cu toţii, la fel ca mine, aşa că nu-i aştept. Îmi împing scaunul în spate şi mă ridic, privindu-i drept în ochi peste paravanele care ne despart birourile.

A venit vremea să dau testul. Îmi fac semn să-i urmez.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, dar cu capul sus, intru într-o cămăruţă cenuşie, mobilată cu un singur scaun şi mai multe mese mici.

Când mă aşez, Norah apare în prag. Pare uşor neliniştită, dar îmi zâmbeşte încurajator, înainte să se uite la oficialităţi.

–Aveţi nevoie de ceva?

–Nu, mulţumim, răspunde o oficialitate cu păr cărunt, care pare mult mai în vârstă decât celelalte două. Am adus tot ce ne trebuie.

Nici una dintre cele trei oficialităţi nu stă la palavre în vreme ce aranjează totul. Oficialitatea care luase prima cuvântul părea să fie liderul celorlalte două femei eficiente şi pline de graţie. Îmi lipesc o etichetă colectoare de date în spatele urechii şi una pe gulerul cămăşii. Nu spun nimic, nici măcar atunci când gelul pe care l-au folosit să lipească etichetele îmi provoacă usturimi.

Cele două femei se dau înapoi, iar oficialitatea mai în vârstă îmi pune în faţă, pe masă, un mic ecran.

–Eşti gata?

–Da, confirm, sperând că vocea mi-e calmă şi limpede.

Îmi îndrept umerii şi spatele. Dacă mă port de parcă nu mi-ar fi teamă, poate mă vor crede. Dar etichetele pe care le-au lipit le pot spune cu totul altceva, din cauza pulsului meu accelerat.

–Atunci, poţi începe.

Prima dată trebuie să sortez numere – e uşor, de încălzire. Se poartă corect faţă de mine; vor să-mi intru mai întâi în mână, înainte să trec la sortări mai grele.

Când sortez numerele de pe ecran, ordonând haosul şi sesizând modelele, pulsul îmi revine la normal. Nu mă mai preocupă atât de multe lucruri: amintirea sărutului lui Xander, ce-a făcut tata, curiozitatea mea cu privire la Ky, grijile provocate de Em în sala de concerte, ce-i cu mine, cum trebuie să fiu şi pe cine să iubesc. Mă detaşez de toate, ca un copil care ţine în pumn un buchet de baloane în prima zi de Şcoală Primară. Se îndepărtează plutind, viu colorate şi lăsându-se purtate de briză, dar nu ridic privirea şi nu încerc să le prind. Doar când mă detaşez complet pot fi cea mai bună, doar atunci pot fi exact ce-şi doresc ei să fiu.

–Excelent, spune oficialitatea mai în vârstă când îşi notează rezultatele. De-a dreptul minunat. Mulţumim, Cassia.

Cele două femei îmi îndepărtează etichetele. Mă privesc în ochi şi-mi zâmbesc, căci acum nu pot fi acuzate de subiectivitate. Testul s-a sfârşit. Se pare că l-am trecut.

–A fost o adevărată plăcere, spune oficialitatea cu păr cărunt, întinzându-se spre mine peste măsuţă.

Mă ridic şi dau mâna cu el, apoi cu celelalte două oficialităţi. Mă întreb dacă pot simţi energia care mă străbate; sângele mi-e plin de adrenalină şi de un sentiment de uşurare.

–A fost o demonstraţie extraordinară a capacităţii tale de sortare.

–Vă mulţumesc, domnule.

În drum spre uşă, bărbatul se întoarce încă o dată către mine şi adaugă:

–Suntem cu ochii pe tine, domnişoară.

Închide uşa de metal, scoţând un sunet grav, plin, ca un final. Ascult tăcerea şi-mi dau deodată seama de ce-i place lui Ky să se piardă în fundal. E ciudat să ştiu sigur că oficialităţile mă urmăresc cu mai multă atenţie, de parcă aş fi stat în drum când s-a închis uşa şi acum sunt ţintuită de greutatea privirii lor; e ceva concret, real şi apăsător.

*

În seara Banchetului lui Em mă culc devreme şi adorm repede. E rândul meu să port etichetele pentru informaţii, şi sper că datele pe care le vor extrage din visele mele vor indica tiparele de somn ale unei fete de şaptesprezece ani complet normale.

Dar visez că sortez iar pentru oficialităţi. Pe ecran apare chipul lui Em, pe care şi trebuie să o introduc în grupul celor cărora li se va alege Perechea. Îngheţ. Mâinile mi se opresc. Creierul mi se scurtcircuitează.

–E vreo problemă? mă întreabă oficialitatea cu păr cărunt.

–Nu-mi dau seama unde ar trebui să o sortez, răspund.

Se uită la chipul lui Em afişat pe monitor şi zâmbeşte.

–Ah. Nu e nici o problemă. Are pudriera ta, nu-i aşa?

–Da.

–La Banchet, o să-şi ţină în ea tabletele, cum ai făcut şi tu. Spune-i să o ia pe cea roşie şi totul va fi în regulă.

Deodată, mă aflu la Banchet, croindu-mi drum printre fetele îmbrăcate în rochii, băieţii în costum şi părinţii îmbrăcaţi în haine civile. Îi răsucesc, îi împing, fac orice ca să le văd feţele, căci toţi poartă galben şi totul se învălmăşeşte. Nu pot să sortez, nu pot să văd.

Întorc cu faţa spre mine o altă fată.

„Nu e Em."

Dărâm din greşeală o tavă plină cu felii de tort din mâinile unui chelner, încercând să prind din urmă o fată cu mers elegant. Tava cade şi tortul se sfărâmă precum pământul care cade de pe rădăcini.

„Nu e Em."

Mulţimea se răreşte şi o fată îmbrăcată într-o rochie galbenă stă de una singură în faţa unui ecran negru.

„Em."

E pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

–E-n regulă! îi strig, făcându-mi loc printre şi mai mulţi oameni. Ia pastila şi totul va fi bine!

Privirea lui Em se luminează; scoate pudriera. Apucă tableta verde şi şi-o bagă repede în gură.

–Nu! ţip, dar e prea târziu. Pe cea...

Apoi înghite pastila albastră.

–... roşie! închei eu, scăpând de ultimul grup de oameni şi ajungând în faţa ei.

–Nu o am, spune ea, întorcându-se cu spatele la ecran. Îmi arată pudriera deschisă; e goală. În ochi i se citeşte tristeţea. Nu am pastila roşie.

–Ţi-o dau pe-a mea, mă ofer, nerăbdătoare să împart cu ea, să o ajut de data asta.

Nu o să stau, pur şi simplu, deoparte.

Îmi scot recipientul, îi desfac capacul şi-i pun tableta roşie în palmă.

–Oh, Cassia, mulţumesc, îmi zice, ducând pastila la gură.

Văd cum o înghite.

Toţi cei din încăpere se opresc şi se uită acum la noi, aţintindu-şi privirea asupra lui Em. Ce efect va avea tableta roşie? Nimeni, în afară de mine, nu ştie. Zâmbesc. Sunt sigură că o va salva.

Pe ecranul din spatele ei îi apare Perechea – exact la timp ca s-o vadă, prăbuşindu-se moartă la pământ. Când atinge podeaua, corpul ei scoate un sunet înfundat, în contrast

cu pleoapele care i se închid, cu faldurile fâlfâitoare ale rochiei, cu mâinile care-i flutură ca nişte aripi micuţe.

Mă trezesc transpirată şi, în acelaşi timp, înfrigurată, şi-mi ia ceva timp să mă liniştesc. Chiar dacă oficialităţile au negat amuzate ideea că tableta roşie este una a morţii, zvonurile continuă. De-asta am visat că a omorât-o pe Em.

Dar nu înseamnă că e adevărat.

Simt etichetele pentru somn lipicioase pe piele şi-mi doresc să nu fi trebuit să le port în noaptea asta. Cel puţin coşmarul nu e unul care se repetă, aşa că nu pot fi acuzată că mă obsedează vreo idee anume. În plus, nu cred că-şi pot da seama *exact* ce am visat. Ci doar c-am făcut-o. Iar o adolescentă care are, din când în când, câte-un coşmar sigur nu e ceva ieşit din comun. Nimeni n-o să bage de seamă informaţia cu pricina atunci când mi se va adăuga în fişier.

Dar Oficialitatea cu păr cărunt mi-a spus că sunt cu ochii pe mine.

Privesc fix în beznă; durerea din piept îmi îngreunează respiraţia. Dar nu şi gândirea.

Încă din ziua Banchetului Final al bunicului de luna trecută, ba mi-am dorit să nu-mi fi dat niciodată hârtia, ba m-am bucurat c-a făcut-o. Pentru că aşa pot măcar să exprim în cuvinte ceea ce simt: luminile care mor.

Dacă nu le-aş fi putut spune pe nume, aş fi ştiut oare ce reprezintă? Aş mai fi simţit ceva?

Iau microcardul pe care mi l-a dat Oficialitatea când am fost în spaţiul verde şi mă duc, în vârful picioarelor, până la dispozitiv. Trebuie să văd chipul lui Xander; trebuie să mă asigur că totul este în ordine.

Stau locului. Mama e în faţa ecranului dispozitivului şi vorbeşte cu cineva. Cine a sunat-o aşa de târziu?

Tata e în camera din faţă – stă pe divan, aşteptând-o pe mama să termine de vorbit, şi mă vede. Îmi face semn să intru şi să mă aşez lângă el. Îi urmez îndemnul şi aruncă

o privire asupra microcardului pe care-l ţin în mână. Zâmbeşte şi mă tachinează, aşa cum fac taţii:

–Nu-ţi ajunge să-l vezi pe Xander la şcoală? Vrei să te mai uiţi o dată la el înainte să te culci?

Îşi petrece braţul pe după umerii mei şi mă îmbrăţişează.

–Te înţeleg. Şi eu făceam la fel cu mama ta. Asta pe vremea când ne lăsau să imprimăm imediat o fotografie prin dispozitiv şi nu trebuia să aşteptăm până după prima noastră întâlnire.

–Ce-au zis părinţii tăi când au aflat că mama se trage din Ţinuturile Agricole?

Tata face o pauză.

–Ei bine, sincer să fiu, au fost puţin îngrijoraţi. Nu le-a trecut prin minte că Perechea mea s-ar putea să nu locuiască într-un oraş. Dar au hotărât repede că sunt mulţumiţi şi aşa.

Schiţează zâmbetul acela pe care-l afişează de fiecare dată când vorbeşte despre cum e să te îndrăgosteşti.

–Acea primă întâlnire a fost suficientă ca să-i facă să se răzgândească. S-o fi văzut atunci pe mama ta...

–De ce v-aţi văzut în oraş, şi nu în Ţinuturile Agricole? îl întreb.

De obicei, prima întâlnire are loc aproape de locuinţa fetei. Întotdeauna e prezentă şi o Oficialitate de la Departamentul de alegere a perechilor, ca să se asigure că totul merge bine.

–Ea a insistat să vină aici, chiar dacă drumul cu trenul era lung. Voia să viziteze oraşul cât de repede posibil. Eu, părinţii mei şi oficialitatea am aşteptat-o în staţie.

În momentul în care se opreşte, ştiu că retrăieşte întâlnirea aceea şi şi-o imaginează pe mama coborând din trenul aerian.

–Şi?

Îmi dau seama că par nerăbdătoare, dar trebuie să-i amintesc că nu se află în trecut. E aici, în prezent, şi trebuie

să aflu tot ce se poate despre Perechea care m-a adus pe lume.

–Când a coborât din tren, bunica ta mi-a zis: „Încă i se mai vede soarele pe chip". Tata face o pauză şi zâmbeşte. Şi aşa şi era. Nu mai văzusem pe nimeni care să pară atât de viu şi de plin de căldură. Părinţii mei n-au mai dat glas nici unei nelinişti în legătură cu ea. Cred că în ziua aceea ne-am îndrăgostit cu toţii de mama ta.

N-am observat-o pe mama stând în pragul uşii decât când şi-a dres vocea.

–Iar eu de voi.

Pare uşor întristată, ceea ce mă face să mă întreb dacă se gândeşte la bunicul sau la bunica, ori poate la amândoi. Ea şi tata sunt acum singurii care-şi mai pot aminti de acea zi, probabil cu excepţia oficialităţii care supraveghease întâlnirea.

–Cine-a sunat la ora asta prin dispozitiv? întreb eu.

–Cineva de la serviciu, răspunde mama.

Se aşază obosită lângă tata şi-şi lasă capul pe umărul lui, iar el o cuprinde cu braţul.

–Mâine trebuie să plec într-o delegaţie.

–De ce?

Mama cască şi-şi deschide larg ochii albaştri. Faţa îi e încă bronzată, căci munceşte mult în aer liber. Arată mai în vârstă decât de obicei şi, pentru prima dată, observ că părul ei blond şi des e înspicat cu fire argintii, ca nişte umbre proiectate de razele soarelui.

–E târziu, Cassia. Ar trebui să dormi. Şi *eu* ar trebui să dorm. Mâine-dimineaţă o să vă povestesc totul ţie şi lui Bram.

Nu protestez. Strâng microcardul în pumn.

–În regulă, spun.

Înainte să plec, mama se apleacă şi-mi dă un sărut de noapte bună.

Ajunsă înapoi în camera mea, ascult iar sunetele de dincolo de pereţi. Faptul că mama va pleca de-acasă mă nelinişteşte. De ce acum? Unde merge? Cât o să stea? Rareori e plecată în delegaţie.

–Aşadar? zice tata în camera de alături. Se străduieşte să vorbească încet. E totul în regulă? Nici nu-mi mai aduc aminte când am fost sunaţi ultima dată la o asemenea oră târzie.

–Nu-mi dau seama. Se pare că se întâmplă ceva, dar nu ştiu ce. Sunt chemaţi mai mulţi oameni care lucrează în parcuri dendrologice, ca să îşi dea cu părerea în privinţa unei recolte din parcul provinciei Grandia.

Vocea îi e monotonă, ca întotdeauna când e foarte târziu şi e răpusă de oboseală. Îmi amintesc de asta din nopţile în care mă liniştea povestindu-mi despre flori. Dacă nu crede că e ceva în neregulă înseamnă că totul e bine. Mama e unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care-i cunosc.

–Cât o să lipseşti? întreabă tata.

–Cel mult o săptămână. Crezi că Bram şi Cassia se vor descurca? Delegaţia durează destul de mult.

–Vor înţelege.

Pentru scurt timp, se lasă tăcerea.

–Cassia pare încă supărată. Din cauza mostrei.

–Ştiu. Şi eu îmi fac griji din pricina asta.

Mama scoate un oftat uşor, pe care-l pot auzi, totuşi, prin perete.

–A fost pur şi simplu o greşeală neintenţionată. Sper c-o să-şi dea curând seama de asta.

„Greşeală? N-a fost o greşeală", îmi zic. Apoi îmi dau seama: „Ea nu ştie. Nu i-a spus. Tata are secrete faţă de mama".

Şi îmi trece prin minte un gând îngrozitor.

„La urma urmei, nici ei nu formează un cuplu perfect."

Îmi alung imediat gândul acesta. Dacă ei nu sunt o Pereche perfectă, cum aş putea eu să am parte de aşa ceva?

A doua zi de dimineaţă, o altă furtună învârteşte frunzişul arţarilor, trimiţând rafale de ploaie asupra nou-trandafirilor. Iau micul dejun, tot terci de ovăz aburind în vasul acoperit cu staniol, când dispozitivul emite un anunţ: „Cassia Reyes, activitatea din timpul tău liber, drumeţia, a fost anulată pentru ziua de azi, din cauza vremii nefavorabile. Te rog să te prezinţi la Şcoala Secundară, pentru a face, în schimb, ore suplimentare."

Fără drumeţie. Asta înseamnă să nu-l văd pe Ky.

Drumul până la trenul aerian e umed şi înăbuşitor. Ploaia se adaugă umezelii din aer, prinzând-o în capcană. Părul meu arămiu se încâlceşte şi se ondulează, cum face, uneori, pe asemenea vreme. Mă uit spre cer, dar nu văd decât pătura neîntreruptă de nori.

În trenul aerian nu e nimeni cunoscut: nici Em, nici Xander, nici Ky. Au prins, probabil, alte trenuri sau încă se pregătesc, dar tot simt că am pierdut ceva, că lipseşte ceva. Că lipseşte *cineva*.

Poate că eu sunt aceea.

Ajunsă la şcoală, merg direct la etaj, la biblioteca pentru cercetare, care are câteva dispozitive proprii. Vreau să aflu mai multe despre Dylan Thomas şi Alfred Lord Tennyson şi mă interesează dacă vreuna dintre poeziile lor *a trecut* de selecţie. Mă îndoiesc, dar trebuie să fiu sigură.

Degetele îmi plutesc şovăitoare pe deasupra ecranului dispozitivului. Cel mai repede aş afla dacă le-aş tasta numele, dar atunci ar exista dovada că cineva i-a căutat şi că eu am fost aceea. E mult mai sigur să parcurg listele de poeţi din baza de date cu cele O sută de poezii. Dacă mă voi uita la fiecare poet pe rând, va părea că rezolv o temă pentru şcoală, nu că cercetez ceva anume.

Durează mult să procedez aşa, dar ajung, în cele din urmă, şi la litera T. Găsesc o poezie de Tennyson şi vreau s-o citesc, dar nu am suficient timp la dispoziţie. Nu există nimic de Thomas. Văd, în schimb, un Thoreau. Îi ating

numele; una dintre poeziile lui, *Luna*, a fost păstrată. Mă întreb dacă a mai scris şi altceva; în caz că da, acum nu mai există.

De ce mi-a dat bunicul acele poezii? A vrut să le găsesc vreun înţeles? Nu dorea să mă pierd în vraja „acestei nopţi" uşor? Şi, la urma urmei, ce înseamnă asta? Ar trebui să lupt împotriva autorităţii? Mai degrabă m-aş întreba dacă nu cumva vrea să mă sinucid. Pentru că asta ar însemna. N-aş muri propriu-zis, dar, dacă aş încerca să încalc regulile, mi-ar lua tot ce mi-e mai drag. Perechea. Propria mea familie. O profesie bună. N-aş mai avea nimic. Nu cred că bunicul şi-ar dori aşa ceva.

Nu pot să-mi dau seama. M-am tot gândit la asta şi mi-am repetat cuvintele în gând. Aş vrea să pot vedea iar vorbele aşternute pe hârtie şi să rezolv misterul. Din cine ştie ce motiv, simt că ar fi cu totul altceva dacă le-aş vedea pe hârtie, nu doar în minte.

Dar am înţeles ceva. Chiar dacă am făcut ce trebuia – am ars cuvintele şi am încercat să le uit –, nu e suficient. Cuvintele astea nu vor dispărea.

Mă simt uşurată imediat ce-o văd pe Em în sala de mese. Străluceşte de-a dreptul şi, când mă zăreşte, îmi face cu mâna. Se pare că Banchetul a decurs bine. Nu a intrat în panică. I-a făcut faţă. Nu e moartă.

Parcurg grăbită coada şi mă aşez lângă ea.

–Cum a fost Banchetul? o întreb, deşi ştiu deja răspunsul.

Toată lumea vede că radiază de fericire. Cei de la masa noastră zâmbesc.

–A fost *perfect*!

–Să-nţeleg că nu e Lon? spun eu, făcând o glumă proastă.

Lon şi-a aflat Perechea cu câteva luni în urmă.

Em râde.

–Nu. Îl cheamă Dalen. E din provincia Acadia.

Acadia este una dintre cele mai împădurite provincii din est, la kilometri distanţă de dealurile domoale şi de văile străbătute de râuri din Oria. În Acadia există stânci şi mare, ceea ce nu prea întâlnim pe-aici.

–*Şi*... Mă aplec peste masă, şi la fel fac şi ceilalţi prieteni aşezaţi lângă noi, nerăbdători să aflăm detalii despre băiatul cu care se va căsători Em.

–Când s-a ridicat, mi-am zis: „Nu poate fi Perechea mea". E înalt, şi mi-a zâmbit de dincolo de ecran. Nu părea să aibă deloc emoţii.

–Deci arată bine?

–Sigur că da. Em zâmbeşte. Şi, slavă cerului, n-a părut dezamăgit de mine.

–Cum ar fi putut fi?

Em e atât de radioasă azi, îmbrăcată în hainele civile maro şi mohorâte, încât îmi imaginez că aseară, când purta rochia galbenă, nu-ţi puteai lua ochii de la ea.

–Deci arată bine. Dar cum e, de fapt?

Mi se face ruşine când îmi dau seama că în voce mi se distinge clar o urmă de invidie. Nimeni nu s-a adunat în jurul meu să afle cum e Xander. Nu a existat nici o undă de mister, căci ştiau deja.

Em e suficient de drăguţă, încât să nu bage asta de seamă.

–De fapt, seamănă puţin cu Xander începe ea, apoi se întrerupe.

Îi urmăresc privirea şi-l zăresc pe Xander stând la câţiva metri depărtare, cu tava cu mâncare în mâini, arătând îndurerat.

A simţit invidia din vocea mea când Em îşi descria Perechea?

Ce-i cu mine?

Încerc să o dreg:

–Vorbeam despre Perechea lui Em. Seamănă cu tine.

Xander îşi revine repede.

–Să-nţeleg că e *incredibil* de chipeş.

Se aşază lângă mine, dar nu mă priveşte. Mă simt jenată. Sigur m-a auzit.

–Desigur, întăreşte râzând Em. Nu ştiu de ce mi-am făcut atâtea griji!

Roşeşte uşor, aducându-şi probabil aminte de seara petrecută în sala de concerte, şi se uită la Xander.

–Totul a ieşit perfect, exact aşa cum ai zis.

–Aş vrea să mai fi avut voie să imprimi imediat o poză, intervin eu. Îmi doresc să văd cum arată.

Em îşi descrie Perechea şi ne spune ce-a aflat despre Dalen din informaţiile de pe microcard, dar eu sunt cu gândul în altă parte. Mi-e teamă că l-am rănit pe Xander şi-aş vrea să se uite la mine sau să mă ia de mână, dar n-o face.

Em mă apucă de braţ când ieşim din sala de mese.

–Îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai împrumutat pudriera. Cred că m-a ajutat să mă ancorez de ceva.

Dau aprobator din cap.

–Ţi-a dat-o Ky înapoi de dimineaţă, nu?

–*Nu.*

Mi se pune o piatră pe inimă. Unde mi-e pudriera? De ce nu e la Em?

–Nu?

Em păleşte.

–Nu, repet. De ce e la el?

–Ne-am întâlnit în trenul aerian, după Banchetul Alegerii. Se întorcea de la serviciu. Voiam să ţi-o înapoiez cât mai repede posibil. Em trage adânc aer în piept. Ştiam că o să-l vezi pe Ky când mergeţi în drumeţie, înainte să te întâlneşti cu mine aici, şi nu puteam să ţi-o aduc direct acasă, căci mă temeam să nu ratez semnalul de stingere.

–Drumeţia s-a anulat de dimineaţă, din pricina vremii.

–Serios?

Drumeţia este singura activitate de recreere din timpul verii care nu poate avea loc pe vreme urâtă. Poţi până şi să înoţi în piscina acoperită. Lui Em pare că i se face rău.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar de ce nu a făcut cumva să ţi-o dea? Ştia cât e de important. I-am subliniat asta.

Bună întrebare. Dar nu vreau să-i stric plăcerea acestei clipe atât de importante pentru ea. Nu vreau să-şi facă griji.

–Sunt sigură că i-a dat-o Aidei, care, la rândul ei, i-o va da tatei sau mamei, spun, încercând să par nonşalantă. Sau o să mi-o dea el mâine, când ne vedem pentru drumeţie.

–Nu-ţi face probleme, mă linişteşte Xander, uitându-se la mine. Cuvintele lui încearcă să depăşească micile obstacole care apar mereu între noi. Poţi să ai încredere în Ky.

Capitolul 15

În dimineaţa următoare, pe când mă îndrept spre staţia trenului aerian, totul îmi pare mai limpede şi mai simplu. Răcoarea nopţii a reuşit ceea ce ploaia de ieri nu putuse să facă; aerul e proaspăt. Nou. Soarele străluceşte printre cei câţiva nori rămaşi, făcând păsările să cânte. Iar pe mine mă provoacă să las lumina să mă inunde, ceea ce şi fac. Cine nu s-ar revolta împotriva morţii a ceva atât de frumos?

Nu sunt singura care gândeşte astfel. În drumeţie, Ky mă găseşte în fruntea întregului grup, chiar când ofiţerul începea să vorbească, şi îmi strecoară pudriera în mână. Degetele lui le ating pe ale mele cu o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi necesar.

Bag pudriera în buzunar.

„De ce aici? mă întreb înfiorată. De ce nu mi-a dat-o acasă?"

Mă bucur că i-am împrumutat-o lui Em, dar şi că am primit-o înapoi. Pudriera e singurul lucru care mi-a rămas de la bunici, şi jur să nu o mai dau nimănui.

Îmi imaginez că va sta lângă mine când vom intra în pădure, dar nu se întâmplă asta. Când ofiţerul dă semnalul suflând în fluier, Ky porneşte fără să privească înapoi, iar proaspătul meu sentiment păleşte pe dată.

„Ţi-ai recuperat pudriera, îmi reamintesc. Ceva s-a întors la tine."

Ky dispare printre copacii dinaintea mea.

„Altceva s-a pierdut."

Trei minute mai târziu, singură în pădure, îmi dau seama că ceea ce mi-a dat Ky înapoi nu era pudriera. Era altceva – pricep asta când scot obiectul din buzunar, să mă asigur că e intact. Seamănă însă destul de bine: e un recipient auriu, pe care-l poţi deschide şi închide la loc, dar sigur nu e artefactul meu.

În interior are gravate nişte litere – N, E, S, V – şi o săgeată care se tot învârte şi arată întruna spre mine.

Credeam că Aberaţiile nu au acces la artefacte, dar e evident că are şi Ky unul. Mi l-a oferit intenţionat sau din greşeală? Să încerc să i-l dau înapoi sau să aştept până-mi spune ceva?

În pădurea asta sunt prea multe secrete. Mă trezesc zâmbind, plină iar de entuziasm, gata să mă scald în lumina soarelui.

–Domnule? Domnule? Lon a căzut. Credem că s-a rănit.

Ofiţerul înjură în barbă şi se uită la Ky şi la mine, primii care am ajuns în vârful dealului, urmaţi de băiatul care-a adus ştirea.

–Rămâneţi aici şi înregistraţi cine când soseşte, bine?

Ofiţerul îmi încredinţează datapodul lui şi, înainte să apuc să mai spun ceva, dispare iar în pădure, împreună cu băiatul.

Vreau să-i zic lui Ky că trebuie să facem schimb de artefacte, dar, înainte să apuc să spun ceva, simt că trebuie să mă opresc. Din nu ştiu ce motiv, vreau să mai păstrez misterioasa săgeată care se învârte în cutiuţa aurie. Măcar o zi sau două.

–Ce faci? îl întreb, în schimb.

Mâna i se mişcă, trasând în iarbă forme, bucle şi linii care-mi par cunoscute.

Se uită la mine cu ochii lui albaştri.

–Scriu.

Desigur. De-asta îmi părea aşa de cunoscut. Scrie într-un fel învechit, plin de înfloriturі, asemănător cu literele inscripţionate pe pudriera mea. Am mai văzut scrisul ăsta şi în alte părţi, dar nu ştiu să-l reproduc. Nimeni nu ştie. Nu facem altceva decât să tastăm. Am putea încerca să imităm literele, dar cu ce? Nu mai avem vechile instrumente.

Însă, privindu-l pe Ky, îmi dau seama că-ţi poţi crea propriile instrumente.

–Cum ai învăţat să faci asta?

Nu îndrăznesc să mă aşez lângă el, pentru că în orice clipă ar putea apărea cineva dintre copaci, pe care ar trebui să-l înregistrez în scaner, aşa că stau cât de aproape posibil. Se strâmbă, şi observ că m-am aşezat chiar în mijlocul cuvintelor. Fac un pas înapoi.

Ky zâmbeşte, dar nu răspunde; continuă să scrie.

De-asta suntem diferiţi. Eu trăiesc ca să sortez; el ştie să creeze. Poate să scrie cuvinte oricând are chef. Poate să le ascundă printre firele de iarbă, să le traseze în nisip, să le cioplească în trunchiul unui copac.

–Nimeni nu ştie că ştiu să scriu, spune Ky. Acum cunosc unul dintre secretele tale, iar tu, unul dintre ale mele.

–Doar unul? întreb, gândindu-mă la săgeata mişcătoare din cutiuţa aurie.

Ky zâmbeşte din nou.

O parte din ploaia căzută peste noapte s-a adunat în petalele groase şi arcuite ale florilor sălbatice care cresc aici. Îmi înmoi degetul în apă şi încerc să scriu pe suprafaţa verde şi lucioasă a unei frunze late. Pare greu şi ciudat. Degetele mele sunt obişnuite să tasteze pe ecran, nu să se răsucească şi să plutească, schiţând gesturi controlate. N-am mai ţinut de ani întregi o pensulă în mână, din primele zile la Şcoala Primară. Pentru că apa e limpede, nu văd clar literele, dar ştiu că nu sunt trasate corect.

Ky îşi bagă degetul într-o altă picătură şi formează pe frunză un „C" scânteietor. Schiţează linia curbată lin şi graţios.

–Mă înveţi şi pe mine? îl întreb.

–N-ar trebui să fac aşa ceva.

–N-ar trebui să faci nimic din toate astea, îi amintesc.

Dintre copacii şi tufărişul din vale se aud zgomote. Vine cineva. Ţin neapărat să-mi promită că mă va învăţa, înainte să apară cineva şi să pierd ocazia.

–N-ar trebui să ştim poezii, sau să scriem, sau...

Mă opresc şi-l întreb din nou:

–Mă înveţi şi pe mine?

Ky nu răspunde.

Nu mai suntem singuri.

Câţiva oameni au ajuns în vârf şi, judecând după vaietele care se aud din pădure, ofiţerul şi grupul în care se află Lon îi urmează îndeaproape. Trebuie să le introduc numele în datapod, aşa că plec de lângă Ky. Arunc o privire în urmă, spre locul în care stă cu braţele încrucişate, privind dealurile din depărtare.

Se pare că Lon va supravieţui. Odată ce ofiţerul pune capăt melodramei care a luat naştere din pricina accidentului, descoperă că Lon doar şi-a sucit puţin glezna. Cu toate astea, ofiţerul ne avertizează să parcurgem fără grabă drumul înapoi, spre baza dealului.

Vreau să merg alături de Ky, dar el stă pe lângă ofiţer şi-l ajută să-l coboare pe Lon. Mă întreb de ce s-a obosit ofiţerul să-l ducă pe Lon până în vârf, când tocmai ce-l aud murmurându-i lui Ky ceva despre îndeplinirea normei, ca să nu-l ia la ochi. Mă surprinde, deşi ştiu bine că şi ofiţerii trebuie să raporteze altor persoane.

Merg cu o fată pe nume Livy, care e din ce în ce mai bună la drumeţii şi care se entuziasmează din orice. Vorbeşte

întruna, iar eu îmi imaginez mâna lui Ky trasând curba literei „C“, iniţiala numelui meu, şi inima îmi bate mai repede.

Ajungem în oraş cu întârziere; trebuie să mă grăbesc să prind trenul care mă duce în suburbia mea, iar pe el în oraş, la serviciu. Am renunţat să mai încerc să stau azi de vorbă cu el. Deodată simt că mă atinge cineva în trecere. În acelaşi timp, aud un cuvânt rostit atât de încet, încât mă întreb dacă n-a fost şoptit sus, pe deal, iar vântul l-a purtat până la mine.

Cuvântul este „da“.

Capitolul 16

Litera „C“ îmi iese din ce în ce mai bine. Când ajung în locul din care plecăm în drumeţie, mă trezesc alergând, pur şi simplu, până-n vârful dealului. După ce mă prezint în faţa ofiţerului, mă grăbesc să-mi ocup locul lângă Ky. Înainte să apuce să spună ceva, iau un băţ şi trasez un „C“ în noroiul de lângă el.

–Ce urmează? îl întreb, iar el izbucneşte în râs.

–Să ştii că n-ai nevoie de mine. Poţi învăţa şi singură, îmi spune, uitându-te la literele de pe scrib sau de pe cititor.

–Nu-i acelaşi lucru, îl contrazic. Nu se leagă aşa ca ale tale. Am mai văzut scriere ca a ta, dar nu ştiu cum se cheamă.

–Cursivă, rosteşte încet. E mai greu de citit, dar e foarte frumoasă. E unul dintre felurile vechi de scriere.

–Asta vreau şi eu să învăţ.

Nu vreau să copiez literele butucănoase şi inexpresive pe care le folosim acum. Îmi plac înfloriturile şi buclele celor pe care le face Ky.

Ky îi aruncă o privire ofiţerului, care se uită foarte concentrat înspre copaci, de parcă aşteaptă să mai cadă şi azi cineva şi să se rănească. Nu mai e mult până vor sosi şi ceilalţi.

–Ce urmează? îl întreb din nou.

–Litera „a“, răspunde Ky, arătându-mi cum să trasez un „a“ mic, flancat la început şi la sfârşit de o mică buclă, ca să se unească de ce e înainte şi de ce urmează. Pentru că e următoarea literă a numelui tău.

Se întinde şi apucă băţul deasupra locului de unde-l ţin eu.

Sus, încercuim, jos.

Îndrumându-mă, mâna lui o apasă uşor pe-a mea când fac mişcarea în jos şi-mi dă puţin drumul când o mişc în sus. Îmi muşc buza, concentrată; sau poate că nu îndrăznesc să respir până nu termin de trasat litera „a", ceea ce se întâmplă mult prea repede.

Litera arată perfect. Răsuflu tremurat. Vreau să-l privesc, dar, în schimb, mă uit la mâinile noastre, aflate una lângă alta. În lumina de afară, degetele lui nu par aşa de roşii, ci cafenii şi puternice. Hotărâte.

Se apropie cineva printre copaci. Dăm drumul băţului în acelaşi timp.

Livy apare în luminiş. N-a mai ajuns niciodată a treia şi nu-şi mai încape în piele de bucurie. În vreme ce stă de vorbă cu ofiţerul, eu şi Ky ne ridicăm şi călcăm într-o doară în picioare ceea ce tocmai am scris, ştergând pe vecie orice urmă.

–De ce învăţ mai întâi să scriu literele din care e compus numele meu?

–Pentru că, şi de-o fi să înveţi doar atât, tot e ceva, răspunde, plecându-şi capul ca să mă privească şi, în acelaşi timp, să se asigure că înţeleg ce-mi spune şi ce e pe cale să mă întrebe.

–Voiai să înveţi să scrii ceva anume?

Încuviinţez, iar privirea i se luminează când pricepe ce vreau să spun.

–Cuvintele de pe hârtie? şopteşte el, uitându-se la Livy şi la ofiţer.

–Da.

–Le mai ţii minte?

Încuviinţez din nou.

–Spune-mi câteva în fiecare zi şi o să ţin minte şi pentru tine. Astfel, vor exista doi oameni care le vor şti, îmi zice.

Deşi în curând Livy, ofiţerul sau altcineva va veni să stea de vorbă cu noi, cad puţin pe gânduri. Dacă-i spun cuvintele lui Ky, voi fi într-o situaţie şi mai primejdioasă decât înainte. Îl voi pune pe Ky în pericol. Şi va trebui să am încredere în el.

O pot face? Admir priveliştea din vârful dealului. Cerul nu-mi oferă nici un răspuns. Cupola primăriei, care se vede în depărtare, cu atât mai puţin. Îmi amintesc că, atunci când m-am dus la Banchetul Alegerii, mă gândeam la îngerii din poveşti. Nu văd vreun înger şi nu fâlfâie nici unul din aripile lui moi, ca să-mi şoptească la ureche. Pot să am încredere în băiatul ăsta care scrijeleşte în ţărână?

Ceva în adâncul meu – în inimă sau poate în suflet, partea aceea imaginară a oamenilor, de care le păsa îngerilor? – îmi spune că pot s-o fac.

Mă apropii de Ky. Nu ne uităm unul la celălalt, ci drept înainte, pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic dacă ne aruncă vreo privire. Atunci îi şoptesc cuvintele, cu inima gata să-mi iasă din piept, căci le rostesc cu adevărat, le spun cu glas tare unei alte persoane: „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor,/Să ragi, să ragi când simţi luminile că mor."

Ky închide ochii.

Când şi-i deschide iar, îmi strecoară în mână ceva aspru, cu o textură asemănătoare hârtiei.

–Uită-te la asta ca să exersezi, îmi spune Ky. Distruge-o când termini.

Abia aştept să termin orele la Şcoala Secundară, şi apoi sortarea, ca să văd ce mi-a dat Ky. Aştept până ajung acasă, în bucătărie, şi iau cina de una singură, pentru că azi am muncit până târziu. Îi aud pe tata şi pe Bram jucând un joc pe dispozitivul din vestibul, aşa că mă simt destul de în siguranţă încât să scot din buzunar cadoul de la Ky.

Un şerveţel. La început, sunt dezamăgită. De ce mi-a dat aşa ceva? E un şerveţel obişnuit, ca cele pe care le primim

în sala de mese de la Şcoală, în parcul dendrologic sau oriunde altundeva. Maroniu şi pufos. Mânjit şi deja folosit. Îmi vine să-l incinerez pe loc.

Totuşi...

Când îl despăturesc, văd cuvinte notate în interior. Cuvinte superbe. Cuvinte scrise cu litere cursive. Erau frumoase pe dealul înverzit, cu vântul şuierând printre copaci, şi sunt frumoase şi aici, în bucătăria colorată în cenuşiu şi albastru, cu incineratorul zumzăind pe fundal. Cuvinte întunecate, buclate, pline de înfloriturі se curbează pe hârtia maro. Sunt uşor neclare în locurile în care şerveţelul a fost atins de umezeală.

Şi nu sunt doar cuvinte. E şi ceva desenat. Suprafaţa e acoperită de linii şi plină de înţelesuri. Nu e o imagine, nu e o poezie, nu sunt versurile unui cântec, deşi mintea mea de sortator detectează tiparul tuturor acestor lucruri. Dar nu le pot clasifica. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Îmi dau seama că nu ştiu nici măcar ce instrument foloseşti ca să faci asemenea semne. Toate cuvintele pe care le exersez sunt scrise în aer sau trasate în ţărână. Existau unelte pentru scris, dar nu ştiu care erau acestea. Până şi pensulele de la şcoală erau conectate la ecranele de artă, iar desenele erau şterse aproape imediat ce le terminam. Într-un fel numai de el ştiut, Ky cunoaşte un secret din timpuri mai vechi decât ale bunicului, ale mamei lui şi ale oamenilor care au trăit înaintea lor. Ştie cum să faci aşa ceva. Cum să creezi.

„Două vieţi", a scris el.

–Două vieţi, şoptesc eu.

Cuvintele se destramă şi plutesc în încăpere, rostite încet, pentru ca dispozitivul să nu le distingă de celelalte sunete ale casei. Atât de încet încât abia pot să le aud eu, acoperite de bătăile rapide ale inimii mele. Mai rapide decât au fost vreodată în pădure sau pe banda de alergat.

Ar trebui să merg în camera mea, să mă retrag în relativa intimitate a acelui locşor, cu patul meu şi cu fereastra mea.

Dulapul în care atârnă hainele civile, moarte şi nemişcate. Dar nu mă pot împiedica să nu mă uit, în continuare, la şerveţel. La început, mi-e greu să înţeleg ce reprezintă imaginea; apoi îmi dau seama că e el. Ky. Desenat de două ori, de fiecare parte a îndoiturii şerveţelului. Îl trădează maxilarul, forma ochilor, corpul zvelt şi puternic. Spaţiile rămase goale; mâinile lui, în care nu ţine nimic, deşi are pumnii strânşi, ridicaţi spre cer.

Aici se termină asemănările dintre cele două desene. În primul, se uită în sus, la ceva aflat pe cer, şi pare mai tânăr; chipul îi e luminos. Pare că speră încă să aibă ceva în mâini. În al doilea, e mai în vârstă, are faţa mai îngustă şi se uită în jos.

Dedesubtul lor a scris: „Care e cel adevărat, eu nu întreb, ei nu răspund".

„Două vieţi." Cred că înţeleg – viaţa de dinainte să vină aici şi cea de după. Dar ce vrea să însemne acel vers de cântec sau de poezie, sau ruga de la sfârşit?

–Cassia? mă strigă tata din pragul uşii.

Înşfac şerveţelul laolaltă cu resturile cinei şi le duc pe toate spre incinerator şi coşul de gunoi.

–Da?

„Chiar dacă-l vede, e doar un *şerveţel*, îmi zic, privind pătratul maroniu de pe tavă. Le incinerăm după fiecare masă, mai ales că e o hârtie obişnuită, nu ca aceea pe care mi-o dăduse bunicul. Tubul de înregistrare n-o să sesizeze diferenţa. Ky vrea să te ştie în siguranţă." Îmi ridic privirea spre tata.

–Ai primit un mesaj pe dispozitiv, mă anunţă el.

Nu se uită la ce am în mâini, ci îmi priveşte chipul, încercând să-mi citească gândurile. Poate că acolo pândeşte, de fapt, pericolul. Zâmbesc, încercând să par nepăsătoare.

–E de la Em?

Dau drumul caserolei de staniol în coşul de gunoi. A mai rămas doar şerveţelul.

–Nu, răspunde tata. E o oficialitate de la Departamentul de alegere a perechilor.

–Ah! Împing pur şi simplu şerveţelul în tubul incineratorului. Vin imediat, îi zic tatei.

Simt o uşoară căldură emisă de focul de dedesubt, când povestea lui Ky cade pradă flăcărilor, şi mă întreb dacă voi avea vreodată puterea de a păstra ceva. Poeziile bunicului. Povestea lui Ky. Sau dacă voi fi mereu cea care doar distruge.

„Ky *ţi-a spus* să-l distrugi, îmi repet. Bărbatul care a scris poezia nu mai trăieşte, dar Ky e încă în viaţă. Şi aşa şi trebuie să rămână. Să fie în siguranţă."

Îl urmez pe tata în vestibul. Bram îmi aruncă o privire cruntă când iese din antreu, căci mesajul meu i-a întrerupt jocul. Încercând să-mi ascund neliniştea, îl înghiontesc pe drumul spre dispozitiv.

N-am mai văzut până acum oficialitatea care apare pe ecran. E un bărbat vesel şi voinic şi nu pare deloc genul raţional şi ascetic pe care mi-l imaginez plutind pe deasupra ecranelor cu date din Departamentul de alegere a perechilor.

–Bună, Cassia, mă salută el.

Gulerul uniformei albe pare să-l strângă, iar în jurul ochilor are riduri fine.

–Bună.

Îmi vine să mă uit în jos, să verific dacă nu cumva am mâinile pătate de desene şi de cuvinte, dar îmi menţin privirea aţintită asupra oficialităţii.

–A trecut mai bine de o lună de când ţi-ai aflat Perechea.

–Da, domnule.

–Celelalte Perechi îşi stabilesc prima întrevedere prin intermediul dispozitivelor. Mi-am petrecut întreaga zi ca să fac acelaşi lucru şi pentru voi. Desigur, ar fi caraghios ca tu şi Xander să vă stabiliţi o întrevedere prin intermediul dispozitivelor. Oficialitatea izbucneşte într-un râs vesel. Nu ţi se pare?

–Da, da.

–Eu şi celelalte oficialităţi din Comitetul de alegere a perechilor ne-am hotărât că cel mai logic ar fi să ieşiţi împreună. Supravegheaţi, desigur, de către o oficialitate, la fel cum se desfăşoară şi întrevederile celorlalte Perechi.

–Desigur.

Îl văd pe tata cu coada ochiului, stând în pragul camerei sale şi urmărindu-mă. Având grijă de mine. Mă bucur că-i acolo. Chiar dacă ideea de a-mi petrece seara alături de Xander nu mi se pare deloc nouă sau înspăimântătoare, gândul că o oficialitate va fi prezentă la întâlnirea noastră îmi dă fiori.

„Sper că nu-i oficialitatea din spaţiul verde", îmi trece deodată prin minte.

–Minunat. Mâine-seară nu vei mânca acasă. Xander şi oficialitatea care v-a fost repartizată te vor lua de acasă la ora cinei.

–Voi fi gata.

Oficialitatea se decuplează, iar dispozitivul bipăie, semnalând că avem un alt apel în aşteptare.

–Ce populari suntem în seara asta, îi zic tatei, bucuroasă că ne distrage ceva atenţia şi nu trebuie să povestesc despre întâlnirea cu Xander.

Tata pare deja plin de speranţe şi vine grăbit lângă mine. E mama.

–Cassia, aş vrea să vorbesc cu tata între patru ochi preţ de câteva minute, mă anunţă după ce ne salutăm. Astă-seară n-am prea mult timp să stau de vorbă. Am ceva să-i spun.

Pare obosită şi poartă încă uniforma şi emblema de la serviciu.

–Sigur că da, rostesc.

Se aude un ciocănit în uşă şi merg să deschid. E Xander.

–Mai sunt câteva minute până la semnalul de stingere, spune. Vrei să vii să stăm puţin de vorbă pe trepte?

–Da.

Închid uşa în urma mea şi ies. Lampa de pe verandă străluceşte deasupra noastră, astfel încât putem fi văzuţi de toată lumea – sau, cel puţin de lumea din Suburbia Arţarului – când ne aşezăm alături pe treptele de ciment. E bine cu Xander, dar în alt fel decât mi-e bine cu Ky.

Orişicât. Să fiu cu Ky, să fiu cu Xander – în ambele situaţii mă simt de parcă aş sta direct în lumină. Tipuri diferite de lumină, dar tot lumină.

–Se pare că mâine-seară vom avea parte de o ieşire în oraş, începe Xander.

–Noi trei, îl completez, şi, cum pare nedumerit, adaug: Nu uita de oficialitate.

Xander geme.

–Mda. Cum aş putea să uit?

–Aş vrea să putem merge singuri.

–Şi eu.

Se lasă tăcerea. Vântul face ca frunzele arţarilor de pe strada noastră să foşnească. În amurg, frunzele par argintii; culoarea le-a fost absorbită de întunericul nopţii. Mă gândesc la noaptea în care am stat cu bunicul şi mi-am zis acelaşi lucru; mă gândesc la daltonism, veche deficienţă eliminată cu generaţii în urmă, şi cum le apărea lumea acelor oameni.

–Visezi vreodată cu ochii deschişi? mă întreabă Xander.

–Tot timpul.

–Ai visat vreodată cu ochii deschişi la Perechea ta? Înainte de Banchet?

–Uneori, îi zic.

Nu mă mai uit la frunzele care dansează în vânt, ci-i arunc o privire lui Xander.

Ar fi trebuit s-o fac înainte să răspund. Acum e prea târziu. Acum, privirea lui îmi transmite că spera să nu spun asta, că, rostind-o, am închis o uşă în loc s-o deschid. Poate că Xander a visat la mine şi voia să ştie dacă şi eu am visat la el. Poate şi el e nesigur uneori, la fel ca mine, şi are nevoie să-l asigur că trebuia să fim o Pereche.

Asta-i problema cu o Pereche ieşită din comun. Ne cunoaştem prea bine. Simţim nesiguranţa celuilalt când ne atingem, ne-o citim în priviri. Nu îi facem faţă pe cont propriu, la kilometri depărtare unul de altul, ca celelalte Perechi. Ei nu au parte de toate lucrurile cotidiene. Noi, da.

Cu toate astea, *suntem* o Pereche şi, chiar şi în mijlocul tuturor acestor neînţelegeri, avem parte de o comuniune mai profundă. Xander mă apucă de mână şi degetele mi se împletesc cu ale lui. E un gest familiar. Şi mi-e bine. Îmi imaginez cu uşurinţă şi cu bucurie nenumărate alte seri din viaţa care ni s-a oferit, petrecute alături de el, pe verandă.

Vreau să mă sărute din nou. E seară târziu şi se simte până şi parfumul nou-trandafirilor, ca atunci când ne-am sărutat prima dată. Vreau să mă sărute din nou, ca să fiu sigură că ceea ce simt pentru el e adevărat şi să aflu dacă e mai mult sau mai puţin palpabil decât mâna lui Ky atingând-o pe a mea în vârful dealului.

În josul străzii, ultimul tren aerian dinspre oraş se opreşte, suspinând, în staţie. Câteva clipe mai târziu, zărim siluetele muncitorilor păşind grăbite pe trotuar, ca să ajungă acasă înainte de semnalul de stingere.

Xander se ridică.

–Trebuie să mă întorc acasă. Ne vedem mâine, la şcoală.

–Pe mâine, îi spun.

Mă strânge de mână şi se alătură celorlalţi de pe trotuar.

Nu intru în casă. Mă uit la oameni şi le fac câtorva cu mâna. Ştiu pe cine aştept. Tocmai când încep să cred că nu-l voi vedea, Ky ajunge în faţa casei. Chiar înainte să se oprească, cobor treptele şi mă îndrept spre el.

–Vreau să fac asta de câteva zile, îmi spune.

La început, am impresia că dă să mă ia de mână, şi inima îmi stă în loc, dar apoi observ că îmi întinde ceva. E unul dintre plicurile de hârtie maronie pe care le folosesc uneori cei care lucrează în birouri. L-a luat, probabil, de la tatăl lui.

Îmi dau pe dată seama că ar putea să conţină pudriera mea, aşa că-l iau. Nu ne atingem, deşi aş fi vrut s-o fi făcut.

„Ce se întâmplă cu mine?"

–La mine se află...

Mă opresc, căci nu am habar cum se cheamă cutiuţa cu săgeata care se învârte.

–Ştiu.

Ky îmi zâmbeşte. Luna atârnă greu şi jos, aproape de orizont, semănând cu felia de pepene galben pe care o mâncăm în vacanţa de toamnă. Razele lunii luminează puţin chipul lui Ky, dar zâmbetul lui e şi mai luminos.

–E înăuntru, adaug, făcând semn în spatele meu, către trepte şi verandă. Dacă mai rămâi puţin, merg şi ţi-o aduc.

–E-n regulă, spune Ky. Poate să mai aştepte. Mi-o poţi înapoia mai târziu. Vorbeşte încet, aproape cu timiditate. Vreau să apuci să te uiţi bine la ea.

Mă întreb ce culoare au, acum, ochii lui. Oglindesc oare întunericul nopţii sau lumina lunii?

Mă apropii, încercând să-mi dau seama, dar tocmai atunci sună semnalul de apropiere a stingerii; tresărim amândoi.

–Ne vedem mâine, zice Ky şi se întoarce să plece.

–Pe mâine.

Mai am cinci minute până când trebuie să intru în casă, aşa că rămân afară fără să mă mişc. Îl urmăresc cu privirea în josul străzii, apoi mă uit în sus, la lună, şi închid ochii. Văd în minte cuvintele pe care le-am citit mai devreme:

„Două vieţi."

Începând cu ziua în care s-a strecurat o greşeală pe microcardul Perechii mele, n-am ştiut care dintre cele două vieţi e cea corectă. În ciuda asigurărilor pe care mi le-a oferit oficialitatea în spaţiul verde, o parte din mine nu s-a liniştit. Parcă aş fi văzut pentru prima dată că viaţa se poate împărţi în mai multe cărări, îndreptându-se în direcţii diferite.

Ajunsă în casă, scot pudriera din plic şi iau artefactul lui Ky din ascunzătoarea pe care i-am găsit-o într-unul dintre

buzunarele unui rând de haine civile. Când le pun unul lângă altul, diferenţele dintre cele două cercuri aurii sunt evidente. Suprafaţa artefactului lui Ky e simplă şi plină de zgârieturi. Pudriera luceşte, iar literele inscripţionate atrag agenţia.

Dintr-un capriciu, iau artefactul, îi răsucesc fundul şi mă uit înăuntru. Ky m-a văzut atunci când am citit poeziile în pădure, ştiu asta. M-a văzut oare şi când am deschis pudriera?

Dacă mi-a lăsat vreun mesaj?

Nu e nimic.

Aşez pudriera pe raft.

Mă hotărăsc să păstrez plicul, ca să pun înăuntru artefactul lui Ky înainte să-l bag la loc în buzunarul hainelor civile, de schimb. Dar deschid mai întâi cutiuţa şi mă uit la săgeata care se învârte. La un moment dat, se opreşte, dar eu continui să mă învârt, întrebându-mă încotro s-o apuc.

Capitolul 17

Urcuşul e prea uşor.

Dau crengile la o parte din calea mea, sar peste bolovani şi îmi croiesc drum prin tufişuri. Picioarele mele au bătucit o potecă pe acest deal şi ştiu pe unde s-o iau şi cum să ajung acolo. Mi-aş dori o provocare mai mare, ceva mai greu de escaladat. Îmi doresc să urc Dealul, cu copacii lui prăbuşiţi şi cu pădurea neîngrijită. În momentul ăsta, dacă m-aş afla pe Deal, aş putea să alerg direct până-n vârf. Şi, când aş ajunge acolo, aş avea parte de o privelişte nouă, iar dacă ar veni cu mine şi Ky, poate aş afla mai multe despre el.

Abia aştept să-l văd şi să-i aflu povestea. Oare mai are să-mi dezvăluie şi alte lucruri?

Ies în goană dintre copaci şi rânjesc la ofiţer.

–Ai avut ceva concurenţă azi pentru locul al doilea, îmi spune când îmi introduce durata ascensiunii în datapod.

Ce înseamnă asta? Mă întorc, aşteptându-mă să-l văd pe Ky. Lângă el e o fată cu păr blond, strălucitor, căzându-i în valuri pe umeri. Livy.

Îi spune ceva, iar Ky izbucneşte în râs. Nu se mişcă şi nu face nici un gest să-mi arate că vrea să vin lângă el. Nici măcar nu se uită la mine. Livy mi-a luat locul. Fac un pas înainte, ca să mi-l revendic.

Livy îi întinde lui Ky un băţ. El nici măcar nu şovăie. Îl apucă chiar de deasupra mâinii ei şi îl urmăresc ajutând-o să facă rotocoale în ţărână.

„O învaţă cumva să scrie?“

Pasul pe care îl făcusem înainte se transformă în mai mulţi paşi înapoi. Mă întorc şi las totul în urmă. Părul ei, care luceşte în soare; mâinile lor, care aproape că se ating, trasând litere pe pământ; ochii lui Ky, care nu se uită la mine; locul acela însorit şi bătut de vânt, plin de cuvinte şoptite, care ar trebui să fie ale mele.

Cum să stau de vorbă cu Ky, când ea e chiar acolo? Cum să învăţ să scriu? Cum să am parte de mai multe cuvinte de-ale lui?

Răspunsul e simplu: n-am cum.

Înapoi la baza dealului, ofiţerul ne ţine un discurs.

–Mâine veţi avea parte de altceva, ne anunţă el. Când ajungeţi, rămâneţi în staţia trenului aerian de la parcul dendrologic şi aşteptaţi-mă ca să vă conduc spre noul loc. Am terminat cu dealul ăsta.

–În sfârşit, rosteşte Ky în spatele meu, atât de încet, încât doar eu îl pot auzi. Începusem să mă simt precum Sisif.

Nu ştiu cine e Sisif. Vreau să mă întorc şi să-l întreb, dar n-o fac. A învăţat-o pe Livy să scrie. Oare îi spune şi povestea lui? M-am amăgit închipuindu-mi că însemn ceva deosebit pentru el? Poate că multe fete îi ştiu povestea şi s-au lăsat prostite de darul lui de-a le scrie numele.

Imediat ce-mi trec prin minte aceste gânduri, ştiu că nu sunt adevărate, dar nu pot scăpa de imaginea mâinii lui ghidând-o pe a ei.

Ofiţerul suflă în fluier, semn că suntem liberi. Plec, ţinându-mă la o parte de ceilalţi. Am făcut deja câţiva paşi, când îl aud pe Ky în spatele meu.

–Vrei să-mi spui ceva anume? mă întreabă încet.

Ştiu la ce se referă. Îşi doreşte să afle mai multe versuri din poezie.

Clatin din cap şi îmi întorc faţa în cealaltă parte. El nu mi-a mai spus nimic. Eu de ce aş face-o?

Aş vrea ca mama să nu fie plecată. E ciudat că a fost nevoită să meargă în delegaţie tocmai acum, vara, când e cel mai aglomerat anotimp în parcul dendrologic, cu multe plante care trebuie îngrijite. În plus, mi-e dor de ea şi din motive egoiste. Cum să mă pregătesc pentru prima întâlnire oficială cu Xander în lipsa ei?

Îmi pun un rând curat de haine civile, dorindu-mi să fi avut încă rochia verde. Atunci, aş fi purtat-o iar, ca să-i reamintesc lui Xander, dar şi mie, cum era totul cu o lună în urmă.

Când ies în vestibul, tata şi fratele meu mă aşteaptă deja.

–Eşti frumoasă, mă complimentează tata.

–Arăţi în regulă, adaugă Bram.

–Mersi, îi zic, dându-mi ochii peste cap.

Bram zice asta de fiecare dată când mă duc undeva. Până şi în seara Banchetului Alegerii a spus acelaşi lucru. Dar îmi place să cred că atunci a rostit-o cu mai multă convingere.

–Mama va încerca să sune diseară. Vrea să afle cum a decurs totul, mă anunţă tata.

–Sper să reuşească.

Mă alină gândul că voi vorbi cu mama.

În bucătărie sună clopoţelul care anunţă cina.

–E vremea mesei, rosteşte tata, luându-mă pe după umeri. Preferi să aşteptăm aici, cu tine, sau să ne retragem?

Bram a pornit-o deja spre bucătărie. Îi zâmbesc tatei.

–Du-te să mănânci cu Bram. O să fiu în regulă.

Tata mă sărută pe obraz.

–Mă întorc imediat ce-i aud sunând la uşă.

E puţin precaut din pricina oficialităţilor. Mi-l imaginez ducându-se la uşă şi rostind politicos:

„Îmi pare rău, domnule. Cassia nu poate să iasă astă seară."

Mi-l închipui zâmbindu-i lui Xander, ca să-i dea de înţeles că nu din cauza lui îşi face el griji. Apoi, ar închide încet, dar

hotărât, uşa şi m-ar ţine în casă, în siguranţă. Între aceşti pereţi, unde am fost protejată atâta vreme.

„Dar casa asta nu mai e sigură", îmi reamintesc. „Aici am văzut chipul lui Ky pe microcard. Aici l-au percheziţionat pe tata."

Mai e vreun loc sigur în suburbie? În oraş, în provincie, în lume?

Rezist tentaţiei de a-mi repeta în gând cuvintele poveştii lui Ky în vreme ce aştept. Îmi zboară prea des mintea la el şi nu vreau să mă însoţească şi în seara asta.

Se aude soneria de la intrare. E Xander. Împreună cu oficialitatea.

Nu cred că sunt pregătită pentru întâlnirea asta, dar nu ştiu de ce. De fapt, ştiu de ce, dar nu pot despica firul în patru acum, căci risc să dau totul peste cap. Totul.

Xander mă aşteaptă în faţa uşii. Îmi dau seama că tocmai asta e în neregulă. Nimeni nu poate, de fapt, să intre în casă şi, când vine vremea să intre, nu ştim cum s-o facem.

Trag adânc aer în piept şi deschid uşa.

–Unde mergem? întreb, după ce ne-am urcat în trenul aerian.

Stăm unul lângă altul, toţi trei – eu, Xander şi oficialitatea, care pare plictisită. E tânăr şi poartă o uniformă călcată perfect, fără nici o cută.

–Mâncarea v-a fost trimisă la o sală de mese privată. Vom lua cina acolo, şi apoi vă voi conduce înapoi acasă, răspunde oficialitatea.

Ne priveşte rareori, uitându-se mai degrabă dincolo de noi, pe fereastră. Nu-mi dau seama dacă încearcă să ne facă să ne simţim în largul nostru sau, dimpotrivă, să ne stânjenească. Deocamdată e valabilă cea de-a doua variantă.

O sală de mese privată? Îi arunc o privire lui Xander. El ridică din sprâncene şi mimează cuvintele: „De ce să-ţi baţi capul?", apoi face semn către oficialitate. Mă abţin să nu râd.

Xander are dreptate. De ce să te străduieşti să mănânci într-o sală de mese privată, când întâlnirea asta numai intimă nu este?

Începe să-mi pară rău pentru toate Perechile a căror primă întrevedere prin dispozitive este supravegheată de oficialităţi. Măcar eu şi Xander am mai vorbit înainte de nenumărate ori.

Sala de mese e o clădire mică, la o staţie de tren depărtare, un loc unde se duc, uneori, Celibatarii şi unde părinţii noştri îşi pot programa să ia cina din când în când, dacă preferă să evadeze din cotidian.

–Arată bine, spun, făcând o încercare semiratată de a deschide discuţia, în timp ce ne apropiem.

Un mic spaţiu verde înconjoară clădirea dreptunghiulară din cărămidă roşie. Zăresc nou-trandafirii omniprezenţi şi câteva straturi de flori sălbatice diafane.

Apoi, îmi amintesc ceva atât de limpede şi de precis, încât îmi vine greu să cred că nu m-am gândit la asta până acum. Într-o noapte, pe când eram mult mai mică, părinţii mei s-au întors acasă târziu, după ce-şi petrecuseră seara în oraş. Bunicul venise să stea cu mine şi cu Bram. Când au venit, i-am auzit pe-ai mei stând puţin de vorbă cu el, apoi tata a intrat în camera lui Bram, iar mama, într-a mea. Când s-a aplecat deasupra mea ca să mă acopere cu pătura, din păr i s-a desprins o floare colorată în galben şi roz pal. Şi-a pus-o repede la loc după ureche, unde nu putea fi văzută, iar mie mi-era prea somn ca s-o întreb cum de avea aşa ceva. Pe atunci, m-am întrebat în vreme ce adormeam: Cum a făcut rost de floare dacă nu ai voie să le rupi? Am uitat întrebarea în somn şi, când m-am trezit, nu am mai pus-o.

Acum ştiu răspunsul: Uneori, tata încalcă regulile pentru cei dragi. Pentru mama. Pentru bunicul. Tata seamănă puţin cu Xander cel din seara în care n-a ţinut cont de reguli, ca s-o ajute pe Em.

Xander mă apucă de braţ, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Când face asta, nu mă pot abţine; îmi alunecă privirea spre oficialitate. Bărbatul nu spune nimic.

Interiorul sălii de mese arată mai bine decât de obicei.

–Ia uite, spune Xander.

Luminile pâlpâitoare din mijlocul fiecărei mese simulează un vechi sistem romantic de iluminare, lumânările.

Când trecem printre mese, lumea se uită la noi. Suntem cei mai tineri de aici. Cei mai mulţi sunt de vârsta părinţilor noştri sau sunt cupluri tinere, cu câţiva ani mai mari decât noi, care au încheiat de curând legământul de căsătorie. Văd câteva persoane, care sunt probabil Celibatare, la o întâlnire în scop recreativ, dar nu multe. Suburbiile din zonă sunt destinate în principal familiilor şi sunt pline de părinţi, de cupluri căsătorite şi de tineri sub douăzeci şi unu de ani.

Xander observă că lumea se uită la el şi le întoarce privirea, ţinându-mă în continuare de braţ. Îmi şopteşte pe sub mustaţă:

–Măcar pentru cei de la şcoală nu mai e o noutate că formăm o Pereche. Nu-mi plac deloc privirile astea.

–Nici mie.

Din fericire, oficialitatea nu cască gura la noi. Deschide drumul printre mese şi, în fundul sălii, descoperă una pe care sunt trecute numele noastre. Chelnerul soseşte cu mâncarea aproape imediat ce ne-am aşezat.

Lumina simulată a lumânărilor pâlpâie pe suprafaţa rotundă de metal negru a mesei. Nu există feţe de masă, iar mâncarea e cea obişnuită – vom mânca acelaşi lucru ca acasă. De-asta e nevoie să faci rezervare, pentru ca personalul responsabil cu nutriţia să-ţi aducă hrana la locul potrivit. Evident, cina de aici nici nu se compară cu Banchetul Alegerii de la primărie, dar ocupă locul al doilea când vine vorba despre locuri drăguţe de servit masa.

–Mâncarea e bună şi fierbinte, spune Xander când simte aburii care ies din caserola învelită în staniol. Îi scoate capacul

şi priveşte înăuntru. Ia uite ce porţie am! Vor să mă îngraş şi-mi dau din ce în ce mai mult să mănânc.

Mă uit la porţia de tăiţei cu sos a lui Xander. Chiar *este* enormă.

–Poţi să mănânci atât?

–Glumeşti? Sigur că pot! Xander se preface jignit.

Îndepărtez staniolul şi mă uit la porţia mea. Pe lângă cea a lui Xander, pare minusculă. Poate e doar o impresie, dar parcă în ultima vreme porţiile mele s-au tot micşorat. Nu ştiu de ce. Sunt în formă datorită drumeţiilor şi alergatului pe bandă. Ar trebui să primesc mai multă mâncare, nu mai puţină.

Cred că doar îmi imaginez.

Oficialitatea, care pare şi mai puţin interesată decât înainte de ce se întâmplă, răsuceşte tăiţeii din caserola lui cu o furculiţă şi priveşte prin încăpere, la ceilalţi clienţi. Mănâncă exact acelaşi lucru ca noi. S-ar zice că zvonurile conform cărora oficialităţile din anumite departamente mănâncă mai bine decât ceilalţi nu sunt adevărate. Cel puţin, nu atunci când iau masa în public.

–Cum e în drumeţii? mă întreabă Xander, băgând nişte tăiţei în gură.

–Îmi place, răspund cu sinceritate.

„Doar azi nu mi-a plăcut", mă gândesc.

–Mai mult decât înotul? mă tachinează Xander. Nu că ai fi înotat prea mult. Doar stăteai pe margine.

–Ba am înotat, îl contrazic, tachinându-l la rândul meu. Din când în când. În fine. Chiar îmi place mai mult decât la piscină.

–Nu se poate, zice Xander. Înotul e cel mai tare. Am auzit că în drumeţii nu faci decât să urci de fiecare dată acelaşi deal micuţ.

–Iar la înot nu faci altceva decât să înoţi de fiecare dată în aceeaşi piscină mică.

–Dar e altceva. Apa e în continuă mişcare. Nu e niciodată la fel.

Comentariul lui Xander îmi aminteşte de ce-a spus Ky despre cântece în sala de concerte.

–S-ar putea să ai dreptate. Dar şi dealul e în continuă mişcare. Vântul poartă diverse lucruri, plantele cresc şi se schimbă...

Mă opresc. Oficialitatea teribil de dichisită îşi înclină capul, ascultându-ne conversaţia. Doar de-aia e aici, nu?

Râcâi mâncarea cu furculiţa, şi gestul îmi aduce aminte de dăţile când scriam cu Ky. O macaroană e curbată în forma literei C. „Termină!" Nu trebuie să mă mai gândesc la Ky.

O parte din tăiţei refuză cu încăpăţânare să se înfăşoare în jurul furculiţei. Răsucesc întruna tacâmul şi, în cele din urmă, renunţ şi-mi bag câteva paste în gură, deşi capetele au rămas pe-afară. Trebuie să le sorb.

E jenant. Din cine ştie ce motiv, mi se umplu ochii de lacrimi. Las furculiţa din mână, iar Xander se întinde s-o aşeze cum trebuie. Când face asta, mă priveşte drept în ochi şi-mi dau seama ce vrea să întrebe, de parcă ar fi făcut-o deja cu voce tare: „Ce s-a întâmplat?"

Dau uşor din cap şi-i zâmbesc. „Nimic."

Mă uit la oficialitatea care ne supraveghează. E atentă în altă parte, ascultând ceva în cască. Desigur. E încă la datorie.

–Xander, de ce nu m-ai... ştii tu... sărutat aseară? întreb dintr-odată, căci oficialitatea nu ne ascultă.

Ar trebui să mă simt jenată, dar nu sunt. Vreau să ştiu.

–Se uita prea multă lume. Xander pare surprins. Ştiu că oficialităţilor nu le pasă, căci suntem o Pereche, dar... ştii tu... Face uşor semn din cap către oficialitatea care stă lângă noi. Nu e acelaşi lucru când eşti supravegheat.

–Cum ţi-ai dat seama?

–N-ai observat oficialităţile de pe strada noastră în ultima vreme?

–Supraveghindu-mi casa?

Xander ridică din sprâncene.

–De ce ţi-ar supraveghea casa?

„Pentru că citesc ce n-ar trebui să citesc, şi învăţ lucruri pe care n-ar trebui să le ştiu, şi s-ar putea să mă îndrăgostesc de altcineva."

–Tata... spun în schimb, iar vocea mi se stinge.

Xander se îmbujorează.

–Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama... Nu de-aia; cel puţin, nu cred. Sunt oficialităţi de nivel primar, poliţişti. În ultima vreme, au patrulat mai mult decât de obicei. Şi nu doar în suburbia noastră, ci în toate suburbiile.

Aseară erau o mulţime de oficialităţi pe strada noastră şi eu n-am avut habar. Ky sigur a ştiut. Poate de-asta n-a vrut să vină până la treptele de la verandă. Poate de-asta nu mă atinge niciodată. Îi e teamă să nu fie prins.

Sau poate explicaţia e mai simplă de-atât. Poate nu *vrea* să mă atingă. Poată că, pentru el, sunt doar o prietenă. O prietenă care vrea, în sfârşit, să-i afle povestea, nimic mai mult.

Şi, la început, asta şi eram. Voiam să aflu mai multe despre băiatul ăsta care trăia printre noi, dar care nu vorbea niciodată cu adevărat. Mai multe despre ce i s-a întâmplat înainte. Voiam să ştiu mai multe despre Perechea mea greşită. Dar acum mi se pare că, astfel, aflu mai multe despre mine. Nu mă aşteptam să-i iubesc cuvintele. Nu mă aşteptam să mă regăsesc în ele.

A te îndrăgosti de povestea cuiva e oare acelaşi lucru cu a te îndrăgosti de persoana în cauză?

Capitolul 18

Pe strada noastră e parcată o altă maşină aeriană, de data asta în faţa casei lui Em.

–Ce se întâmplă? îl întreb pe Xander, care cască ochii de frică.

Oficialitatea care ne supraveghează pare vag interesată, dar nu e luată prin surprindere. Mă opun impulsului de a-l apuca de guler, boţindu-i-l în pumni. Mă abţin să nu şuier: „De ce ne urmăreşti? Ce ştii?"

Uşa casei lui Em se deschide şi dinăuntru ies trei oficialităţi. Bărbatul care ne însoţeşte se întoarce spre noi şi spune aproape tăios:

–Sper că aţi petrecut o seară plăcută. Mâine-dimineaţă, la prima oră, voi înainta raportul către Comitetul Alegerii Perechilor.

–Mulţumim, zic automat, deşi nu ştiu de ce, iar el se întoarce la staţia trenului aerian.

Nu mă simt recunoscătoare.

Oficialităţile de lângă casa lui Em străbat curtea şi intră în casa de alături. Duc cu ele un recipient, ceva aprobat şi emis de Societate, şi nu zâmbesc. De fapt, dacă ar trebui să-i descriu, aş spune că par *triste*. Asta nu-mi place deloc.

–Să mergem să vedem dacă Em e în regulă? întreb, şi exact în acel moment ea deschide uşa şi se uită afară.

Ne zăreşte pe mine şi pe Xander şi iese grăbită în curte, să ne întâmpine.

–Cassia, e doar vina mea. E doar vina mea! spune ea cu voce tremurată şi cu lacrimile curgându-i pe obraji.

–Ce vină, Em? Ce s-a întâmplat?

Arunc o privire casei din vecini, să mă asigur că nu suntem priviţi de oficialităţi, dar au intrat deja. Vecinii lui Em au deschis uşa înainte ca oficialităţile să apuce să bată, de parcă le-ar fi aşteptat.

–Despre ce-i vorba?

Vocea lui Xander pare aspră, aşa că-i arunc o privire, încercând să-i transmit să aibă răbdare.

Chipul lui Em păleşte şi mai mult şi mă apucă de braţ.

–Oficialităţile strâng toate artefactele, şopteşte.

–*Poftim*?

Lui Em îi tremură buzele.

–Au spus că am fost văzută cu un artefact asupra mea la Banchetul Alegerii şi c-au venit să-l ia. Le-am zis că nu-i al meu, că mi l-ai împrumutat şi că ţi l-am dat înapoi.

Înghite în sec, şi-mi aduc aminte de seara în care a luat tableta verde. O cuprind pe după umeri şi mă uit la Xander. Em vorbeşte în continuare cu glas nesigur.

–N-ar fi trebuit să le mărturisesc. Dar mi-era aşa de frică! Acum o să ţi-l ia. Merg din casă-n casă.

Din casă-n casă. O să ajungă, curând, şi la a mea. Vreau să o alin pe Em, dar trebuie să mă străduiesc să-mi salvez artefactul, chiar dacă încercarea se va dovedi a fi sortită eşecului. „Trebuie să merg acasă." O îmbrăţişez pe Em.

–Em, nu e vina ta. Chiar dacă nu le-ai fi spus, ştiau, oricum, că am un artefact. E înregistrat şi l-am luat cu mine la Banchet.

Apoi, îmi aduc aminte de ceva şi mă cuprinde frica.

„Artefactul lui Ky." E încă ascuns în dulapul meu. Poate că oficialităţile ştiu de artefactul meu, dar nu au cunoştinţă de cel al lui Ky. Am putea da amândoi de necaz din cauza asta.

„Cum să-l ascund?"

–Trebuie să mă duc acasă, rostesc, de data asta cu voce tare. Îmi retrag braţul de după umerii lui Em şi mă îndrept spre casă. În cât timp vor ajunge oficialităţile acolo? În cinci minute? În zece?

Em începe să plângă şi mai tare, dar nu am timp s-o liniştesc. Merg cât pot de repede, astfel încât să nu atrag atenţia. După câţiva paşi, Xander mă prinde din urmă şi mă ia de braţ, de parcă am fi fost la o întâlnire obişnuită şi acum ne întoarcem acasă.

–Cassia!

Nu-l privesc. Mă gândesc întruna că aş putea pierde totul în scurt timp. Ky e deja o Aberaţie. Dacă află că are un artefact, îl vor face oare o Anomalie?

Aş putea să-l acopăr. Aş putea spune că-i al meu şi că l-am găsit pe când eram în drumeţie în pădure. Oare m-ar crede?

–Cassia, repetă Xander. Pot să-l ascund eu. Spune-le că l-ai pierdut. Fii convingătoare.

–Nu te pot lăsa să faci asta pentru mine.

–Ba da. Te aştept afară, iar tu te duci şi iei pudriera. E destul de mică s-o ascunzi în palmă, nu?

Dau aprobator din cap.

–Când ieşi, poartă-te de parcă ai fi nebună după mine şi urăşti să-ţi iei rămas-bun. Ia-mă de după gât. Strecoară-mi pudriera în cămaşă. După aceea, mă ocup eu.

„N-am mai văzut niciodată latura asta a lui Xander", mă gândesc, dar îmi dau imediat seama că o cunoşteam. Aşa e când joacă ceva. Îşi păstrează sângele rece, îşi planifică totul şi e îndrăzneţ. Şi, cel puţin în cadrul jocurilor, strategia lui e mai mereu câştigătoare.

–Xander, nu-i un joc.

–Ştiu, spune cu o expresie hotărâtă. O să am grijă.

–Eşti sigur?

N-ar trebui să-l las să facă asta. E o prostie chiar să mă gândesc la aşa ceva. Totuşi, poate să-mi ascundă pudriera. Mi-ar salva-o. Ar risca s-o facă de dragul meu.

–Sunt sigur.

Trag uşa după mine şi străbat în fugă holul până în camera mea. Mă bucur că nu m-a văzut nimeni. Deschid dulapul cu mâini tremurătoare şi trec în revistă rândurile de haine civile agăţate pe umeraşe, pân-o găsesc pe cea în al cărei buzunar am ascuns artefactul lui Ky. Deschid plicul de hârtie maronie şi-l înclin până ce cutiuţa cu săgeată îmi alunecă în palmă. Îndes plicul în buzunar; înşfac pudriera de pe raft şi mă uit la cele două obiecte.

Aurie şi frumoasă. Sunt tentată să-i dau lui Xander pudriera mea, şi nu săgeata rotitoare a lui Ky, dar pun totuşi pudriera pe pat şi strâng în mână artefactul lui Ky. Dacă aş salva pudriera, aş da dovadă de egoism. N-aş face decât să salvez un *obiect*. Dar, dacă salvez artefactul lui Ky, ne scap pe amândoi de interogatorii, şi pe el, de a deveni o Anomalie. Cum să-i las să-i ia ultima amintire din vechea lui viaţă?

E mai sigur şi pentru Xander. Ei nu ştiu de existenţa artefactului lui Ky, aşa că sper să nu-i simtă lipsa. Voi da explicaţii privitoare la pudrieră, apoi va fi luată, aşa cum mă aştept, ca să nu trebuiască s-o caute sau să se întrebe dacă nu cumva am dat-o altcuiva.

Alerg iar pe hol şi deschid uşa din faţă.

–Xander, aşteaptă! îi strig, cu un glas prefăcut zglobiu. N-ai de gând să mă săruţi de noapte bună?

Xander se întoarce spre mine cu naturaleţe, cu chipul destins. Nu cred că altcineva i-ar observa sclipirea vicleană din ochi, dar eu îl cunosc prea bine.

Cobor ţopăind treptele, iar el îşi întinde braţele spre mine. Ne îmbrăţişăm şi îl cuprind pe după gât, în vreme ce el mă ţine de mijloc. Îmi bag mâna pe sub gulerul cămăşii şi-mi desfac pumnul. În timp ce artefactul îi alunecă pe spate, îmi ţin palma lipită de pielea lui caldă. Preţ de o clipă, ne privim drept în ochi, iar apoi mă aplec să-i şoptesc la ureche:

–N-o deschide. N-o ţine în casă. Îngroap-o sau ascunde-o undeva. Nu-i ceea ce crezi.

Xander încuviinţează.

–Mulţumesc, adaug, apoi îl sărut pe buze, şi-mi pun tot sufletul în acel sărut.

Chiar dacă ştiu că mă îndrăgostesc de Ky, nu pot să nu-l iubesc pe Xander pentru ceea ce este şi pentru tot ceea ce face.

–Cassia! mă strigă Bram de pe trepte.

„Bram." Şi el o să piardă ceva azi. Îmi aduc aminte de ceasul bunicului şi mă înfurii. „Chiar trebuie să ia *totul*?"

Xander se desprinde din îmbrăţişare. Trebuie să se grăbească să ascundă artefactul înainte să vină rândul casei lui.

–La revedere, îmi zice el zâmbind.

–La revedere, spun şi eu.

–Cassia! mă strigă iar Bram, cu voce înfricoşată.

Arunc o privire în josul străzii, dar încă nu văd nici o oficialitate. Se află probabil într-una din casele vecine.

–Bună, Bram, îl salut, încercând să par nonşalantă.

E mai bine să nu bănuiască ce-am pus la cale eu şi Xander.

–Unde-i...? încerc eu să întreb.

–Ne iau artefactele, mă anunţă Bram cu voce tremurată. L-au sunat pe tata să-i ajute la colectat.

Sigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au nevoie de cineva ca el, care să stabilească dacă artefactele sunt autentice sau false. Iar mă cuprinde frica. Trebuia să *ne* confişte artefactele? A pretins oare că al meu s-a pierdut? A minţit ca să-l acopere pe Bram sau pe mine? Câte greşeli prosteşti mai e dispus să facă pentru cei dragi?

–O, nu! rostesc, încercând să mă prefac că abia acum am aflat.

Sper că Bram n-o să descopere că Em mi-a dat vestea mai devreme.

–Le-a luat şi pe-ale noastre?

–Nu, răspunde Bram. Nu-i lasă să le confişte pe cele ale propriei familii.

–Ştia că se va întâmpla aşa ceva?

–Nu. Când s-a anunţat prin dispozitiv, a fost complet uluit. Dar a trebuit să se prezinte imediat la datorie. Mi-a spus să ascult de oficialităţi şi să nu-mi fac griji.

Îmi vine să-l iau pe Bram pe după umeri şi să-l liniştesc, pentru că e pe cale să piardă ceva, ceva important. La fel şi eu. Îl apuc strâns şi, pentru prima oară în ultimii ani, mă îmbrăţişează la rândul lui, aşa cum făcea când era mic, iar eu eram sora mai mare, pe care o admira cel mai mult pe lume. Aş vrea să-i fi salvat ceasul, dar avea culoarea greşită, argintiu în loc de auriu. Iar oficialităţile ştiu de el. „Nu puteam să fac nimic", îmi zic, încercând să mă autoîncurajez.

Rămânem aşa preţ de câteva secunde, apoi mă desprind din îmbrăţişare şi-l privesc pe Bram în ochi.

–Du-te şi adu-l, îi spun. Priveşte-l în cele câteva minute care ţi-au mai rămas şi aminteşte-ţi-l. Aminteşte-ţi-l.

Bram nu se mai străduieşte să-şi ţină în frâu lacrimile.

–Bram, rostesc şi-l iau iar în braţe. Bram. Chiar dacă nu se întâmpla asta, ceasul tot putea să păţească ceva. Ai fi putut să-l pierzi sau să-l strici. Dar aşa, măcar îl poţi privi pentru o ultimă dată. Cât timp îl vei ţine minte, nu va fi cu adevărat pierdut.

–Nu pot să-ncerc să-l ascund? mă întreabă.

Clipeşte, iar pe obraz i se scurge o lacrimă. Şi-o şterge furios.

–Mă ajuţi s-o fac?

–Nu, Bram, zic încet. Aş vrea să fi putut, dar e prea periculos.

Nu sunt dispusă să risc atât. N-o să-l pun în primejdie pe Bram.

Când oficialităţile ajung la casa noastră, ne găsesc stând alături, pe divan. Bram ţine în mână un obiect argintiu; eu, unul auriu. Ne ridicăm amândoi privirile. Dar apoi Bram

se uită iar la suprafaţa argintie şi lucioasă din palme, iar eu, la cea aurie.

Îmi văd chipul reflectat distorsionat în capacul curbat al pudrierei, la fel ca la Banchetul Alegerii. Pe atunci, mă întrebam dacă arăt bine.

Acum mă întreb dacă par puternică.

Mă uit în ochii mei şi la linia maxilarului şi mi se pare că răspunsul e afirmativ.

O oficialitate scundă şi cu un început de chelie ia prima cuvântul.

–Guvernul a hotărât că artefactele propovăduiesc inegalitatea între membrii Societăţii. Solicităm ca toată lumea să-şi predea artefactele pentru a fi catalogate şi expuse în muzeele din fiecare oraş.

–Registrele noastre indică faptul că în această locuinţă există două artefacte legale, adaugă o oficialitate înaltă. Mi se pare mie sau a accentuat cuvântul „legal"? Un ceas argintiu şi o pudrieră aurie, completează ea.

Nici eu, nici Bram nu spunem nimic.

–Acestea sunt? întreabă oficialitatea pleşuvă, uitându-se la obiectele pe care le ţinem în mână.

Pare obosit. Cred că e o slujbă îngrozitoare. Mi-l imaginez pe tata luându-le oamenilor artefactele – celor bătrâni, ca bunicul, copiilor, ca Bram – şi mi se face rău.

Dau aprobator din cap.

–Le vreţi acum?

–Le mai puteţi păstra câteva minute. Trebuie să percheziţionăm mai întâi casa.

Eu şi Bram rămânem în continuare aşezaţi, păstrând tăcerea, în vreme ce ei cercetează locuinţa. Nu le ia mult.

–Nu-i nimic valoros pe-aici, îi spune unul dintre ei altuia pe când străbat holul.

Inima mi-a luat foc, şi trebuie să-mi ţin gura, ca să nu încerc să-i pârjolesc. „Asta credeţi *voi*, îmi zic. Credeţi că nu-i nimic aici pentru că nu ne opunem. Dar în capetele

noastre sunt cuvinte pe care nu le mai ştie nimeni. Şi bunicul a murit aşa cum a vrut el, nu cum aţi vrut voi. Avem lucruri valoroase, dar nu le veţi putea găsi niciodată, pentru că nici măcar nu ştiţi cum să le căutaţi."

Intră în cameră. Mă ridic, şi la fel face şi Bram. Oficialităţile ne scanează cu aparatele de detectare, să se asigure că n-am ascuns ceva asupra noastră. Bineînţeles, nu găsesc nimic.

Oficialitatea de sex feminin se apropie, şi observ că pielea unui deget are o dungă mai deschisă la culoare, în locul unde a purtat, probabil, un inel. Şi ea a pierdut azi ceva. Întind pudriera, gândindu-mă cum artefactul meu s-a păstrat dintr-o vreme dinaintea Societăţii, trecând de la un membru al familiei la altul şi ajungând la mine. Iar acum trebuie să renunţ la el.

Oficialitatea ia pudriera şi ceasul lui Bram.

–Puteţi veni să le vedeţi la muzeu oricând veţi dori.

–Nu-i acelaşi lucru, spune el şi-şi îndreaptă spatele.

Îl văd în el pe bunicul. Mi se umple inima de gândul că poate n-a dispărut pentru totdeauna.

–Puteţi să-l luaţi, adaugă Bram, dar va fi întotdeauna al meu.

Bram se duce la el în cameră. Paşii lui apăsaţi şi felul în care închide uşa îmi transmit că vrea să fie singur.

Îmi vine să lovesc ceva, dar, în loc de asta, îmi afund mâinile în buzunare şi dau peste plicul de hârtie maronie: o carcasă boţită, care a conţinut odată ceva frumos şi valoros. E doar un plic, nu un artefact; nici măcar nu a fost detectat de aparatele oficialităţilor. Îl scot şi-l rup furioasă în două. Îmi vine să-l fac bucăţele. Ruptura în zigzag îmi oferă o mare satisfacţie. E bine să distrugi. Mă pregătesc să provoc o nouă stricăciune. Mă uit unde să-l mai rup.

Mi se taie răsuflarea când văd ce era pe cale să distrug.

„Încă o bucăţică din povestea lui Ky." Oficialităţilor le-a mai scăpat ceva.

În partea de sus scrie: „înecându-mă, bând" cu litere frumoase şi puternice, ca el. Îmi închipui mâna lui scriindu-le, pielea lui atingând şerveţelul. Îmi muşc buza şi mă uit la imaginea de dedesubt.

A desenat iar doi Ky, cel mai tânăr şi cel de-acum, amândoi cu pumnii încă încleştaţi. Pe fundalul primei siluete se vede un peisaj sărăcăcios şi stâncos. Cea de-a doua e înfăţişată aici, în suburbie, cu un arţar în fundal. Plouă în ambele desene, dar, în primul, Ky ţine gura deschisă şi capul lăsat pe spate, bând din cer. În cel de-al doilea, capul îi este plecat, în ochi i se citeşte panica, iar ploaia e torenţială, scăldându-l ca o cascadă. Aici plouă prea mult. S-ar putea îneca.

Dedesubt scrie: „Când plouă, îmi aduc aminte".

Îmi ridic privirea şi mă uit pe fereastră, la soarele care apune pe cerul senin. Nu-i nici urmă de nor, dar îmi promit că, atunci când va ploua, îmi voi aminti şi eu. De această hârtie, de aceste desene şi cuvinte. De această parte din el.

Capitolul 19

A doua zi dimineaţă, în trenul aerian care merge în oraş, tăcerea e aproape deplină. Nimeni nu vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat aseară în suburbie. Cei care au trebuit să renunţe la artefacte sunt amuţiţi din cauza pierderii; cei care nu le-au avut de la bun început tac din respect. Sau poate sunt chiar mulţumiţi, pentru că acum toţi au fost aduşi la acelaşi numitor.

Înainte de staţia în care trebuie să coboare ca să meargă la înot, Xander se apleacă să mă sărute pe obraz şi-mi spune încet:

–Sub nou-trandafirii din faţa casei lui Ky.

Se dă jos din trenul aerian şi dispare laolaltă cu ceilalţi elevi, în timp ce eu îmi continui călătoria spre parcul dendrologic. Mintea mi-e plină de întrebări: „Cum a reuşit Xander să ascundă artefactul în straturile de flori ale familiei Markham fără să fie văzut? Ştie că e, de fapt, al lui Ky, sau e doar o coincidenţă că a ales tocmai casa lui drept ascunzătoare?

Ştie ce sentimente încep să nutresc pentru Ky?"

Orice ar şti sau ar presupune Xander, un lucru e sigur: n-ar fi putut să aleagă o ascunzătoare mai bună. Trebuie să ne păstrăm cu toţii curţile ordonate şi curate. Nimeni nu va bănui nimic dacă-l va vedea pe Ky săpând în propria curte. Trebuie doar să-i spun unde să caute.

Ca toţi ceilalţi, Ky se uită pe geam pe când ne îndreptăm spre parcul dendrologic. A văzut că Xander m-a sărutat? I-a păsat oare? Nu mă priveşte.

–Pentru următoarea drumeţie, veţi fi împărţiţi în perechi, anunţă ofiţerul odată ce-am ajuns la baza Dealului. Acestea vor fi alese în funcţie de capacităţile voastre, rezultate din analizarea datelor pe care le-am obţinut în urma drumeţiilor anterioare. Asta înseamnă că în prima echipă se află Ky împreună cu Cassia; Livy e perechea lui Tay...

Lui Livy îi pică faţa, iar eu încerc să-mi păstrez chipul lipsit de orice expresie.

Ofiţerul termină de citit lista.

–Pe Deal, scopul vostru este cu totul altul, continuă el. Nu veţi ajunge în vârf. Societatea ne-a solicitat să folosim drumeţia pentru a însemna obstacolele de pe Deal. Ne arată genţile făcute grămadă lângă el, pline de fâşii de pânză roşie. Fiecare pereche va lua câte o geantă. Legaţi reperele de crengi aflate în apropierea copacilor căzuţi, în faţa unor tufărişuri foarte încâlcite etc. Mai târziu, o echipă de supraveghere va degaja şi va pava un drum pe Deal.

Vor pava Dealul. Măcar bunicul n-a trăit ca s-o vadă şi pe-asta.

–Şi dacă terminăm prea repede fâşiile? se plânge Lon. N-au mai curăţat Dealul de ani întregi. Obstacolele sunt peste tot! Va trebui să însemnăm aproape fiecare copac.

–Dacă rămâneţi fără fâşii, folosiţi pietre ca să faceţi mici mormane, răspunde ofiţerul, apoi se întoarce spre Ky. Ştii cum să faci asta?

Ky ezită puţin înainte să răspundă afirmativ.

–Arată-le!

Ky adună câteva pietre de pe jos şi le pune una deasupra alteia, în ordinea mărimii. Lucrează repede şi hotărât, ca atunci când mă învăţa să scriu. Turnul pare instabil, dar nu se prăbuşeşte.

–Vedeţi? E uşor, spune ofiţerul. O să suflu în fluier, iar acesta va fi semnalul de întoarcere. Dacă vă rătăciţi, suflaţi în fluiere. Dă apoi fiecăruia câte un fluier obişnuit, de metal. N-ar trebui să fie prea greu. Doar coborâţi pe unde-aţi urcat.

Dezgustul abia mascat al ofiţerului faţă de noi obişnuia să mă amuze. Astăzi, reuşesc să-l înţeleg. Şi pe mine mă dezgustă modul în care urcăm micile noastre dealuri de fiecare dată când oficialităţile ne dau semnalul. Cum ne înstrăinăm cele mai preţioase lucruri atunci când ne-o cer. Cum nu opunem niciodată rezistenţă.

Abia ne-am îndepărtat de ceilalţi, când Ky se întoarce spre mine, eu spre el şi, preţ de o clipă, cred că mă va atinge. Mai degrabă simt decât văd cum îşi mişcă uşor mâna, apoi şi-o coboară la loc. Acum sunt mai dezamăgită decât azi-dimineaţă, când am deschis dulapul şi am văzut că pudriera nu mai e.

–Eşti bine? mă întreabă. Aseară, când au percheziţionat casele... n-am aflat decât după ce-am ajuns.

–Sunt bine.

–Artefactul meu...

Doar de asta-i pasă?

–E-n straturile tale de flori. Îngropat sub nou-trandafiri. Dezgroapă-l şi-o să-l recapeţi, îi şoptesc furioasă.

–Nu-mi pasă de artefact, îmi răspunde şi, cu toate că nu mă atinge încă, focul din privirea lui mă încălzeşte. N-am putut să dorm toată noaptea de teamă că te-am băgat în bucluc. Îmi pasă *de tine*.

Cuvintele se aud încet aici, sub copaci, dar în inima mea cântă cu putere, mai tare decât toate cele O sută de cântece intonate simultan. Iar ochii îi sunt umbriţi, căci se gândeşte la mine. Vreau să-i ating pielea de sub ochi, singurul loc în care a dat vreodată dovadă de vulnerabilitate, să-l fac să se simtă mai bine. Apoi, mi-aş putea trece degetele peste pometii lui, peste buze, peste locul în care linia maxilarului se prelungeşte cu gâtul, peste gâtul care se continuă cu umerii. „Îmi plac locurile în care se unesc părţile corpului, mă gândesc, ochii cu obrajii, încheieturile cu palmele." Întru câtva şocată de propriile gânduri, fac un pas înapoi.

–Cum ai...

–M-a ajutat cineva.

–Xander, ghiceşte el.

De unde ştie?

–Xander, confirm.

Rămânem tăcuţi; stau la oarecare distanţă, privindu-l din cap până-n picioare. Apoi, el se întoarce şi-şi reia drumul printre copaci. Merge încet; tufărişul e atât de des, încât mai degrabă ne căţărăm decât ne plimbăm. Copacii căzuţi n-au fost daţi la o parte şi zac precum nişte oase uriaşe.

–Ieri..., încep eu. Trebuie să întreb, chiar dacă acum nu mai pare important. O învăţai cumva pe Livy să scrie?

Ky se opreşte iar şi se uită la mine. Sub bolta copacilor, ochii lui par aproape verzi.

–Sigur că nu, răspunde. Voia să ştie ce făceam. Ne-a văzut când scriam. N-am fost suficient de atenţi.

Mă simt penibil, dar şi uşurată totodată.

–Ah!

–I-am spus că-ţi arătam cum să desenezi copacii.

Ia un băţ de lângă mine şi începe să-l mânuiască, trasând un model care seamănă izbitor cu nişte frunze. Apoi, pune băţul jos, ca şi cum ar fi trunchiul. Mă uit la mâinile lui chiar şi după ce a terminat de desenat, neştiind ce altceva să fac.

–Nimeni nu mai desenează după terminarea Şcolii Primare.

–Ştiu, zice el. Dar măcar nu e interzis în mod explicit.

Bag mâna în geantă ca să iau o fâşie de pânză roşie, s-o leg de copacul căzut, lângă care stă Ky. Privesc în continuare în jos, spre degetele cu care leg pânza.

–Îmi pare rău, pentru cum m-am purtat ieri, îi spun.

Când mă îndrept de spate, Ky pornise deja mai departe.

–Să nu-ţi pară, spune el, smulgând nişte viţe încâlcite într-un tufiş, ca să putem trece.

Mi le aruncă şi le prind, luată prin surprindere.

–Din când în când, îmi place să te văd geloasă.

Zâmbeşte, un soare printre copaci.

Încerc să nu zâmbesc la rândul meu.

–Cine-a zis că sunt geloasă?

–Nimeni. Mi-am dat eu seama. Observ oamenii de multă vreme.

–De ce mi-ai lăsat-o mie? îl întreb. Cutiuţa cu săgeată. E frumoasă. Dar nu eram sigură...

–Doar părinţii mei ştiu că am aşa ceva, spune el. Când Em mi-a dat pudriera ca să ţi-o înapoiez, am observat cât de bine seamănă. Voiam s-o vezi.

Dintr-odată, în voce i se simte singurătatea, şi aproape că pot auzi încă o propoziţie, una pe care instinctul îl împiedică s-o rostească. „Voiam să mă vezi." În fond, nu despre asta e vorba – cutiuţa aurie conţinând o săgeată, fragmentele de poveste dezvăluite ici şi colo? Ky vrea să fie văzut de cineva.

„Vrea să fie văzut *de mine*."

Mâinile mele tânjesc să-l atingă. Dar nu-l pot trăda aşa pe Xander după tot ce-a făcut. După ce ne-a salvat pe amândoi – pe Ky şi pe mine – aseară.

Însă pot continua să-i dau lui Ky ceva ce e doar al meu, ceva ce nu-i aparţine lui Xander. Poezia.

Vreau să-i spun doar alte câteva versuri, dar, odată ce mă pornesc, mi-e greu să mă înfrânez şi i-o recit pe toată. Cuvintele se potrivesc. Unele lucruri sunt făcute să fie împreună.

–Cuvintele nu sunt liniştitoare, comentează Ky.

–Ştiu.

–Atunci de ce mă liniştesc? întreabă Ky, cuprins de uimire. Nu înţeleg.

Ne croim în tăcere drum prin desiş, cu poezia în minte.

În cele din urmă, îmi dau seama ce vreau să spun.

–Cred că-i din cauză că, atunci când o auzim, ştim că nu suntem singurii care au simţit vreodată asta.

–Mai spune-mi-o o dată, mă roagă încet Ky.

I se taie răsuflarea; vocea îi sună răguşit.

Tot restul timpului, până auzim semnalul ofiţerului, urcăm Dealul recitându-ne unul altuia poezia, ca şi cum ar fi un cântec. Un cântec pe care-l ştim doar noi.

Înainte să ieşim din pădure, Ky termină să mă înveţe cum să-mi scriu numele în pământul moale de sub unul dintre copacii căzuţi. Ne lăsăm pe vine, cu cârpele roşii în mâini, de parcă am vrea să le legăm, în caz că apare cineva şi ne vede. Îmi ia ceva să învăţ litera „s", dar îmi place cum arată – ca şi cum s-ar undui în vânt. Linia dreaptă şi punctul lui „i" se deprind uşor, şi ştiu deja cum să-l fac pe „a".

Trasez fiecare literă a numelui meu, apoi le unesc, iar mâna lui Ky o ghidează pe a mea. Nu ne atingem propriu-zis, dar îi simt căldura, stând aplecat înapoia mea când scriu. „Cassia."

–Numele meu, spun, lăsându-mă pe spate şi privind literele.

Sunt tremurate, mai puţin sigure decât cele pe care le face Ky.

Dacă ar trece cineva pe lângă ele, s-ar putea să nici nu-şi dea seama că sunt litere. Dar *eu* ştiu ce reprezintă.

–Ce urmează?

–Acum, spune Ky, o luăm iar de la-nceput. Pe „a" îl ştii. Mâine îl vom face pe „b". După ce le înveţi pe toate, îţi vei putea scrie propriile poezii.

–Şi cine să le citească? întreb, izbucnind în râs.

–Eu, răspunde.

Îmi dă un alt şerveţel împăturit. Pe el, printre pete de grăsime şi urme de mâncare, voi vedea încă o bucăţică din Ky.

Bag şerveţelul în buzunar şi mi-l închipui pe Ky aşternându-şi povestea cu mâinile roşii, pârjolite de fierbinţeala muncii. Mă gândesc că pune totul în primejdie de fiecare dată când îşi strecoară un şerveţel în buzunar. În toţi anii ăştia a fost atât de grijuliu, dar acum e dispus să-şi asume

riscul. Pentru că a găsit pe cineva care vrea să afle. Cineva căruia vrea să-i spună.

–Mulţumesc, îi zic. Pentru că mă înveţi să scriu.

–*Eu* îţi mulţumesc, răspunde. Are o sclipire anume în ochi, căreia eu i-am dat naştere. Pentru că mi-ai salvat artefactul şi pentru poezie.

Mai sunt multe de spus, dar abia învăţăm cum s-o facem. Ieşim împreună dintre copaci. Nu ne atingem. Nu încă.

Capitolul 20

După şcoală şi după sortare, mă îndrept spre casă, din staţia trenului aerian, împreună cu Em. Când ceilalţi cu care-am venit fie au luat-o înainte, fie au rămas în urmă, Em îmi pune mâna pe braţ.

–Îmi pare aşa de rău, spune ea încet.

–Em, nu-ţi mai face griji. Nu sunt supărată.

O privesc în ochi, ca să-şi dea seama că vorbesc serios, dar în ochii ei tot se citeşte tristeţea. De multe ori mi s-a părut că Em e doar o altă variantă a mea, însă nu şi acum. S-au schimbat prea multe în ultima vreme. Dar Em e încă cea mai bună prietenă a mea. Chiar dacă ne-am înstrăinat, multă vreme am crescut împreună; rădăcinile noastre sunt împletite pentru totdeauna. Şi asta mă bucură.

–Nu trebuie să-mi tot ceri scuze, îi spun. Sunt mulţumită că ţi-am împrumutat pudriera. Măcar ne-am bucurat amândouă de ea înainte s-o ia.

–Tot nu înţeleg, rosteşte încet Em. Au destule exponate la muzeu. N-are nici un sens.

Em n-a mai zis niciodată ceva care să sune atât de mult a nesupunere, şi-i zâmbesc. Poate că, la urma urmei, nu suntem chiar atât de diferite.

–Ce facem diseară? o întreb, schimbând subiectul.

Em pare uşurată că discutăm despre altceva.

–Am vorbit cu Xander azi şi mi-a spus că vrea să meargă la centrul de jocuri. Ce părere ai?

Mie mi-ar plăcea să merg iar până în vârful primului deal. Numai gândul de a mă afla în centrul de jocuri, înăbuşitor

şi plin de oameni, când am putea sta de vorbă sub cerul înstelat, e insuportabil. Dar pot s-o fac. Pot să fac orice este necesar pentru ca totul să pară normal. Trebuie să citesc cuvintele lui Ky. Şi poate, dacă am noroc, chiar o să-l văd mai târziu. Sper să vină cu noi.

–Ia uite! Te aşteaptă mama ta, spune Em, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Are dreptate. Mama stă pe treptele casei, cu faţa spre noi. Când observă că mă uit la ea, se ridică, ne face cu mâna şi ne iese în întâmpinare. Îi fac şi eu semn şi iuţim puţin pasul.

–S-a întors, rostesc cu voce tare, şi abia când aud cât de surprinsă îmi sună vocea, îmi dau seama că o parte din mine credea că nu se va mai întoarce.

–A fost plecată? mă întreabă Em, făcându-mă să-mi dau seama că absenţa mamei e probabil unul dintre lucrurile pe care n-ar trebui să le dezvăluim celor care nu fac parte din familie.

Oficialităţile nu ne-au indicat asta în mod explicit; e doar genul de subiect în privinţa căruia am învăţat să fim discreţi.

–S-a întors mai devreme de la serviciu, explic eu.

Nici măcar nu-i o minciună.

Em îşi ia rămas-bun şi intră în casă. Observ că arţarul ei nu va rezista, căci, deşi suntem în toiul verii, abia dacă are vreo zece frunze verzi şi pricăjite. Apoi, mă uit spre casa noastră, cu pomii cu frunziş des şi cu florile frumoase, iar mama mă întâmpină.

Îmi amintesc de vremurile când eram foarte mică, mergeam la Şcoala Primară şi mama termina lucrul înainte să ajung eu acasă. Ea şi Bram porneau uneori pe stradă, să mă aştepte în staţia trenului aerian. Nu ajungeau niciodată prea departe, pentru că Bram se oprea să se uite la tot ce întâlnea pe drum.

–Genul acesta de atenţie la detalii ar putea fi un semn că-i menit să fie sortator, obişnuia tata să spună până când

Bram a mai crescut şi s-a dovedit că şi-a pierdut capacitatea de-a fi atent la detalii, odată cu dinţii de lapte.

Când ajung în dreptul mamei, mă ia în braţe chiar acolo, în mijlocul trotuarului.

–Of, Cassia, spune ea. Chipul îi e palid şi obosit. Îmi pare aşa de rău. Am ratat prima ta întâlnire oficială cu Xander.

–Ai mai ratat şi altceva aseară, îi zic, sprijinindu-mi capul de umărul ei.

E mai înaltă decât mine şi nu cred că o voi ajunge vreodată din urmă. Sunt subţirică şi scundă, ca cei din partea tatei. Ca bunicul. Inspir adânc mirosul cunoscut al mamei, de flori şi de haine curate. Mă bucur aşa de mult că s-a întors.

–Ştiu.

Mama nu spune niciodată vreo vorbă urâtă la adresa guvernului. Cel mai mult s-a revoltat când oficialităţile l-au percheziţionat pe tata. Nu mă aştept să facă scandal, să tune şi să fulgere despre cât de nedrept e faptul că oficialităţile au luat artefactele, şi nici n-o face. Îmi dau seama că, dacă s-ar întâmpla aşa, ar tuna şi ar fulgera împotriva propriului soţ. La urma urmei, şi el e o oficialitate.

Deşi nu el a întins mâna să ne ceară să-i dăm preţioasele noastre bunuri, a făcut asta cu alţi oameni.

Când tata a venit aseară acasă, ne-a îmbrăţişat pe mine şi pe Bram, apoi s-a dus direct în camera lui, fără să spună nimic. Poate pentru că nu suporta să ne vadă durerea de pe chipuri şi să-şi aducă aminte că şi el îi îndurerase la fel pe alţii.

–Îmi pare rău, Cassia, îmi spune mama în timp ce ne îndreptăm spre casă. Ştiu cât de mult însemna pudriera pentru tine.

–Îmi pare rău de Bram.

–Ştiu. Şi mie.

Când intrăm în casă, aud clopoţelul care anunţă că a venit mâncarea. Dar, când pătrund în bucătărie, observ că ne-au fost trimise doar două porţii.

–Cum rămâne cu tata şi cu Bram?

–Tata a cerut să-i fie trimisă cina mai devreme, ca să poată merge cu fratele tău la o plimbare înainte de orele de recreere ale lui Bram.

–Serios? mă mir eu.

Nu prea facem astfel de solicitări.

–Da. Tata s-a gândit că lui Bram i-ar prinde bine ceva deosebit, după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme.

Mă bucur, mai ales de dragul lui Bram, că oficialităţile responsabile cu nutriţia au îndeplinit cererea tatei.

–De ce nu te-ai dus şi tu?

–Voiam să te văd, răspunde ea zâmbind şi aruncând o privire prin bucătărie. N-am mai mâncat de mult împreună. Şi, desigur, vreau să-mi povesteşti cum a fost întâlnirea cu Xander.

Stă la masă vizavi de mine şi observ încă o dată cât de obosită pare.

–Povesteşte-mi cum a fost în delegaţie, o rog înainte să apuce să mă mai întrebe despre ce s-a întâmplat aseară. Ce-ai văzut?

–Încă nu ştiu sigur, spune încet, aproape ca pentru sine. Apoi, se îndreaptă de spate. Am fost într-un alt parc dendrologic, să analizăm nişte recolte. După aceea, a trebuit să mergem în Ţinuturile Agricole. A durat ceva.

–Dar acum totul a revenit la normal, nu?

–În cea mai mare parte. Trebuie să scriu un raport şi să-l prezint oficialităţilor responsabile de parcul dendrologic.

–Despre ce?

–Mă tem că această informaţie e confidenţială, spune cu regret mama.

Tăcem amândouă, dar e o tăcere plăcută, una între mamă şi fiică. E cu gândul departe, poate la parcul dendrologic. Sau poate că-şi scrie raportul în minte. Nu mă deranjează. Mă relaxez şi-mi las gândurile să zboare încotro doresc, şi anume către Ky.

–Te gândeşti la Xander? mă întreabă mama, zâmbindu-mi cu subînţeles. Şi eu visam mereu cu ochii deschişi la tatăl tău.

Îi zâmbesc la rândul meu. N-are nici un sens să-i dezvălui că mă gândesc la băiatul greşit. Nu, nu la băiatul *greşit*. O fi Ky o Aberaţie, dar nu-i nimic greşit *la el*. Guvernul nostru, sistemul lui de clasificare şi toate celelalte sisteme sunt greşite. Inclusiv Sistemul de alegere a perechilor.

Dar dacă sistemul e greşit, fals şi neconform realităţii, atunci cum rămâne cu dragostea pe care o nutresc părinţii mei? Dacă iubirea dintre ei a luat naştere datorită Societăţii, mai poate ea să fie adevărată, bună şi *corectă*? Nu-mi pot alunga din minte această întrebare. Aş vrea ca răspunsul să fie *da*. Aş vrea ca iubirea lor să fie adevărată. Aş vrea să fie frumoasă şi reală, fără legătură cu nimic altceva.

–Trebuie să mă pregătesc să merg la centrul de jocuri, o anunţ, iar mama cască. *Tu* ar fi bine să te duci la culcare. Mâine putem sta de vorbă mai pe îndelete.

–Poate mă voi odihni un pic, cade ea de acord.

Ne ridicăm amândouă; îi arunc recipientul pentru mâncare în coşul de gunoi, iar ea îmi duce sticla de apă la sterilizator.

–Să vii să-mi spui la revedere înainte să pleci, bine?

–Sigur.

Mama dispare la ea în cameră, iar eu mă duc într-a mea. Mai am câteva minute la dispoziţie. Am timp să mai citesc puţin din povestea lui Ky? Hotărăsc că da. Scot şerveţelul mototolit din buzunar.

Vreau să aflu mai multe despre Ky înainte să-l văd diseară. Simt că, atunci când ne plimbăm printre copacii de pe dealuri, suntem noi înşine. Sâmbătă seara, când suntem cu ceilalţi, devine mai complicat. Străbatem o pădure încâlcită, plină de obstacole, şi nu există nici un alt reper în afară de cele pe care ni le croim singuri.

Mă aşez pe pat să citesc şi arunc iar o privire spre locul din dulap unde-mi ţineam pudriera. Simt acut pierderea şi revin

la povestea lui Ky. Dar, pe măsură ce citesc şi lacrimile mi se scurg pe obraji, îmi dau seama că nu ştiu nimic despre ce înseamnă să pierzi ceva.

În mijlocul îndoiturii, Ky a desenat un sat – case mici, oameni mici. Dar toţi oamenii zac pe spate. Nimeni nu e în picioare, cu excepţia celor doi Ky. Mâinile celui tânăr nu mai sunt goale; ţine ceva. Într-una din ele are cuvântul „mamă", alunecându-i din palmă, având forma unui corp. Căciuliţa literei „ă" e răsucită în sus, ca un braţ avântat.

În cealaltă mână are cuvântul „tată", care e şi el nemişcat. Umerii tânărului Ky sunt povârniţi de greutatea celor două cuvinte, iar faţa îi e încă întoarsă spre cer. Observ că ploaia s-a preschimbat în ceva întunecat, ceva mortal şi palpabil. Cred că în muniţie. Am văzut într-un film.

Ky cel mai în vârstă nu se uită la satul din mijloc sau la celălalt băiat. Nu mai are palmele deschise, ci şi-a încleştat pumnii. În spatele lui, persoane îmbrăcate în uniforma oficialităţilor îl urmăresc. Schiţează un zâmbet care nu i se citeşte însă şi în ochi; poartă haine civile, şi se vede dunga acolo unde le-a călcat cu atenţie.

la început când ploaia cădea
din cerul atât de mare şi adânc
mirosea a salvie, aroma mea preferată
am urcat pe platou s-o văd căzând
să văd darurile pe care ni le oferea mereu
dar ploaia, din albastră, s-a făcut neagră
şi n-a mai lăsat
nimic în urmă.

E mare lipsă de oficialităţi la centrul de jocuri, deşi acesta geme de lume care joacă, pierde, câştigă. Văd trei oficialităţi care supraveghează cele mai mari mese de joc. Par pătrunse de importanţă şi încordate, înveşmântate în uniformele lor albe, iar pe chip li se citeşte mai multă

agitaţie decât de obicei. E ciudat. În mod normal, în centrul de jocuri se găsesc mai bine de o duzină de oficialităţi de rang mai mic, având grijă să menţină calmul şi să păstreze scorul. Unde-or fi ceilalţi?

Undeva, lucrurile nu merg cum ar trebui.

Dar aici, în ceea ce mă priveşte, măcar un lucru e în regulă. Ky e cu noi. Îi arunc o privire când ne strecurăm printre grupurile de oameni, urmându-l pe Xander şi sperând să-l fac pe Ky să înţeleagă că i-am citit povestea, că îmi pasă. E chiar în spatele meu, şi aş vrea să-mi întind braţul şi să-l apuc de mână, dar sunt prea mulţi de faţă. Nu trebuie să-l supun riscurilor, trebuie să amân ce am de zis până când voi găsi un loc potrivit pentru asta. Şi să ţin minte cuvintele pe care le-a scris, desenele pe care le-a schiţat, chiar dacă aş vrea ca acea parte din poveste să nu i se fi întâmplat.

„Părinţii lui au murit. A văzut când s-a întâmplat. Moartea a venit din cer; asta-i ceea ce-şi aminteşte. De fiecare dată când plouă."

Xander se opreşte, şi la fel noi toţi. Spre mirarea mea, face semn către o masă de jocuri unde se joacă doar în doi. Jocuri la care Xander, de obicei, nu participă. Îi place să conducă un grup, să câştige când miza e mai mare şi sunt implicaţi mai mulţi jucători. Aşa îşi demonstrează mai bine calităţile – e mai incitant, sunt mai multe variabile. E mai puţin personal.

–Vrei să joci? întreabă Xander.

Mă întorc să văd la cine se referă.

La Ky.

–În regulă, acceptă el fără să ezite, iar vocea nu-l trădează.

Se uită la Xander, aşteptând următoarea mişcare.

–Ce fel de joc vrei să joci? De îndemânare sau de noroc?

Simt cumva o urmă de provocare în glasul lui Xander? Chipul îi e opac, la fel ca al lui Ky.

–Nu contează, răspunde Ky.

–Atunci să încercăm unul de noroc, zice Xander.

Asta mă ia iar prin surprindere. Xander nu suportă jocurile de noroc. Le preferă de departe pe cele care solicită îndemânare.

Eu, împreună cu Em şi Piper îi urmărim cum se aşază şi îşi scanează cardurile în dispozitivul mesei. Xander aranjează cărţile de joc, roşii cu însemne negre, în centru, aliniindu-le marginile din două lovituri scurte ale pachetului pe suprafaţa de metal.

–Vrei să începi tu? îl întreabă Xander pe Ky, iar acesta încuviinţează şi se întinde să tragă o carte.

–Ce joacă? întreabă cineva.

E Livy. E aici pentru Ky, sunt sigură, uitându-se posesiv la mâinile lui, care ţin cărţile.

„Tu n-ai voie să-i priveşti mâinile", îi zic în gând şi-mi reamintesc că nici eu n-ar trebui s-o fac. Ar trebui să mă uit la Xander, sperând c-o să câştige.

–Dilema prizonierului, spune Em, stând lângă mine. Joacă dilema prizonierului.

–Ce-i aia? întreabă Livy.

Nu ştie jocul? Mă întorc uimită spre ea. E unul dintre cele mai simple şi mai des întâlnite jocuri. Em încearcă să-i explice lui Livy cu voce coborâtă, ca să nu-i deranjeze pe jucători.

–Pun fiecare câte o carte jos în acelaşi timp. Dacă au amândoi o carte de valoare pară, atunci fiecare primeşte două puncte. Dacă au cărţi de valoare impară, primesc câte un punct.

–Şi dacă unul are o carte pară, iar celălalt, impară? o întrerupe Livy pe Em.

–În acest caz, cel care are cartea impară primeşte trei puncte, iar cel cu cartea pară nu primeşte nici unul.

Livy priveşte fix chipul lui Ky. Cuprinsă de gelozie, îmi spun că, şi de l-ar vedea în asemenea detaliu cum o fac eu – lucru de care mă îndoiesc –, tot nu ar şti nimic despre el. Ar mai fi la fel de interesată de Ky dacă ar şti că e o Aberaţie?

Următorul gând mă înmărmureşte: Oare *eu* aş fi la fel de interesată dacă *n-aş* şti că e o Aberaţie? Înainte să aflu asta, nu i-am acordat lui Ky vreo atenţie deosebită.

„Şi înainte să-i vezi faţa pe microcard", îmi reamintesc. „Desigur, asta ţi-a stârnit interesul. În plus, oricum nu trebuia să te intereseze nimeni înainte să-ţi afli Perechea."

Gândul că Livy l-ar putea aprecia pe Ky într-un fel mai neprihănit îmi face rău; e pur şi simplu interesată de *el*. Fără motive ascunse. Fără încurcături. Fără straturi suplimentare dedesubtul atracţiei pe care-o simte faţă de el.

Dar îmi dau seama că, de fapt, n-am de unde să ştiu. Poate că ascunde ceva, la fel ca mine. Poate ascundem cu toţii ceva.

Îmi îndrept atenţia spre masa de joc şi urmăresc chipurile celor doi. Nici unul nu clipeşte şi nu ezită înainte să-şi arate cartea.

Până la urmă, nici nu contează. Ky şi Xander termină la egalitate. Au pierdut şi au câştigat fiecare un număr egal de runde.

–Hai să ne plimbăm puţin, îmi spune Xander.

Vreau să-i arunc o privire lui Ky înainte să-mi las degetele să se împletească cu ale lui Xander, dar mă abţin. Şi eu am un joc de jucat. Ky sunt sigură că va înţelege.

„Dar Xander ar face-o? Dacă ar şti despre mine şi Ky, despre cuvintele pe care ni le-am împărtăşit pe Deal?"

Îmi alung gândul din minte în timp ce mă îndepărtez de masa de joc împreună cu Xander. Livy îi ocupă imediat locul şi începe să discute cu Ky.

Eu şi Xander ieşim singuri pe hol. Mă întreb dacă are de gând să mă sărute şi cum o să reacţionez, dar, în schimb, îmi şopteşte:

–Ky mă lasă să-l învingă.

–Poftim?

–Pierde intenţionat jocurile.

–Aţi fost la egalitate. N-a pierdut.

Nu înţeleg unde vrea s-ajungă.

–Nu şi în seara asta. Pentru că n-a fost un joc de îndemânare. La alea pierde dinadins. Îl urmăresc de ceva vreme. O face cu grijă, dar sunt sigur de asta.

Mă uit la Xander, neştiind ce să mai zic.

–E uşor să pierzi dinadins un joc de îndemânare, mai ales când e vorba de un grup mare. Sau de un joc precum Fise, când poţi să-ţi periclitezi piesele fără să bată la ochi. Dar azi, într-un joc de noroc, unu-la-unu, n-a pierdut. Nu-i prost. Ştia că sunt cu ochii pe el. Xander zâmbeşte, apoi pe chip i se citeşte nedumerirea. Dar nu înţeleg *de ce*.

–De ce ce?

–De ce-ar pierde atâtea jocuri? Ştie că oficialităţile ne supraveghează. Ştie că sunt în căutare de oameni care joacă bine. Ştie că jocurile influenţează, probabil, profesiile pe care ni le repartizează. N-are nici un sens. De ce n-ar vrea să se afle cât e de inteligent? Pentru că *este* inteligent.

–N-o să mai spui nimănui despre asta, nu?

Deodată, sunt foarte îngrijorată din pricina lui Ky.

–Sigur că nu, răspunde Xander. Are el motivele lui. Iar eu i le respect.

Xander are dreptate. Ky chiar are motivele lui, unele destul de întemeiate. Le-am citit pe ultimul şerveţel, cel cu nişte pete care sunt, probabil, de suc de roşii, dar arată ca şi cum ar fi de sânge. Pete vechi de sânge.

–Să mai jucăm o dată, propune Ky când ne întoarcem, uitându-se la Xander.

Ochii îi sclipesc şi cred că a văzut că ne ţinem de mână, dar nu pot fi sigură. Pe chip nu i se citeşte nimic.

–Bine, cade de acord Xander. Noroc sau îndemânare?

–Îndemânare, propune Ky.

Şi, de astă dată, ceva din expresia feţei lui sugerează că s-ar putea să nu mai piardă intenţionat. S-ar putea să vrea să câştige.

Em îşi dă ochii peste cap şi face semn către băieţi, de parcă ar vrea să zică: „Îţi vine să crezi cât de primitivă e toată chestia asta?“ Dar îi urmăm amândouă la o altă masă. Ni se alătură şi Livy.

Stau la distanţă egală între Ky şi Xander. Parc-aş fi o bucată de metal, iar ei, doi magneţi de care sunt atrasă. Amândoi şi-au asumat riscuri de dragul meu – Xander cu artefactul, iar Ky cu poezia şi cu scrisul.

Xander e Perechea mea, cel mai vechi prieten al meu şi unul dintre cei mai buni oameni pe care-i ştiu. Când l-am sărutat, a fost drăguţ. Sunt atrasă de el şi legată de el cu firele a o mie de amintiri diferite.

Ky nu-i Perechea mea, dar ar fi putut fi. E cel care m-a învăţat să-mi scriu numele, cum să păstrez poeziile, cum să construiesc o bornă din pietre care stă să se prăbuşească, dar rezistă. Nu l-am sărutat niciodată şi nu ştiu dacă o voi face vreodată, dar cred că ar putea fi mai mult decât drăguţ.

E neplăcut să fiu atât de conştientă de el. De fiecare pauză, de fiecare mişcare pe care-o face când aşază o piesă pe tabla cu pătrăţele negre şi gri. Îmi vine să întind braţul, să-i apuc mâna şi să mi-o aşez deasupra inimii, acolo unde mă doare cel mai tare. Nu ştiu dacă în felul acesta m-ar vindeca sau mi-ar frânge inima, dar măcar aşteptarea asta continuă şi lacomă ar lua sfârşit.

Xander joacă inteligent şi îndrăzneţ. Ky joacă bazându-se pe un fel de intuiţie profundă şi calculată; amândoi sunt puternici. Şi-au găsit fiecare un adevărat adversar.

E rândul lui Ky. În liniştea aşternută înainte să facă o mişcare, Xander îl priveşte cu atenţie. Mâna lui Ky pluteşte deasupra tablei de joc. Preţ de o clipă, în vreme ce ţine piesa în aer, îmi dau seama unde ar putea s-o aşeze ca să câştige şi sunt sigură că ştie şi el, că şi-a planificat întregul joc

pentru această ultimă mutare. Se uită la Xander, iar Xander îl priveşte la rândul lui, angrenaţi amândoi într-o întrecere ce pare a fi mai veche şi mai profundă decât cea care se desfăşoară pe tablă.

Apoi, Ky îşi mişcă braţul şi aşază piesa într-un loc care-i permite lui Xander să-l prindă din urmă şi să câştige. Ky nu ezită deloc; pune piesa jos cu un sunet puternic şi se lasă pe spate în scaun, privind în tavan. Cred că-l văd schiţând un zâmbet vag, dar nu pot fi sigură; a dispărut mai repede decât un fulg de zăpadă poposit pe şina trenului aerian.

Nu a fost mutarea genială pe care ştiam că ar fi putut-o face Ky, dar nu e nici prostească; e cea a unui jucător mediocru. Când îşi desprinde ochii din tavan, se uită la mine şi-mi susţine privirea la fel cum a ţinut în mână piesa înainte s-o aşeze. În tăcerea care s-a lăsat, îmi spune ceva ce nu mi-ar putea împărtăşi cu voce tare.

Ky poate să joace acest joc. Poate să joace toate jocurile lor, inclusiv pe cel pe care tocmai l-a pierdut. Ştie exact cum să joace, şi tocmai de-aia pierde de fiecare dată.

Capitolul 21

A doua zi, m-am concentrat cu greu la sortări. Duminicile sunt dedicate muncii; nu avem activităţi de recreere, aşa că îl voi vedea pe Ky abia luni. Până atunci, nu putem vorbi despre povestea lui; nu-i pot spune: „Îmi pare rău pentru ce li s-a întâmplat părinţilor tăi". Am mai rostit cuvintele astea, când a venit să locuiască la familia Markham şi i-am urat cu toţii bun-venit, prezentându-i condoleanţe.

Dar acum, că am aflat ce s-a întâmplat cu adevărat, e altceva. Înainte, ştiam că muriseră, dar nu şi cum. Nu ştiam că i-a văzut doborâţi la pământ de o răpăială căzută din cer, scenă la care a asistat neputincios. Arderea şerveţelului pe care a desenat acea bucăţică de poveste a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Cărţile de pe şantierul de restaurare, poezia bunicului, povestea lui Ky – puţin câte puţin, toate se transformă în cenuşă şi dispar.

Doar că el îşi aminteşte, şi acum, şi eu îmi amintesc.

Pe ecran apare un mesaj de la Norah, care-mi întrerupe sortarea: „Te rog să te prezinţi la biroul supraveghetorului". Îmi ridic privirea şi mă uit de-a lungul încăperii, la Norah, apoi ies surprinsă din încăpere.

Oficialităţile s-au întors special pentru mine.

Mă urmăresc cum străbat culoarul printre birouri şi parcă le citesc încuviinţarea în priviri. Mă simt uşurată.

–Felicitări, îmi spune oficialitatea cu păr grizonant, când ajung la ei. Te-ai descurcat foarte bine la test.

–Mulţumesc, le zic, aşa cum fac mereu când e vorba despre oficialităţi.

Dar, de data asta, chiar vorbesc serios.

–Următorul pas e o sortare adevărată, mă anunţă oficialitatea. Cândva, în viitorul apropiat, vom veni şi te vom escorta la locul în care vei fi testată.

Dau aprobator din cap. Am auzit vorbindu-se despre asta. Te duc să sortezi ceva adevărat – date propriu-zise, cum ar fi ştirile, sau persoane reale, sau un mic grup dintr-o clasă de elevi –, ca să vadă dacă poţi aplica ce ai învăţat şi în lumea reală. Dacă reuşeşti, treci la pasul următor, care va fi probabil locul de muncă definitiv.

Totul se întâmplă destul de repede. De fapt, în ultima vreme, totul pare grăbit: confiscarea pripită a artefactelor din locuinţe, delegaţia mamei anunţată subit, iar acum testele; tot mai mulţi dintre noi părăsesc devreme şcoala.

Oficialităţile îmi aşteaptă răspunsul.

–Mulţumesc, rostesc eu.

După-amiază, mama primeşte un mesaj la muncă: „Du-te acasă şi fă-ţi bagajele". Trebuie să plece într-o altă delegaţie, care s-ar putea să dureze şi mai mult decât prima. Îmi dau seama că tatei nu-i convine deloc situaţia, şi nici lui Bram. De fapt, nici eu nu sunt prea încântată.

Stau pe pat şi o urmăresc cum împachetează. Îşi împătureşte cele două rânduri suplimentare de haine civile, pijamaua, lenjeria intimă, şosetele. Îşi deschide recipientul cu tablete, verificându-i conţinutul.

Îi lipseşte o pastilă, cea verde. Se uită la mine, iar eu privesc în altă parte.

Îmi dau seama că s-ar putea ca aceste delegaţii să fie mai grele decât par şi că lipsa unei pilule nu-i o dovadă a slăbiciunii ei, ci dimpotrivă, a dârzeniei de care dă dovadă. Are de-a face cu ceva suficient de dificil, încât să fie nevoie să

ia pastila verde, aşadar trebuie să fie şi mai greu să ţină totul pentru sine, să nu ne împărtăşească nimic. Dar e puternică şi păstrează secretele, pentru că, astfel, ne protejează.

–Cassia? Molly?

Tata intră în cameră, iar eu mă ridic să plec. Mă apropii de mama, s-o îmbrăţişez. Apoi, privirile ni se întâlnesc şi-i zâmbesc. Vreau să vadă că ştiu că n-ar fi trebuit să mă uit în altă parte mai devreme. Nu mi-e ruşine de ea. Ştiu cât de greu e să păstrezi un secret. Oi fi eu sortator, ca tata şi ca bunicul, dar sunt, totuşi, fiica ei.

Luni dimineaţa, eu şi Ky pătrundem în pădure şi găsim locul în care ne-am oprit data trecută. Începem iar să legăm repere roşii. Aş vrea să nu fie atât de complicat să reluăm în alte condiţii discuţia noastră. La început, ezit, căci nu vreau să tulbur liniştea pădurii cu lucruri oribile întâmplate în Provinciile Exterioare, dar Ky a suferit atâta timp de unul singur, încât nu suport să-l las să mai aştepte nici măcar un minut.

–Ky, îmi pare aşa de rău. Îmi pare aşa de rău că s-au dus...

Nu spune nimic, ci se apleacă să lege o pânză roşie de un tufiş plin de ţepi. Mâinile îi tremură uşor. Ştiu ce înseamnă acel scurt moment de pierdere a controlului pentru cineva precum Ky şi-mi doresc să-l alin. Îi pun uşor mâna pe spate, cât să înţeleagă că sunt alături de el. Când degetele mele îi ating cămaşa, se răsuceşte, iar eu mă retrag, văzându-i durerea din privire. Parcă m-ar implora să nu mai spun nimic; e suficient faptul că ştiu. S-ar putea să fie prea mult.

–Cine-i Sisif? îl întreb, încercând să-i abat gândurile. I-ai rostit o dată numele. Când ofiţerul ne-a spus că vom veni la Deal.

–E cineva a cărui poveste a fost spusă cu multă vreme în urmă.

Ky se ridică şi o porneşte din nou la drum. Îmi dau seama că azi are nevoie să meargă întruna.

–Era una dintre poveştile preferate ale tatei. Cred că voia să fie aidoma lui Sisif, căci Sisif era priceput şi viclean şi le provoca întotdeauna necazuri oficialităţilor şi Societăţii.

Ky n-a mai vorbit niciodată astfel despre tatăl lui. Vocea îi e monotonă; din tonul lui, nu pot să-mi dau seama ce simte pentru bărbatul care a murit cu ani în urmă, bărbatul al cărui nume Ky cel din desen îl ţinea în mână.

–În poveste se spune că Sisif a rugat odată o oficialitate să-i arate cum funcţionează o armă, şi apoi a folosit-o împotriva acesteia.

Pe chipul meu se citeşte probabil surpriza, dar Ky se pare că a prevăzut că voi reacţiona aşa. Când îmi explică, privirea lui e blândă.

–E o poveste veche, de pe vremea când oficialităţile purtau arme. Acum nu mai folosesc aşa ceva.

Ky omite să adauge însă: „Nici nu mai au nevoie de asta", lucru pe care-l ştim, oricum, amândoi. Ameninţarea cu reclasificarea e suficientă ca să ne ţină la locul nostru.

Ky se întoarce şi-şi croieşte drum mai departe. Îl urmăresc cum se mişcă, îi văd muşchii spatelui încordându-se la doar câţiva centimetri depărtare; îl urmez îndeaproape, ca să mă pot strecura printre crengile pe care le dă la o parte pentru mine. Preţ de o clipă, mireasma pădurii pare a fi a lui. Mă întreb cum miroase salvia, aroma lui preferată din vechea viaţă. Sper că acum preferă mirosul acestei păduri. La fel ca mine.

–Societatea a hotărât că trebuie să-i aplice o pedeapsă exemplară, pentru că a îndrăznit să creadă că poate fi la fel de inteligent precum unul dintre conducătorii ei, când, de fapt, nu numai că nu era o oficialitate, dar nu era nici măcar cetăţean. Nu era nimic. O Aberaţie din Provinciile Exterioare.

–Ce i-au făcut?

–I-au dat o slujbă. Trebuia să împingă un bolovan uriaş până în vârful unui munte.

–Nu pare chiar aşa de rău.

În voce mi se simte uşurarea. Dacă povestea lui Sisif are un final fericit, poate că la fel se va termina şi cea a lui Ky.

–Nu e aşa de uşor cum pare. Când era cât pe ce să ajungă în vârf, bolovanul se rostogolea înapoi la poale şi trebuia s-o ia de la început. Aşa se întâmpla de fiecare dată. N-a dus niciodată bolovanul în vârf. L-a împins o veşnicie.

–Înţeleg, spun, dându-mi seama de ce drumeţiile noastre pe dealul cel micuţ i-au amintit lui Ky de Sisif. Zi de zi facem acelaşi lucru: urcăm şi coborâm. Numai că noi am ajuns în vârful dealului.

–N-aveam voie să rămânem acolo prea mult timp, subliniază Ky.

–Sisif era din provincia *ta*?

Mă opresc o clipă, căci mi s-a părut că am auzit fluierul ofiţerului, însă e doar un ciripit ascuţit din frunzişul de deasupra noastră.

–Nu ştiu. Nu ştiu dacă-i adevărat, spune Ky. Dacă a existat vreodată aievea.

–Atunci de ce să-i mai spui povestea?

Nu-l înţeleg şi, pentru o clipă, mă simt trădată. De ce mi-a istorisit Ky despre acest om şi m-a făcut să-l compătimesc când nici nu există vreo dovadă că a trăit?

Ky face o scurtă pauză înainte să răspundă, cu ochii mari şi adânci precum oceanele din alte poveşti, sau precum cerul din povestea lui.

–Chiar dacă *el* n-a trăit cu adevărat, mulţi oameni au dus vieţi asemănătoare. Aşa că, oricum, e adevărat.

Când pornim din nou, împrejmuind anumite zone cu marcaje şi ajutându-ne unul pe altul să străbatem părţile mai

încâlcite ale pădurii, mă gândesc la ce mi-a zis Ky. Simt un miros cunoscut, de descompunere, dar nu de putreziciune. Mirosul plantelor revenind în pământ, al lemnului care se preface în praf e un miros bogat.

Dar Dealul ar putea ascunde ceva. Îmi amintesc cuvintele şi desenele lui Ky şi-mi dau seama că nici un loc nu e în întregime bun. La fel cum nici unul nu e complet rău. Am gândit în alb şi negru; la început, am crezut că Societatea noastră este perfectă. În seara în care au venit după artefacte, am crezut că e diabolică. Acum, nu ştiu ce să mai cred.

Ky estompează contururile, dar mă face, în acelaşi timp, să văd totul mai clar. Sper că şi eu fac acelaşi lucru pentru el.

–De ce pierzi jocurile intenţionat? îl întreb când ne oprim într-un mic luminiş.

Chipul i se înăspreşte.

–Aşa trebuie.

–De fiecare dată? Nici măcar nu te gândeşti să câştigi?

–*Mereu* mă gândesc, zice Ky.

Ochii îi sunt iar înflăcăraţi. Rupe o creangă dintr-un copac, ca să avem loc să trecem. O aruncă pe jos, apoi o ţine pe alta, aşteptând să înaintez, însă rămân lângă el. Se uită la mine, iar pe faţă îi joacă umbrele aruncate de frunze şi razele soarelui. Îmi priveşte buzele şi, din cauza asta, îmi vine greu să vorbesc, deşi ştiu ce vreau să spun.

–Xander şi-a dat seama că pierzi intenţionat.

–Ştiu, afirmă Ky. Schiţează un zâmbet ca cel pe care mi s-a părut că-l văd seara trecută. Mai ai şi alte întrebări?

–Încă una, răspund. Ce culoare *au* ochii tăi? Vreau să ştiu ce crede despre el, cum se vede *adevăratul Ky*, atunci când îndrăzneşte să se privească.

–Albaştri, zice el, părând surprins. Mereu au fost albaştri.

–Nu şi pentru mine.

–Cum ţi se par? întreabă el, nedumerit şi amuzat totodată.

Nu îmi mai priveşte gura, ci ochii.

–Au multe culori. La început, am crezut că sunt căprui. O dată, mi s-a părut că sunt verzi, iar altă dată, cenuşii. Dar cel mai adesea *sunt* albaştri.

–Şi ce vezi în ei acum? mă descoase el, făcând ochii mari.

Se apropie şi mă lasă să mă uit cât de mult şi de adânc vreau.

Şi sunt atâtea de văzut. Sunt albaştri, negri, şi mai au multe alte culori. Iar eu ştiu şi ce-au văzut, şi ce sper să vadă acum. Pe mine. Pe Cassia. Aşa cum sunt eu pe dinăuntru şi pe dinafară.

–Ei bine? face Ky.

–Totul, îi zic. Pentru mine sunt totul.

O clipă, nu ne clintim, cufundaţi unul în ochii celuilalt şi prinşi în ramurile acestui Deal pe care s-ar putea să nu-l terminăm niciodată de urcat. Eu mă mişc prima. Trec pe lângă el şi-mi croiesc drum prin frunzele încâlcite, apoi mă caţăr peste un copac căzut la pământ.

În spatele meu, îl aud pe Ky făcând acelaşi lucru.

Mă îndrăgostesc. M-am îndrăgostit deja. Şi nu de Xander, deşi îl iubesc. Sunt sigură de asta, la fel cum sunt de sigură de faptul că pentru Ky simt cu totul altceva.

Când leg o altă fâşie roşie de copaci, dorindu-mi ca Societatea şi sistemele impuse de ea, inclusiv Sistemul de alegere a perechilor, să-şi găsească sfârşitul, ca să pot fi cu Ky, îmi dau seama că e o dorinţă egoistă. Chiar dacă dispariţia Societăţii noastre ar îmbunătăţi viaţa unora, pentru alţii ar fi mai rău. „Cine mă cred, de încerc să schimb lucrurile? Mă lăcomesc, vreau mai mult? Dacă Societatea noastră se schimbă şi lucrurile nu mai stau la fel, cine sunt eu ca să-i

spun unei fete care apreciază viaţa sigură şi protejată ce ne este oferită că acum trebuie să aleagă între aceasta şi pericol, şi asta numai din cauza mea?"

Răspunsul e: nu sunt o fiinţă oarecare. Sunt doar unul dintre oamenii prinşi în capcana majorităţii. Toată viaţa, cei fără pereche mi-au fost alături.

–Cassia, mă strigă Ky.

Rupe o altă creangă şi se lasă pe vine cu o mişcare lină, ca să scrie în ţărână. Trebuie să îndepărteze mai întâi un strat de frunze, făcând un păianjen să o ia speriat la goană.

–Uite, spune el, arătându-mi o altă literă.

E un „K".

Bucuroasă că m-a abătut de la gândurile mele, mă aplec lângă el. Litera asta e mai grea şi am nevoie de mai multe încercări ca să o trasez cât de cât. În ciuda faptului că am exersat celelalte litere, mâinile mele tot nu s-au obişnuit cu scrisul, care e altfel decât tastarea. Când reuşesc, în sfârşit, să-mi ridic privirea, îl văd pe Ky zâmbindu-mi încântat.

–Aşadar, l-am învăţat pe „K", spun, zâmbind la rândul meu. E ciudat. Credeam că o luăm în ordine alfabetică.

–Aşa trebuia, răspunde Ky. Dar cred că-i bine să-l ştii pe „K".

–Şi ce literă urmează? întreb, mimând candoarea. O fi oare „Y"?

–S-ar putea, aprobă Ky.

Nu mai zâmbeşte, dar privirea îi e neastâmpărată.

În spate, mai în vale, se aude fluierul. Mă întreb în acel moment cum de-am putut să cred că ciripitul de mai devreme al păsărilor seamănă cu semnalul ofiţerului. Unul e metalic, produs de om, celălalt e subţire, limpede şi minunat.

Oftez şi mătur ţărâna cu degetele, făcând literele să dispară la loc, în pământ. Apoi, mă întind după o piatră,

ca să construiesc un reper. Ky face la fel. Ridicăm împreună turnul, bucată cu bucată.

Când aşez ultima piatră în vârful mormanului, Ky îşi pune mâna peste a mea. Nu mi-o retrag. Nu vreau să se prăbuşească nimic şi-mi place să-i simt mâna caldă şi aspră pe a mea, iar dedesubt, suprafaţa rece şi netedă a pietrelor. Apoi îmi întorc uşor mâna cu palma în sus şi degetele ni se împletesc.

–Nu pot avea niciodată o Pereche, îmi spune, uitându-se mai întâi la mâinile noastre, apoi în ochii mei. Sunt o Aberaţie, mărturiseşte şi-mi aşteaptă reacţia.

–Dar nu eşti o Anomalie, zic, încercând să nu iau lucrurile în serios şi dându-mi pe dată seama că greşesc; situaţia e cât se poate de serioasă.

–Nu încă, adăugă el, dar amuzamentul din glas sună forţat.

Una e să alegi şi cu totul altceva să n-ai niciodată ocazia. În adâncul meu, simt o singurătate rece şi crâncenă. Cum e să fii singur? Să ştii că nu vei putea să alegi niciodată altceva?

Atunci îmi dau seama că datele pe care ni le oferă oficialităţile n-au nici o importanţă pentru mine. Ştiu că există mulţi oameni care sunt fericiţi, şi mă bucur pentru ei. Dar aici e vorba despre Ky. Dacă el e singurul care rămâne pe dinafară, în vreme ce restul de nouăzeci şi nouă la sută sunt împliniţi şi fericiţi, nu mi se mai pare corect. Îmi dau seama că nu-mi pasă deloc de ofiţerul care ne aşteaptă jos, sau de ceilalţi colegi de drumeţie din pădure, sau de orice altceva, şi-atunci înţeleg cu adevărat în ce situaţie periculoasă mă aflu.

–Dar dacă *ai avea* o Pereche, cum crezi c-ar fi? întreb eu încet.

–Ca tine, îmi răspunde înainte să-mi termin propoziţia. Ca tine.

Nu ne sărutăm. Nu facem nimic altceva decât să respirăm, ţinându-ne de mână, dar, cu toate astea, ştiu. Acum, nu mai pot să nu mă pierd „în vraja-acestei nopţi uşor". Nici măcar de dragul părinţilor, a familiei mele.

Nici măcar de dragul lui Xander.

Capitolul 22

Câteva zile mai târziu, la ora de limbă şi literatură, mă uit fix la instructoare, care ne vorbeşte despre cât de important este să compunem mesaje scurte atunci când comunicăm prin intermediul dispozitivelor. Apoi, de parcă ar vrea să ne dea un exemplu, pe dispozitivul principal al clasei se afişează un asemenea mesaj.

„Cassia Reyes. Conform procedurii. *Infracţiune.* În scurt timp, va sosi o oficialitate care te va escorta."

Toată lumea se întoarce să mă privească. În încăpere se lasă tăcerea. Elevii nu mai tastează pe scribi; degetele le-au încremenit. Până şi pe chipul instructoarei apare o expresie de surpriză pură; nici măcar nu mai încearcă să-şi continue lecţia. A trecut multă vreme de când cineva de-aici a comis o infracţiune. Mai ales o infracţiune anunţată în mod public.

Mă ridic.

Într-un fel, sunt pregătită pentru asta. Mă aşteptam. Nu se poate ca cineva să încalce atâtea reguli fără să fie prins la un moment dat.

Îmi iau cititorul şi scribul şi le bag în geanta în care ţin şi recipientul cu pastile. Deodată, mi se pare foarte important să fiu pregătită în faţa oficialităţii. Căci sunt sigură cine va veni de data aceasta. Prima, cea din spaţiul verde de lângă centrul de jocuri, care mi-a spus că totul va fi bine şi nu se va schimba nimic în privinţa Perechii mele.

M-a minţit? Sau a spus adevărul, iar alegerile pe care le-am făcut i-au transformat vorbele în minciuni?

Profesoara îmi face semn din cap când ies din clasă; îi sunt recunoscătoare pentru gestul amabil.

Holul lung e gol, iar podeaua a fost proaspăt curăţată şi luceşte. Încă un loc unde nu pot alerga.

Nu aştept să vină după mine. Străbat culoarul, călcând cu grijă pe gresie, să nu alunec, să nu cad, să nu alerg în timp ce sunt privită.

E acolo, în spaţiul verde de lângă şcoală. Trebuie să străbat aleile ca să mă aşez pe o altă bancă, sub privirile ei. Mă aşteaptă. Mă îndrept spre ea.

Nu se ridică să mă întâmpine. Când mă apropii, nu stau jos. E lumină şi-mi mijesc ochii, să mă apăr de albul uniformei ei şi de metalul din care e făcută banca, amândouă orbitoare, clare, reci în lumina soarelui. Mă întreb dacă acum privim altfel lucrurile, acum, că nu mai vedem doar ceea ce sperăm să vedem.

–Bună, Cassia, îmi spune.

–Bună.

–În ultima vreme, numele tău a fost pomenit în mai multe departamente ale Societăţii. Îmi face semn să mă aşez. De ce crezi că s-a întâmplat asta?

„Ar putea fi o groază de motive, mă gândesc. De unde să încep? Am ascuns artefacte, am citit poezii furate, am învăţat să scriu. M-am îndrăgostit de cineva care nu mi-e Pereche şi-i ascund acest lucru Perechii mele."

–Nu sunt sigură, răspund.

Femeia izbucneşte în râs.

–Of, Cassia. Data trecută când am stat de vorbă, ai fost aşa de sinceră cu mine. Ar fi trebuit să ştiu că n-o să te ţină mult. Îmi face semn să mă aşez pe bancă. Stai jos!

Mă supun. Soarele mai are puţin şi va străluci direct deasupra capetelor noastre, dar lumina lui nu e deloc măgulitoare. Pielea femeii e poroasă şi transpirată. Contururile îi par neclare, iar uniforma şi insigna, mărunte, mai puţin impresionante decât ultima dată când am stat de vorbă. Îmi spun toate astea ca să nu intru în panică, să nu dau nimic de gol, mai ales nu pe Ky.

–Nu-i cazul să fii modestă, adaugă. Sunt sigură că ştii cât de bine te-ai descurcat la ultima sortare.

„Slavă cerului! De-asta a venit? Dar cum rămâne cu infracţiunea?"

–Ai obţinut cel mai mare punctaj de anul acesta. Desigur, toţi se străduiesc să te aibă în departamentul lor, ca să-ţi împlineşti vocaţia. Noi, cei din Departamentul de alegere a perechilor, suntem mereu în căutarea unui sortator bun.

Îmi zâmbeşte. La fel ca data trecută, îmi oferă alinare şi destindere, mă linişteşte cu privire la locul meu în Societate. Mă întreb de ce-o urăsc aşa de tare.

Într-o clipă, îmi dau seama.

–Desigur, continuă ea, iar în voce i se simte o urmă de regret, a trebuit să le spun oficialităţilor răspunzătoare cu testarea că, dacă nu observăm o schimbare în relaţiile tale personale, ne vom opune angajării tale. Şi a trebuit să le spun şi că s-ar putea să nu fii potrivită nici pentru alte slujbe legate de sortare, dacă aceste lucruri continuă.

Nu se uită la mine în timp ce vorbeşte, ci la fântâna din mijlocul spaţiului verde, care observ deodată c-a secat. Apoi, îşi aţinteşte privirea asupra mea şi simt cum inima mi-o ia razna, cum sângele îmi pulsează în degete.

Ştie. Cel puţin o parte, dacă nu chiar totul.

–Cassia, rosteşte cu blândeţe. Adolescenţii sunt impetuoşi. Rebeli. Asta face parte din procesul de maturizare. De fapt, când am verificat informaţiile despre tine, era prevăzut că vei nutri o parte din aceste sentimente.

–Nu ştiu despre ce vorbeşti.

–Sigur că ştii, Cassia. Dar nu trebuie să-ţi faci griji din pricina asta. Poate că acum simţi ceva pentru Ky Markham, dar sunt nouăzeci şi cinci la sută şanse ca totul să se încheie înainte să împlineşti douăzeci şi unu de ani.

–Eu şi Ky suntem prieteni. Suntem parteneri de drumeţie.

–Şi nu crezi că asta se petrece cam des? mă întreabă oficialitatea pe un ton amuzat. Aproape şaptezeci şi opt la sută dintre adolescenţii care îşi ştiu Perechea au parte de un flirt tineresc. Şi asta se întâmplă mai ales în primul an de după Alegerea Perechilor. Nu e ceva neaşteptat.

Cel mai mult urăsc oficialităţile când fac asta: când se poartă de parcă au văzut deja totul, de parcă *mă* cunosc deja. Şi, de fapt, nu *mă* cunosc deloc. Îmi ştiu doar informaţiile citite pe un ecran.

–De obicei, în asemenea situaţii, doar zâmbim şi lăsăm lucrurile să se rezolve de la sine. Dar în cazul tău miza e mai mare din pricina statutului de Aberaţie al lui Ky. Să flirtezi cu un membru cu drepturi depline al Societăţii e una. Voi sunteţi altceva. Dacă lucrurile continuă, ai putea fi declarată o Aberaţie, la rândul tău. Iar Ky Markham ar putea fi trimis înapoi în Provinciile Exterioare.

Îmi îngheaţă sângele în vine, dar oficialitatea încă n-a terminat. Îşi umezeşte buzele, la fel de uscate ca fântâna din spatele ei.

–Ai înţeles?

–Nu pot să nu mai vorbesc cu el. E partenerul meu de drumeţie. Locuim în acelaşi cartier...

–Sigur că poţi să stai de vorbă cu el. Dar există anumite limite pe care nu trebuie să le încalci. Cum ar fi sărutatul, mă întrerupe ea şi-mi zâmbeşte. N-ai vrea ca Xander să afle despre toate astea, nu? N-ai vrea să-l pierzi.

Sunt mânioasă, şi probabil că mi se citeşte pe chip. Dar e adevărat. Nu vreau să-l pierd pe Xander.

–Cassia, regreţi hotărârea de a-ţi afla Perechea? Ai fi preferat să fii Celibatară?

–Nu-i vorba despre asta.

–Atunci despre ce e vorba?

–Cred că oamenii ar trebui să-şi poată alege Perechea, răspund jalnic.

–Şi unde-ar duce asta, Cassia? mă întreabă pe un ton moderat. Ai pretinde apoi că oamenii trebuie să poată hotărî câţi copii să aibă şi unde să locuiască? Sau când să moară?

Tac, dar nu pentru că sunt de acord. Mă gândesc la bunicul. „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor."

–Ce infracţiune am comis? întreb.

–Poftim?

–Când mi-au transmis prin dispozitiv să părăsesc şcoala, mesajul susţinea că am comis o infracţiune.

Oficialitatea izbucneşte într-un râs cald şi degajat, care-mi trimite fiori reci pe şira spinării.

–Ah, a fost o greşeală. Încă una. Se pare că, în ceea ce te priveşte, se tot comit greşeli. Se apleacă spre mine. N-ai comis nici o infracţiune, Cassia. Nu încă.

Se ridică. Mă uit fix la fântâna secată, încercând să o reumplu prin puterea voinţei.

–Ai fost avertizată, Cassia. Ai înţeles?

–Am înţeles, îi spun.

Nici măcar nu mint. *Chiar* o înţeleg, cu anumite limite. Ştiu de ce se străduieşte să menţină situaţia stabilă şi sigură, iar o parte din mine respectă acest lucru. E ceea ce urăsc cel mai mult.

Când îi întâlnesc, în cele din urmă, privirea, pe chip are o expresie de satisfacţie. Ştie că a câştigat. Îmi citeşte în ochi că nu voi risca să-i îngreunez viaţa lui Ky.

–Ai primit un pachet, mă anunţă nerăbdător Bram când ajung acasă. L-a adus cineva. Sigur e ceva tare. A trebuit să-mi introduc amprenta în datapod când l-am acceptat.

Mă urmează în bucătărie, unde mă aşteaptă, pe masă, un mic pachet. Mă uit la hârtia maronie şi poroasă în care e învelit şi mă gândesc cât din povestea lui ar putea Ky să-şi aştearnă pe ea. Dar nu mai are cum să facă asta. E prea periculos.

Totuşi, desfac cu grijă ambalajul. Netezesc hârtia fără să mă grăbesc. Asta-l scoate din minţi pe Bram.

–Haide! Grăbeşte-te!

N-avem parte de un pachet în fiecare zi.

Când eu şi Bram vedem, în sfârşit, ce conţine coletul, oftăm. Bram suspină dezamăgit, dar eu, dintr-un alt motiv. De dor? De nostalgie?

E fâşia din rochia pe care am purtat-o la Banchetul Alegerii. Conform tradiţiei, au aşezat mătasea între două bucăţi de sticlă, încadrate de o ramă argintie. Sticla şi materialul reflectă lumina, orbindu-mă pentru o clipă şi amintindu-mi de oglinda din pudriera pe care n-o mai am. Mă uit fix la ţesătură, încercând să-mi amintesc de noaptea Banchetului Alegerii, când eram cu toţii înveşmântaţi în roz, în roşu şi auriu, în verde, în mov şi în albastru.

Bram geme.

–Asta-i tot? O bucată din rochie?

–Dar ce-ai crezut, Bram? îl întreb eu pe un ton caustic, surprinzător chiar şi pentru mine. Credeai că ne vor da artefactele înapoi? Că s-ar putea ca înăuntru să fie ceasul tău? Ia-ţi gândul. Nu le vom mai primi niciodată. Nici pudriera. Nici ceasul. Nici pe bunicul.

Pe chipul fratelui meu se citesc durerea şi şocul şi, înainte să apuc să mai spun ceva, iese din bucătărie.

–Bram! îl strig. Bram...

Aud uşa de la camera lui închizându-se.

Ridic cutia în care a fost ambalată mostra înrămată. Când fac asta, îmi dau seama că *are*, într-adevăr, dimensiunile potrivite pentru un ceas. Fratele meu a îndrăznit să spere, iar eu l-am luat peste picior.

Aş vrea să iau rama şi să merg până în mijlocul spaţiului verde. Voi rămâne lângă fântâna secată până când mă va găsi oficialitatea. Şi, când mă va întreba ce fac acolo, o să-i spun ei şi tuturor celor pe care-i ştiu: în locul vieţii adevărate, ne oferă doar bucăţi din aşa ceva. Şi-o să-i spun că nu vreau

ca viaţa mea să fie alcătuită din mostre şi din resturi. Câte puţin din toate, dar fără să am, de fapt, nimic.

Şi-au perfecţionat arta de a ne oferi doar atâta libertate câtă avem nevoie; suficient pentru ca, atunci când suntem pe punctul de a ceda, să ni se azvârle câte-un os, iar noi ne răsucim cu burta-n sus, mulţumiţi şi împăcaţi ca un câine pe care l-am văzut odată, când i-am vizitat pe bunici în Ţinuturile Agricole. Au avut zeci de ani la dispoziţie să se perfecţioneze; de ce mă surprinde când funcţionează iar, şi iar, şi iar în cazul meu?

Deşi mi-e ruşine de mine, înşfac osul. Îl rod. Ky trebuie să fie în siguranţă. Asta-i tot ce contează.

Nu iau pastila verde; încă sunt mai puternică decât ei. Dar nu suficient de puternică încât să ard ultima bucăţică a poveştii lui Ky înainte s-o citesc, bucăţica pe care mi-a îndesat-o în mână când ne întorceam prin pădure. „Doar atât, îmi spun. Doar atât, nimic mai mult."

E primul desen colorat. Un soare roşu, aproape de orizont, trasat chiar pe îndoitura şerveţelului, aparţinând astfel ambilor băieţi, ambelor vieţi. Ky cel tânăr a scăpat cuvintele „tată" şi „mamă"; au dispărut din desen. Uitate, lăsate în urmă sau făcând parte din el într-atât de mult, încât nu mai e nevoie să fie scrise. Se uită la Ky cel în vârstă, se întinde spre el.

erau prea greu de dus
aşa că i-am lăsat în urmă
pentru o viaţă nouă, într-un loc nou
dar nimeni n-a uitat cine eram
eu n-am uitat
şi nici oamenii care privesc
privesc de ani întregi
privesc acum

Pe Ky cel în vârstă, cel de-acum, îl ţin de braţe două oficialităţi, câte una de fiecare parte. Şi-a colorat şi mâinile în roşu – nu ştiu dacă voia să înfăţişeze cum arăta după ce a muncit sau dacă se referea la altceva. Mâini pătate, cu ani în urmă, de sângele părinţilor lui, chiar dacă nu i-a omorât el.

Şi mâinile oficialităţilor sunt roşii. Şi o recunosc pe una dintre ele; i-a redat chipul prin câteva linii precise.

Oficialitatea mea. A venit şi după el.

Capitolul 23

A doua zi dimineaţa, m-a trezit din somn un ţipăt atât de ascuţit şi de pătrunzător, încât am ţâşnit din pat, smulgându-mi etichetele pentru somn de pe piele.

–Bram! strig.

Nu-i în camera lui.

Alerg pe hol până-n dormitorul părinţilor mei. Mama s-a întors aseară din delegaţie; ar trebui să fie amândoi acolo. Dar şi camera lor e goală şi-mi dau seama că au plecat în grabă: cearşafurile sunt mototolite, iar pătura e aruncată pe jos. Fac un pas înapoi. A trecut ceva vreme de când nu le-am mai văzut patul nefăcut şi, cu toate că sunt cuprinsă de spaimă, senzaţia de intimitate pe care mi-o transmite îmi atrage atenţia.

–Cassia? rosteşte mama.

–Unde eşti? strig panicată, răsucindu-mă.

Străbate în grabă holul, spre mine, încă în pijama. Părul lung şi blond îi flutură în urmă şi pare aproape nepământeană, până când mă cuprinde cu braţele ei puternice şi palpabile.

–Ce s-a întâmplat? mă întreabă. Te simţi bine?

–Ţipătul..., rostesc, căutându-i din priviri originea.

Tocmai atunci aud un alt sunet pe lângă ţipăt, e scrâşnetul metalului pe lemn.

–Nu sunt ţipete, mă lămureşte mama cu voce tristă. Sunt drujbele. Taie arţarii.

Mă duc pe treptele de la intrare, unde-i găsesc pe tata şi pe Bram. Au ieşit şi alte familii, multe dintre ele purtând încă pijamale, la fel ca noi. E ceva atât de intim, de şocant

şi de neobişnuit, încât sunt luată prin surprindere. Nu cred că i-am mai văzut vreodată pe vecini îmbrăcaţi aşa.

Sau poate i-am văzut. Atunci când Patrick Markham a ieşit din casă şi-a mers pe stradă îmbrăcat în pijama, după ce i-a murit fiul, iar tatăl lui Xander a dat peste el şi l-a dus acasă.

Drujba muşcă din trunchiul arţarului nostru, retezându-l atât de repede şi de îngrijit, încât, la început, mi se pare că totul e în regulă, cu excepţia ţipătului. Preţ de o clipă, copacul pare să nu fi păţit nimic, dar e deja mort. Apoi, se prăbuşeşte.

–De ce? o întreb pe mama.

Cum nu-mi răspunde imediat, tata mă cuprinde cu braţul şi-mi explică.

–Arţarii dau prea multă bătaie de cap. Frunzele fac mizerie toamna. Nu cresc uniform. De exemplu, al nostru s-a făcut prea mare. Al lui Em e prea mic. Iar unii sunt bolnavi, aşa că trebuie tăiaţi cu toţii.

Mă uit la copacul nostru, la frunzele care încă se întind către soare, transformând lumina în hrană. Încă nu ştiu că sunt moarte. Curtea arată cu totul altfel fără copacul care se înălţa în faţa casei. Totul pare mai mic.

Mă uit la casa lui Em. Pe de altă parte, curtea ei nu pare cu mult diferită fără copacul lor sfrijit, cel care nu crescuse cum trebuie. A arătat întotdeauna ca un băţ cu un snop de frunze în vârf.

–Pentru Em nu-i aşa de rău, spun. Pomul ei nu-i cine ştie ce pierdere.

–E foarte trist pentru noi toţi, mă contrazice cu hotărâre mama.

Noaptea trecută, când n-am putut să dorm, m-am lăsat pe vine lângă perete, s-o aud vorbind cu tata. Discutau atât de încet, încât n-am putut distinge cuvintele, dar părea obosită şi mâhnită. În cele din urmă, am renunţat şi m-am băgat

la loc în pat. Acum pare furioasă, stând în faţa casei, cu braţele încrucişate.

Muncitorii cu drujbele au trecut deja la o altă casă, după ce ne-au doborât copacul. Asta a fost partea uşoară. Mai greu va fi când vor trebui să smulgă rădăcinile.

Tata o îmbrăţişează pe mama. Nu iubeşte copacii la fel de mult ca ea, dar iubeşte alte lucruri care au fost distruse, aşa că o înţelege. Mama iubeşte plantele; tata iubeşte istoria lucrurilor. Şi se iubesc unul pe celălalt.

Iar eu îi iubesc pe amândoi.

Nu doar pe mine, pe Ky şi pe Xander îi voi răni dacă voi comite o infracţiune. Ci şi pe toţi aceşti oameni pe care-i iubesc.

–E un avertisment, spune mama ca pentru sine.

–N-am făcut nimic! exclamă Bram. Nici măcar n-am mai întârziat la şcoală de săptămâni întregi!

–Avertismentul nu-ţi este adresat ţie, adaugă mama. E pentru altcineva.

Tata o apucă pe mama de umeri şi o priveşte de parcă ar fi singuri.

–Molly, îţi jur, n-am...

În acelaşi timp, deschid gura să zic ceva – nu ştiu ce anume –, ceva despre ce-am făcut şi cum au ajuns să se întâmple toate astea doar din vina mea. Dar înainte ca tata să-şi încheie propoziţia, iar eu să mi-o încep, mama rosteşte:

–E un avertisment pentru *mine*.

Se întoarce şi intră înapoi în casă, frecându-se la ochi. O văd plecând, iar vina mă despică la fel cum au fost tăiaţi copacii.

Nu cred că avertismentul îi era adresat mamei.

Dacă oficialităţile chiar îmi pot vedea visele, ce-am visat azi-noapte ar trebui să le mulţumească. Am ars în incinerator ultima parte a poveştii lui Ky, dar, după aceea, m-am tot gândit la ce-mi arăta, la ce-mi spunea: Soarele

era roşu şi aproape de linia orizontului când oficialităţile au venit după el.

În vis, l-am văzut pe Ky înconjurat de oficialităţile în uniforme albe, pe fundalul unui cer roşu, cu soarele iţindu-se la orizont. Nu mi-am dat seama dacă apunea sau răsărea; nu aveam deloc orientare spaţială. Ky nu dădea semne că i-ar fi fost frică. Mâinile nu-i tremurau, iar chipul îi era calm. Dar ştiam că se teme, iar când soarele roşu i-a luminat faţa, părea mânjită de sânge.

Nu vreau să văd scena asta prinzând viaţă. Dar trebuie să aflu mai multe. Cum a scăpat data trecută? Ce s-a întâmplat?

În mine se duce o luptă între cele două dorinţe: cea de a fi în siguranţă şi cea de a şti. Nu-mi dau seama care va învinge.

Mama abia scoate câte o vorbă în drumul nostru cu trenul către parcul dendrologic. Se uită la mine şi-mi zâmbeşte din când în când, dar îmi dau seama că e cufundată în gânduri. Când o întreb despre delegaţie, răspunde cu mare grijă, aşa că, în cele din urmă, nu mai insist.

Ky e în acelaşi tren aerian cu noi şi ne îndreptăm împreună spre Deal. Încerc să mă port prietenos, dar reţinut – aşa cum am fost odată –, deşi vreau să-i ating iar mâna, să-l privesc în ochi şi să-i pun întrebări referitoare la poveste. La ce s-a întâmplat după aceea.

După doar câteva clipe petrecute împreună, nu mă mai pot abţine şi simt că trebuie să-l întreb. Îmi pun mâna pe braţul lui în vreme ce mergem către locul pe care l-am marcat ultima dată. Când îl ating, îmi zâmbeşte, încălzindu-mi inima, şi-mi vine greu să-mi retrag mâna, să-i dau drumul. Nu ştiu dacă pot s-o fac, deşi vreau să fie în siguranţă mai mult decât îl vreau *pe el*.

–Ky, ieri m-a contactat o oficialitate. A aflat despre noi. Au aflat despre noi.

Ky aprobă, dând din cap.

–Sigur că au aflat.

–Au vorbit şi cu tine?

–Da.

Pare anormal de liniştit pentru cineva care şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să nu atragă atenţia oficialităţilor. Privirea îi este la fel de profundă ca întotdeauna, dar în ea i se citeşte un calm pe care nu l-am mai văzut.

–Şi nu eşti îngrijorat?

Ky nu-mi răspunde. În schimb, bagă mâna în buzunarul cămăşii şi scoate o bucată de hârtie, pe care mi-o întinde. E altfel decât hârtia maronie a şerveţelelor şi a ambalajelor pe care le-a folosit până atunci – e mai albă şi mai netedă. Nu e scrisul lui pe ea, ci pare a fi cel al unui dispozitiv sau al unui scrib.

–Ce-i asta? întreb.

–Un cadou întârziat de ziua ta. O poezie.

Îmi pică faţa. O poezie? „Cum?“ Ky se grăbeşte să mă liniştească.

–Nu-ţi face griji. O să distrugem curând hârtia, ca să nu dăm de necaz. N-o să-ţi ia mult s-o înveţi pe dinafară.

Chipul îi e luminat de fericire, şi-mi dau seama dintr-odată că, atunci când faţa îi e atât de destinsă şi de veselă, seamănă puţin cu Xander. Îmi aduce aminte de chipurile care se tot schimbau pe ecranul dispozitivului a doua zi după ce mi-am aflat Perechea, când l-am zărit pe Xander, apoi pe Ky. Dar acum îl văd doar pe Ky. Pe Ky şi pe nimeni altcineva.

„O poezie.“

–Ai scris-o tu?

–Nu, răspunde el. Dar e de acelaşi autor care a scris-o şi pe cealaltă – „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor“.

–Cum aşa? îl întreb.

Pe dispozitivul de la şcoală nu era afişată nici o poezie de Dylan Thomas.

Ky clatină din cap, fără să răspundă.

–Nu e toată poezia. Nu mi-am permis decât o bucată de strofă.

Înainte să întreb ce-a dat în schimbul poeziei, îşi drege emoţionat glasul şi-şi priveşte mâinile.

–Poezia asta mi-a plăcut pentru că e vorba în ea despre o zi de naştere şi pentru că-mi aminteşte de tine. De cum m-am simţit când te-am văzut prima dată, atunci, la piscină. Pare nedumerit, iar pe chip i se citeşte vag tristeţea. Nu-ţi place?

Ţin bucata de hârtie albă în mână, dar ochii îmi sunt împăienjeniţi de lacrimi, care mă împiedică s-o citesc.

–Ţine, îi spun, îndesându-i hârtia în mâini. Mi-o citeşti tu?

Mă întorc şi pornesc printre copaci, aproape împleticindu-mă, într-atât sunt de orbită de frumuseţea surprizei lui şi de copleşită de semnificaţia posibilului şi a imposibilului.

Aud vocea lui Ky în spatele meu. Mă opresc şi ascult.

Ziua mea de naştere-ncepu cu păsările –
De apă, cu copacii lor înaripaţi fluturându-mi numele
Pe deasupra fermelor şi a cailor albi
Şi mă ridicai
În ploioasa toamnă
Şi rătăcii zănatic în ropotul tuturor zilelor mele.[1]

Îmi reiau mersul, fără să-mi mai bat capul cu bornele din pietre, cu fâşiile de pânză sau cu orice altceva m-ar putea încetini. Sunt neglijentă şi deranjez un stol de păsări, care îşi iau zborul şi se îndepărtează spre cer. Alb pe albastru, asemenea culorilor primăriei. Asemenea culorilor îngerilor.

–Îţi flutură numele, spune Ky înapoia mea.

[1] „Poem în octombrie" de Dylan Thomas, în vol. *Viziune şi rugă*, Editura Univers, Bucureşti, 1970, traducere de C. Abăluţă şi Şt. Stoenescu (n.tr.)

Mă răsucesc şi-l văd stând în pădure, cu poezia albă în mână.

Ţipetele păsărilor dispar în zbor, odată cu ele. În tăcerea care s-a lăsat, nu ştiu cine a făcut prima mişcare, Ky sau eu, dar iată-ne unul lângă altul, fără să ne atingem, trăgând aer în piept, dar fără să ne sărutăm.

Ky se apleacă spre mine, privindu-mă fix în ochi, suficient de aproape încât să aud foşnetul poeziei când se mişcă.

Închid ochii, iar buzele lui îmi ating obrazul. Mă gândesc la seminţele de bumbac atingându-mă în ziua aceea, în trenul aerian. Moi, uşoare, pline de promisiuni.

Capitolul 24

Ky mi-a oferit de ziua mea trei cadouri: o poezie, un sărut şi minunata convingere deznădăjduită că lucrurile s-ar putea rezolva. Când deschid ochii şi-mi duc mâna la obraz, acolo unde m-au atins buzele lui, spun:

–Eu nu ţi-am dat nimic de ziua ta, nici măcar nu ştiu când e.

–Nu te îngrijora, zice el.

–Ce pot să fac?

–Lasă-mă să cred în ceea ce ni se întâmplă, în toate lucrurile astea, şi crede şi tu în ele, îmi răspunde el.

Şi asta şi fac.

Preţ de o zi întreagă, sărutul lui îmi arde obrazul şi-mi pătrunde în sânge, dar nu încerc să-mi îndepărtez din minte această amintire. Am mai sărutat şi am mai fost sărutată. Dar asta e altceva. Reprezintă mai mult decât adevărata mea aniversare, decât ziua Banchetului Alegerii; e ziua după care se măsoară trecerea timpului. Acest sărut, aceste cuvinte par un nou început.

Îmi imaginez versiuni ale viitorului care nu se pot împlini niciodată – noi doi împreună. Chiar şi după aceea, pe parcursul zilei, când sortez, sunt concentrată asupra sarcinii, prefăcându-mă că fiecare număr sortat e un cod, un mesaj către Ky, al cărui secret îl voi păstra. O să mă protejeze şi pe mine, şi pe el; nu voi dezvălui nimic. Fiecare sortare pe care o îndeplinesc corect abate atenţia de la noi.

Pentru că nu-i rândul meu să port etichetele de somn în seara asta, îmi las visele să mă poarte oriunde doresc.

Spre mirarea mea, nu-l visez pe Ky pe Deal, ci stând pe treptele din faţa casei mele, uitându-se la vântul care se joacă prin frunzele arţarului. Îl visez ducându-mă la sala de mese privată, trăgându-mi scaunul şi aplecându-se atât de aproape de mine, că până şi lumânările false pâlpâie în prezenţa lui. Visez cum stăm amândoi în grădina lui şi scoatem din pământ nou-trandafirii, iar Ky mă învaţă cum să folosesc artefactul. Visez doar lucruri simple, obişnuite, de zi cu zi.

Aşa-mi dau seama că sunt vise. Căci lucrurile simple, obişnuite şi cotidiene sunt tocmai cele pe care nu le putem avea niciodată.

*

–Cum? îl întreb a doua zi pe Deal, după ce ne-am afundat suficient în pădure ca să nu putem fi auziţi de nimeni. Cum am putea crede că relaţia noastră are un viitor? Ky, oficialitatea a ameninţat că te va trimite înapoi în Provinciile Exterioare!

Timp de o clipă, Ky nu răspunde, şi am senzaţia că aş fi ţipat, deşi am vorbit cât de încet am putut. Apoi, trecem de turnul de pietre pe care l-am ridicat în ultima drumeţie, iar el se uită drept la mine şi jur că-i pot simţi din nou sărutul. De data asta, îl simt însă pe buze.

–Ai auzit vreodată de dilema prizonierului? mă întreabă Ky.

–Sigur că da. Mă ia oare peste picior? E jocul pe care l-ai jucat cu Xander. L-am mai jucat cu toţii.

–Nu, nu jocul. Societatea a schimbat jocul. Mă refer la teoria care stă *la baza* jocului.

Nu ştiu despre ce vorbeşte.

–Cred că nu.

–Dacă doi oameni încalcă legea împreună, fiind prinşi, despărţiţi, şi apoi interogaţi, ce se întâmplă?

Tot nu pricep.

–Nu ştiu. Ce?

–Asta-i dilema lor. Se toarnă unul pe celălalt, sperând că oficialităţile vor fi mai blânde, că vor cădea la înţelegere? Sau vor refuza să spună ceva care le-ar putea da de gol tovarăşul? Scenariul cel mai bun e să nu zică nici unul nimic. Atunci, pot fi amândoi în siguranţă.

Ne-am oprit lângă nişte copaci prăbuşiţi la pământ.

–În siguranţă, repet.

Ky încuviinţează.

–Dar asta nu se întâmplă niciodată.

–De ce nu?

–Pentru că un prizonier îl va trăda mai mereu pe celălalt. Va spune tot ce ştie ca să obţină o înţelegere.

Cred că îmi dau seama ce vrea să mă întrebe. Mă pricep tot mai bine să-i descifrez privirile şi să înţeleg la ce se gândeşte. Poate din pricină că-i ştiu povestea, că-l cunosc, în sfârşit, mai bine. Îi dau o bucată de pânză roşie; nu ne mai străduim să nu ne atingem, să nu ne prindem de mâini înainte să le dăm drumul.

–Dar, în cel mai bun caz, nici unul n-ar spune nimic, continuă el.

–Şi crezi că putem face asta?

–Nu vom fi niciodată în siguranţă, zice Ky, mângâindu-mi obrazul. Am înţeles, în sfârşit, asta. Dar am încredere în tine. O să ne protejăm unul pe celălalt cât de mult putem.

Ceea ce înseamnă că săruturile noastre trebuie să rămână doar promisiuni, asemenea primului sărut pe obrazul meu. Buzele nu ni se întâlnesc. Nu încă. Pentru că, de îndată ce se va întâmpla, infracţiunea va fi comisă. Societatea va fi trădată. Şi la fel şi Xander. O ştim amândoi. Cât timp le mai putem răpi? Cât timp ne mai putem răpi nouă înşine? Pentru că-i citesc în priviri că tânjeşte după acel sărut la fel de mult ca mine.

În vieţile noastre se întâmplă şi alte lucruri: în cazul lui Ky, multe ore de muncă; în al meu, sortarea şi Şcoala Secundară. Dar, când mă uit înapoi, ştiu că nu-mi voi aminti de ele aşa cum îmi amintesc de fiecare detaliu al zilelor petrecute alături de Ky, urcând Dealul.

Cu excepţia unei seri încordate de sâmbătă, la sala de spectacole, când Xander mă ţine de mână, iar Ky se poartă de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. La sfârşit, când luminile se aprind, am parte de un moment îngrozitor, văzând-o pe oficialitatea din spaţiul verde cum cercetează încăperea. Când îmi întâlneşte privirea şi mă vede ţinându-l de mână pe Xander, schiţează un zâmbet şi dispare. Mă uit la Xander după ce femeia a plecat şi simt deodată un asemenea dor, un dor atât de adânc şi de palpabil, încât mă bântuie până seara târziu. Nu mi-e dor de Xander, ci de cum erau lucrurile între noi. Fără secrete, fără complicaţii.

Cu toate astea... Deşi mă simt vinovată în privinţa lui Xander, deşi-mi fac griji din pricina lui, zilele acestea sunt ale lui Ky şi ale mele. Zile în care să aflu mai multe poveşti şi să scriu mai multe litere.

Uneori, Ky mă întreabă dacă-mi amintesc anumite lucruri.

–Mai ştii prima zi de şcoală a lui Bram? îmi spune într-o zi, pe când înaintăm în viteză prin pădure, ca să recuperăm timpul pierdut cu scrisul.

–Sigur că da, răspund, cu răsuflarea tăiată din pricina grabei şi a faptului că mă gândesc la mâna lui atingând-o pe-a mea. Bram voia să stea acasă. A făcut o criză de nervi în staţia trenului aerian. Nimeni n-a uitat asta.

Copiii încep Şcoala Primară toamna, după ce-au împlinit şase ani. E un important ritual de trecere, o repetiţie pentru Banchetele care vor urma. La sfârşitul primei zile încununate de succes, copiii aduc acasă o mică prăjitură, pe care-o vor mânca după masa de seară, şi un buchet de baloane viu colorate. Nu ştiu ce-l încântă mai mult pe Bram – prăjitura,

de care avem parte atât de rar, sau baloanele, care sunt specifice doar Primei Zile. Era şi ziua în care-şi primea cititorul şi scribul, dar lui Bram nu-i păsa deloc de ele.

Când a venit vremea să se urce în trenul către şcoală, Bram a refuzat.

–Nu vreau să merg, a spus. O să rămân aici.

Era dimineaţă, iar staţia era plină de oameni care plecau spre şcoală şi spre serviciu. Întorceau capetele să se uite cum Bram se încăpăţâna să nu se urce în tren cu părinţii mei. Tata părea îngrijorat, dar mama n-a făcut mare caz de asta.

–Nu te nelinişti, mi-a şoptit. Oficialităţile responsabile de centrul de îngrijire preşcolară la care merge m-au avertizat că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Au prevăzut că va întâmpina dificultăţi cu acest eveniment. Apoi, a îngenuncheat lângă el şi i-a zis: Hai să urcăm în tren, Bram. Nu uita de baloane. Nu uita de prăjitură.

–Nu le vreau.

Şi apoi, spre mirarea tuturor, a început să plângă. Bram nu plângea niciodată, nici măcar atunci când era mic. Pe mama a părăsit-o orice strop de încredere şi l-a luat strâns în braţe. Bram e cel de-al doilea copil, cel pe care n-a crezut că-l va avea. După ce m-a făcut pe mine repede şi uşor, i-au trebuit câţiva ani ca să rămână însărcinată cu el, şi l-a născut cu doar câteva săptămâni înainte să împlinească treizeci şi unu de ani, vârsta de la care nu mai ai voie să faci copii. Ne simţim norocoşi să-l avem pe Bram, iar mama mai mult decât oricine.

Ştiam că, dacă va continua să plângă, vom da de necaz. Pe atunci, pe fiecare stradă locuia câte o oficialitate responsabilă cu depistarea problemelor.

Aşa că i-am zis lui Bram:

–Foarte rău. N-o să ai nici cititor, nici scrib. N-o să înveţi niciodată să scrii. N-o să ştii niciodată să citeşti.

–Nu-i adevărat! a strigat Bram. Pot să învăţ.

–Cum? l-am întrebat.

Şi-a mijit ochii, dar măcar s-a oprit din plâns.

–Nu-mi pasă dacă nu pot să citesc sau să scriu.

–Bine, am zis şi am văzut cu coada ochiului cum cineva bătea la uşa casei oficialităţii, aflată chiar lângă staţia trenului aerian.

„Ba nu. Bram a primit deja prea multe citaţii de la centrul de îngrijire."

Trenul a sosit în staţie şi, chiar în acel moment, am ştiut ce am de făcut. I-am luat ghiozdanul şi i l-am întins.

–Tu hotărăşti, i-am zis, privindu-l drept în ochi, fără să clipesc. Poţi să creşti sau poţi să te porţi ca un bebeluş.

Bram a părut rănit. I-am îndesat ghiozdanul în braţe şi i-am şoptit la ureche:

–Ştiu cum să joci jocuri pe scrib.

–Serios?

Am dat aprobator din cap.

Chipul lui Bram s-a luminat. A luat ghiozdanul şi s-a urcat în tren fără să se uite înapoi. Eu şi părinţii mei l-am urmat, şi, odată aflaţi înăuntru, mama m-a îmbrăţişat strâns.

–Mulţumesc, mi-a zis ea.

Desigur, pe scrib nu era nici un joc. A trebuit să inventez câteva, dar nu degeaba sunt o sortatoare înnăscută. Lui Bram i-a luat luni întregi să descopere că ceilalţi copii nu aveau fraţi sau surori mai mari care să ascundă modele şi desene pe ecranele pline de litere şi apoi să-i cronometreze, ca să vadă cât de repede le descoperă pe toate.

De-asta mi-am dat prima seama că Bram nu va fi niciodată sortator. Dar tot am inventat diferite niveluri şi recorduri şi mi-am petrecut aproape tot timpul liber din acea perioadă născocind jocuri care credeam că i-ar plăcea. Şi, chiar şi când şi-a dat seama, nu s-a supărat. Ne distraserăm prea tare şi, la urma urmei, nu minţisem. Chiar *ştiam* cum să joci jocuri pe scrib.

–Aceea a fost ziua, spune Ky acum şi se opreşte.

–Poftim?

–Ziua în care am ştiut ce-i cu tine.

–De ce? întreb, simţindu-mă rănită. Pentru c-ai văzut că respect regulile? Că l-am făcut şi pe fratele meu să le respecte?

–Nu, spune el, de parcă ar trebui să fie absolut evident. Pentru că am văzut că îţi păsa de fratele tău şi pentru că ai fost suficient de isteaţă să-l ajuţi. Apoi, îmi zâmbeşte. Ştiam deja cum arăţi, dar atunci am aflat prima dată ceva despre *tine*.

–Ah, fac eu.

–Dar eu? întreabă Ky.

–Ce vrei să zici?

–Când m-ai văzut prima dată pe *mine*?

Din cine ştie ce motiv, nu pot să-i zic. Nu pot să-i spun că i-am zărit chipul pe ecran în dimineaţa de după Banchetul Alegerii – acea greşeală – şi că asta m-a făcut să-l privesc astfel. Nu pot să-i spun că nu l-am văzut până nu mi-au zis ei să-l privesc.

–Pe vârful primului deal, rostesc în schimb. Şi-mi doresc să nu fi fost nevoie să îndrug minciuna asta, căci el mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva.

Mai târziu, îmi dau seama că nici Ky nu mi-a mai dezvăluit nimic din povestea lui, iar eu nu l-am întrebat. Poate pentru că acum sunt şi eu parte din poveste. Acum fac parte dintr-a lui, iar el, dintr-a mea, şi partea pe care-o scriem împreună pare a fi, uneori, singura care contează.

Totuşi, întrebarea nu-mi dă pace: „Ce s-a întâmplat când l-au luat oficialităţile, iar soarele era roşu şi aproape de linia orizontului?“

Capitolul 25

Timpul petrecut împreună e ca o furtună, ca un vânt puternic şi ca ploaia, e ca o forţă mult prea mare pentru a putea fi controlată şi mult prea puternică pentru a putea scăpa de ea. Bate în jurul meu şi-mi încâlceşte părul, îmi udă faţa, mă face să-mi dau seama că trăiesc, trăiesc, trăiesc. Am parte de clipe de linişte şi de pauză, ca în orice furtună, şi de altele când din cuvintele noastre ţâşnesc fulgere, cel puţin în imaginaţia noastră.

Urcăm Dealul în grabă împreună, atingându-ne mâinile, atingând copacii. Stând de vorbă. Ky are să-mi spună multe lucruri, iar eu am să-i împărtăşesc la fel de multe, dar nu avem timp suficient, nu avem timp suficient, niciodată nu avem destul timp.

–Există nişte oameni care-şi spun arhivari, spune Ky. Pe vremea când Comitetul celor o sută a făcut toate acele alegeri, arhivarii au ştiut că operele care nu vor fi selectate vor deveni marfă preţioasă. Aşa că au salvat o parte dintre ele. Arhivarii au dispozitive ilegale, pe care le-au construit singuri, ca să stocheze diverse lucruri. Au păstrat poezia aceea scrisă de Thomas, pe care ţi-am adus-o.

–Habar n-aveam, spun, impresionată.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că cineva s-ar putea gândi la ce urmează şi ar putea salva o parte dintre poezii. Oare bunicul ştia? Nu cred. Nu le-a dat poeziile *lui*.

Ky îmi pune mâna pe braţ.

–Cassia, arhivarii nu sunt altruişti. Au zărit oportunitatea şi-au făcut tot ce-au putut ca să păstreze marfa. Cine e dispus să plătească o poate obţine, dar au preţuri mari.

Se opreşte de parcă şi-ar fi dat seama că a dezvăluit prea multe – că poezia l-a costat ceva.

–Ce le-ai dat în schimb? întreb, cuprinsă deodată de frică.

Din câte ştiu, Ky are două lucruri de valoare: artefactul lui şi cuvintele poeziei: „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor". Nu vreau să renunţe la artefact, ultimul obiect care-i mai aminteşte de familia lui. Şi, din cine ştie ce motiv, gândul că a făcut schimb cu poezia noastră mă îngreţoşează. În mod egoist, nu vreau s-o aibă oricine. Îmi dau seama că, în această privinţă, nu sunt mai bună decât oficialităţile.

–Ceva, răspunde el, iar în privire i se citeşte amuzamentul. Nu-ţi face griji în privinţa preţului.

–Artefactul tău...

–Nu-ţi face probleme. Nu l-am dat. Şi nici poezia noastră. Dar, Cassia, dacă vei avea vreodată nevoie... ei nu ştiu despre poezia ta. I-am întrebat câte creaţii ale lui Dylan Thomas au, şi n-aveau mare lucru. Doar poemul despre ziua de naştere şi încă o povestire. Atât.

–Dacă o să am nevoie de ce anume?

–Să faci schimb, rosteşte el cu grijă. Să faci schimb cu altceva. Arhivarii au informaţii şi legături. Le-ai putea spune una dintre poeziile pe care ţi le-a dat bunicul tău. Se încruntă. Deşi va fi greu să-i demonstrezi autenticitatea, căci nu mai ai hârtia originală... totuşi, sunt sigur că ar valora ceva.

–Mi-ar fi prea frică să fac afaceri cu astfel de oameni, spun şi-mi doresc pe dată să n-o fi făcut.

Nu vreau ca el să-şi imagineze că mă sperii uşor.

–Nu sunt în întregime răi, adaugă Ky. Încerc să te fac să-nţelegi că nu sunt nici mai buni, nici mai răi decât restul. Decât oficialităţile. Trebuie să ai grijă în privinţa lor la fel cum trebuie să ai grijă în privinţa oricui altcuiva.

–Şi cum aş putea da de ei? îl întreb, înspăimântată că simte nevoie să-mi dezvăluie asta.

Ce crede că s-ar putea întâmpla? De ce consideră că voi avea nevoie să ştiu cum să vând poezia noastră?

–Muzeul, răspunde el. Te duci în pivniţă, la expoziţia despre Istoria glorioasă a provinciei Oria. Nu se duce nimeni acolo. Dacă rămâi suficient de mult timp, cineva te va întreba dacă vrei să-ţi povestească mai multe despre istorie. Tu vei fi de acord. Vor înţelege că vrei să iei legătura cu un arhivar.

–De unde ştii? îl întreb, surprinsă din nou de toate aceste metode de a supravieţui pe care le cunoaşte.

Clatină din cap.

–E mai bine dacă nu-ţi zic.

–Şi dacă merge cineva acolo şi *chiar* vrea să afle mai multe despre istorie?

Ky râde.

–Nu face nimeni aşa ceva, Cassia. Nimeni nu vrea să afle nimic despre trecut.

Ne continuăm drumul, atingându-ne mâinile printre crengi. Îl aud pe Ky fredonând unul dintre cele O sută de cântece, cel pe care l-am ascultat împreună.

–Îmi place la nebunie, spun, iar el încuviinţează. Femeia care îl cântă are o voce aşa de frumoasă.

–De-ar fi şi adevărată... adaugă el.

–Ce vrei să spui? îl întreb.

Se uită la mine surprins.

–Vocea ei. Nu e adevărată. E creată artificial. Vocea perfectă. Ca toţi cântăreţii care interpretează cântecele. Nu ştiai?

Clatin din cap, neîncrezătoare.

–Nu se poate! Îi aud respiraţia când cântă.

–Face şi asta parte din creaţia artificială, spune Ky, cu privirea pierdută, amintindu-şi ceva. Ei ştiu că ne place să simţim că lucrurile sunt autentice. Ne place să-i auzim respirând.

–De unde ştii?

–Am auzit cum cântă oamenii adevăraţi, răspunde el.

–Şi eu, la şcoală. Şi tata îmi cânta.

–Nu, mă contrazice. Mă refer la cântatul în gura mare, cât de tare poţi. Oricând ai chef s-o faci. Am auzit oameni cântând aşa, dar nu aici. Până şi cea mai frumoasă voce din lume nu suna atât de perfect precum cea din sala de concerte.

Preţ de o fracţiune de secundă, mi-l imaginez acasă, în peisajul pe care mi l-a desenat, ascultând cântecul altora. Ky se uită la soarele care străluceşte printre crengile de deasupra, încercând să-şi dea seama cât timp a trecut. Am observat că are mai mare încredere în soare decât în ceas. Cum stă acolo, cu palma streaşină la ochi, îmi vine în minte un alt vers din poezia lui Thomas:

Cei cruzi ce prind şi-ngână soarele în zbor.

Mi-ar plăcea să-l aud pe Ky cântând.

Ky bagă mâna în buzunar şi scoate poezia pentru ziua mea.

–Ai învăţat-o suficient de bine?

Ştiu la ce se referă. A venit vremea să distrugem poezia. E periculos s-o păstrăm prea mult.

–Da, răspund. Dar lasă-mă s-o mai citesc o dată. Apoi mă uit la Ky. Nu doare aşa de tare dacă o distrugem, îi spun, încercând totodată să mă conving singură. O ştiu şi alţi oameni. Încă mai există pe undeva.

El dă aprobator din cap.

–Vrei s-o duc acasă şi s-o incinerez? îl întreb.

–Eu zic c-o putem lăsa aici, propune el. S-o îngropăm.

Mi-aduc aminte de ziua când am plantat împreună cu Xander. Dar de poezia asta nu se leagă nimic; e desprinsă complet de locul din care-a venit. Cunoaştem numele autorului. Nu ştim nimic despre el, ce-şi dorea să însemne această poezie, la ce se gândea când a ales cuvintele, cum a compus-o.

Existau scribi cu atât de multă vreme în urmă? Nu-mi aduc aminte de el din cele O sută de lecţii de istorie. Sau a scris-o precum Ky, folosindu-şi mâinile? Ştia oare poetul cât de *norocos* era având la dispoziţie cuvinte atât de frumoase şi ceva pe care să le aştearnă şi să le păstreze?

Ky se întinde după poezie.

–Stai! spun. Să n-o îngropăm pe toată.

Întind la rândul meu mâna, şi el îmi dă hârtia, netezindu-mi-o în palmă. Nu-i mare lucru; e scurtă, o singură strofă. Va fi uşor de îngropat. Rup cu grijă hârtia de-a lungul versului despre păsări:

De apă, cu copacii lor înaripaţi fluturându-mi numele.

O rup de mai multe ori, până ce bucăţelele sunt mici şi uşoare. Apoi, le arunc în aer, să fie purtate de vânt preţ de o clipă. Sunt atât de mici, încât nu văd unde au aterizat, dar una s-a lăsat pe-o creangă de lângă mine. Poate că o pasăre adevărată o va folosi pentru cuibul ei, o va ascunde de restul lumii, cum am făcut eu cu cealaltă poezie a lui Thomas.

Când eu şi Ky îngropăm restul hârtiei, îmi dau seama că *ştim* ceva despre autor. Îl cunoaştem prin intermediul cuvintelor sale.

Într-o zi, voi fi nevoită să-i fac cunoscute poeziile. Sunt sigură. Şi va trebui să-i spun lui Xander ce s-a întâmplat aici, pe Deal.

Dar nu încă. Am mai ars poezii ca să nu fiu prinsă. Acum însă nu pot. Nu renunţ la poezia clipelor pe care le-am petrecut împreună; le apăr pe ele şi pe noi. Pe noi toţi.

–Povesteşte-mi despre Banchetul Alegerii, mă roagă Ky cu o altă ocazie.

Vrea să-i istorisesc despre Xander?

–Nu despre Xander, adaugă el, citindu-mi gândurile şi afişând zâmbetul pe care-l iubesc atât de mult.

Chiar şi acum, când zâmbeşte mai des, tot tânjesc după zâmbetul lui. Uneori, mă întind şi-i ating buzele cu mâna. Fac asta şi acum, le simt cum se mişcă atunci când rosteşte:

–Despre tine.

–Aveam emoţii, eram nerăbdătoare...

Mă opresc.

–La ce te gândeai?

Aş vrea să-i pot spune că mă gândeam la el, dar l-am mai minţit o dată şi nu vreau s-o mai fac. În plus, nu mă gândeam nici la Xander.

–La îngeri, răspund.

–La îngeri?

–Ştii tu. Cei din vechile poveşti. La cum pot zbura în cer.

–Oare mai crede cineva în ei? mă întreabă.

–Nu ştiu. Nu. Tu?

–Eu cred în tine, dezvăluie el, cu voce şoptită şi aproape respectuoasă. Cred mai mult decât mi-am imaginat c-o voi face vreodată.

Înaintăm cu rapiditate printre copaci. Mai degrabă simt, decât văd, că ne apropiem de vârful Dealului. La un moment dat, ne vom termina munca aici, iar această perioadă va lua sfârşit. Nu durează mult să parcurgem prima parte a Dealului; pământul e bătătorit, totul e însemnat şi ştim încotro mergem, cel puţin la început. Dar mai sunt teritorii neexplorate. Mai sunt lucruri de descoperit. Şi sunt recunoscătoare pentru asta. Sunt atât de recunoscătoare, încât îmi doresc să fi crezut în îngeri, ca să pot mulţumi cuiva.

–Mai spune-mi, mă îndeamnă Ky.

–Am purtat o rochie verde.

–Verde, repetă el, aruncându-mi o privire. Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată în verde.

–M-ai văzut doar în maro sau în negru, adaug. Haine civile maro. Costum de baie negru.

Mă îmbujorez.

–Retrag ce-am spus, rosteşte el mai târziu, când auzim semnalul fluierului. Te-am *văzut* în verde. Te văd în verde în fiecare zi, aici, printre copaci.

A doua zi, îl întreb:

–Îmi poţi spune de ce-ai plâns atunci, la spectacol?

–M-ai văzut?

Aprob din cap.

–Nu m-am putut abţine. Are privirea dură şi rezervată. N-am ştiut că dispun de asemenea imagini. Ar fi putut fi satul meu. Se petrecea, cu siguranţă, în Provinciile Exterioare.

–Ia stai. Îmi aduc aminte de oameni, de umbre care alergau. Vrei să spui că a fost...

–Adevărat, îmi încheie el propoziţia. Da. Nu erau actori. Nu era o scenă. Se întâmpla în toate Provinciile Exterioare, Cassia. Când am plecat eu, se întâmpla din ce în ce mai des.

„O, nu!"

Îmi dau seama că vom auzi curând fluierul. O ştie şi el. Dar mă întind şi-l iau în braţe aici, în pădure, unde copacii ne ascund, iar ciripitul păsărilor ne acoperă vocile. Întregul Deal e complice la îmbrăţişarea noastră.

Mă desprind prima, pentru că trebuie să scriu ceva cât mai avem timp. Am exersat în aer, dar vreau să trasez în ţărână.

–Închide ochii, îl rog pe Ky şi mă aplec, iar el respiră deasupra mea, aşteptând. Gata, anunţ, iar el se uită la ce-am scris.

„Te iubesc."

Mi se face ruşine, de parc-aş fi un copil care-a tastat cele două cuvinte pe scrib şi i le-a dat să le citească unui băiat din Şcoala Primară. Scrisul meu e stângaci şi tremurat, nu la fel de cursiv ca al lui Ky.

De ce unele lucruri sunt mai uşor de scris decât de rostit?

Cu toate astea, mă simt curajoasă şi vulnerabilă, stând acolo, în pădure, fără să-mi pot retrage cuvintele. Primele mele cuvinte scrise, în afară de numele noastre. Nu-i cine ştie ce poezie, dar cred că bunicul ar înţelege.

Ky mă priveşte. Pentru prima oară de la proiecţie încoace, are lacrimi în ochi.

–Nu trebuie s-o scrii şi tu, îi spun, simţindu-mă jenată. Voiam doar să ştii.

–Nici nu vreau s-o scriu, îmi răspunde.

Şi apoi o rosteşte, chiar acolo, pe Deal, şi, dintre toate cuvintele pe care le-am ascuns, pe care le-am salvat şi le-am preţuit, sunt cele pe care nu le voi uita niciodată, cele mai importante.

–Te iubesc.

Fulger. Odată ce-a străbătut, alb-incandescent, cerul, nu mai e cale de întoarcere.

A sosit momentul. O simt, o ştiu. Ne uităm fiecare în ochii celuilalt şi respirăm, privim, obosiţi de-atâta aşteptare. Ky închide ochii, dar ai mei sunt deschişi. Cum vor fi buzele lui atingându-le pe-ale mele? Ca un secret dezvăluit, o promisiune îndeplinită? Ca versul acela din poezie – „ropotul tuturor zilelor mele" –, ploaie argintie căzând în jurul meu, acolo unde fulgerul întâlneşte pământul?

În vale se aude fluierul, iar clipa trece. Suntem în siguranţă.

Deocamdată.

Capitolul 26

Coborâm în goană Dealul. Zăresc ceva alb printre copaci şi ştiu că nu-s păsările pe care le-am văzut mai devreme. Siluetele astea albe nu pot să zboare.

–Oficialităţi, îi zic lui Ky, iar el încuviinţează.

Ne prezentăm la ofiţer, care pare îngrijorat din pricina musafirilor care ne aşteaptă. Mă întreb iar cum de s-a ales cu sarcina asta. Până şi supravegherea reperelor de pe Dealul cel mare pare o pierdere de timp pentru cineva de rangul lui. Când mă întorc, observ toate ridurile pe care disciplina i le-a gravat pe chip şi-mi dau seama, din nou, că nu e tocmai tânăr.

Când mă apropii, descopăr că am mai văzut aceste oficialităţi şi înainte. Sunt cele care mi-au testat priceperea la sortare. De data aceasta, liderul este femeia cu păr blond; se pare că ea trebuie să-mi administreze acest test.

–Bună, Cassia, mă salută ea. Am venit să te conducem spre locul unde vei da cealaltă parte a testului de sortare. Poţi veni acum cu noi? continuă şi îi aruncă o privire respectuoasă ofiţerului.

–Du-te, îmi zice ofiţerul, uitându-se la cei care s-au întors ultimii de pe Deal. Puteţi pleca. Ne vedem mâine, tot aici.

Câţiva dintre colegii de drumeţie mă privesc cu interes, dar fără să pară îngrijoraţi; mulţi aşteaptă să le fie desemnate locurile finale de muncă, iar oficialităţile iau mereu parte la acest eveniment.

–O să mergem cu trenul aerian, mă anunţă oficialitatea blondă. Testul va dura doar câteva ore. Vei ajunge acasă la timp pentru cină.

Mă îndrept spre staţie, cu două oficialităţi în dreapta mea şi una în stânga. N-am scăpare; nu îndrăznesc să arunc vreo privire înapoi, spre Ky. Nici măcar când ne urcăm în trenul pe care îl ia şi el ca să ajungă în oraş. Când trece pe lângă mine, salutul lui sună exact cum trebuie: prietenos, nepreocupat. Străbate vagonul şi se aşază lângă o fereastră. Oricine l-ar vedea ar fi convins că nu simte nimic pentru mine. Mai că m-a convins şi *pe mine*.

Nu coborâm la primărie şi nici la vreuna dintre celelalte staţii din oraş. Ne continuăm drumul. În tren se urcă din ce în ce mai mulţi muncitori îmbrăcaţi în albastru, râzând şi pălăvrăgind. Unul dintre ei îl bate pe umăr pe Ky, iar el izbucneşte în râs. În tren nu mai e nici o altă oficialitate sau vreun elev purtând haine civile, ca mine. Stăm toţi patru, izolaţi în marea de albastru, cu trenul cotind şi contorsionându-se ca un râu; îmi dau seama că-i foarte greu să înoţi împotriva unui curent atât de puternic precum Societatea.

Mă uit pe fereastră şi sper din tot sufletul că nu-i ceea ce cred eu că este. Că nu mergem în acelaşi loc. Că nu-l voi sorta pe Ky.

E o farsă? Ne urmăresc? „E o întrebare absolut prostească, îmi zic. Sigur că ne urmăresc."

Partea aceasta din oraş e plină de clădiri masive, cenuşii; văd indicatoare, dar trenul aerian e prea rapid şi nu reuşesc să citesc ce scrie pe ele. Dar ştiu unde suntem: în Districtul Industrial.

Îl văd pe Ky cum se ridică. N-are nevoie să se prindă de mânerele care atârnă din tavan ca să-şi păstreze echilibrul; se ţine bine pe picioare când trenul ajunge în staţie. O clipă, cred că totul va fi în regulă. Eu şi oficialităţile, probabil, ne vom continua drumul, vom lăsa în urmă clădirile cenuşii şi aeroportul, cu pistele lui de aterizare şi cu steagurile

de semnalizare de un roşu-aprins, fâlfâind în vânt ca nişte zmeie, ca marcajele de pe Deal. O să ajungem în Ţinuturile Agricole, unde nu va trebui să sortez altceva decât nişte oi sau vreo recoltă.

Apoi, oficialităţile de lângă mine se ridică, şi trebuie să le urmez; nu am încotro. „Nu intra în panică", îmi zic. „Uită-te la toate clădirile astea. Uită-te la toţi muncitorii ăştia. Ai putea să ai de sortat orice şi pe oricine. Nu te grăbi să tragi concluzii."

Ky nu verifică dacă am coborât şi eu. Îi privesc spatele şi mâinile, încercând să observ dacă e la fel de tensionat ca mine. Dar muşchii îi sunt relaxaţi, iar pasul, domol, chiar şi când se îndreaptă spre intrarea laterală, pentru angajaţi, a clădirii. O bună parte dintre ceilalţi muncitori care poartă haine civile albastre intră pe aceeaşi uşă. Ky îşi ţine mâinile pe lângă corp, cu degetele întinse. Sunt goale.

Când Ky pătrunde în clădire, oficialitatea blondă mă conduce prin intrarea din faţă, într-un fel de anticameră. Celelalte oficialităţi îi dau etichetele de înmagazinare a datelor, iar ea mi le lipeşte în spatele urechii, pe încheieturi, în locurile unde pulsul mi se simte cel mai bine, şi sub gulerul cămăşii. Se mişcă rapid şi eficient; acum, că sunt monitorizată, mă străduiesc şi mai mult să mă relaxez. Nu vreau să par prea emoţionată. Trag aer adânc în piept şi modific cuvintele poeziei. Îmi spun să mă pierd în vraja-acestei nopţi uşor, măcar de data asta.

–Acesta este centrul de distribuire a hranei din acest oraş, mă informează oficialitatea. După cum ţi-am spus şi mai înainte, scopul sortării este să vedem dacă poţi sorta oameni şi situaţii reale în anumiţi parametri. Vrem să verificăm dacă poţi ajuta guvernul să-şi optimizeze funcţionarea şi să-şi mărească eficienţa.

–Înţeleg, spun eu, deşi nu sunt sigură că am priceput.

–Atunci, să începem.

Deschide uşile şi, de cealaltă parte a lor, o altă oficialitate ne întâmpină. Se pare că e oficialitatea răspunzătoare de această clădire, iar dungile portocalii şi galbene de pe cămaşă sunt semn că e implicată într-unul dintre cele mai importante departamente, cel de nutriţie.

–Câţi sunt azi? întreabă el, dându-mi astfel seama că nu sunt singura care dă testul şi care face aici sortări reale.

Gândul mă linişteşte puţin.

–Una singură, răspunde ea, dar e cea care a obţinut cel mai mare punctaj.

–Minunat! exclamă el. Anunţaţi-mă când terminaţi.

Se îndepărtează, iar eu rămân nemişcată, copleşită de tot ce văd în jur şi de mirosurile care mă înconjoară. Şi de căldură.

Ne aflăm într-un spaţiu enorm, o cameră mai mare decât sala de sport de la Şcoala Secundară. Încăperea asta arată ca o cutie de oţel: podele de metal presărate cu guri de scurgere, pereţi de beton vopsiţi în cenuşiu şi tot felul de artefacte din inox înşirate pe margini şi împărţind mijlocul camerei în rânduri. Aburul pluteşte învolburat prin cameră. Sistemele de aerisire de pe acoperişul clădirii şi de pe pereţii laterali duc în exterior, dar nu există ferestre. Aparatele, tăvile învelite în staniol, apa fierbinte care curge din robinete – totul e cenuşiu.

În afară de muncitorii îmbrăcaţi în albastru şi de mâinile lor stacojii.

Se aude un fluier, şi din stânga apare un nou val de muncitori, în timp ce alţi muncitori ies prin partea dreaptă. Sunt obosiţi şi cocoşaţi. Îşi şterg cu toţii frunţile şi-şi părăsesc locul de muncă fără să arunce vreo privire înapoi.

–Noii muncitori au trecut printr-o cameră de sterilizare, pentru ca toate impurităţile exterioare să fie îndepărtate, îmi explică oficialitatea. De acolo îşi iau numerele şi le lipesc pe uniforme. Tu vei avea de-a face cu cei din noua tură.

Îmi face semn să mă uit în sus şi zăresc mai multe puncte de observaţie pe tot cuprinsul încăperii: mici turnuri de metal în care stau oficialităţi. Sunt trei turnuri; cel din mijloc este gol.

–Noi vom sta acolo.

Urc în urma ei scările de metal asemănătoare cu cele din staţiile de tren. Dar treptele acestea au în capăt o mică platformă pe care de-abia încăpem noi patru. Oficialitatea căruntă transpiră deja abundent, iar chipul i s-a îmbujorat. Mi se lipeşte părul de ceafă. Şi tot ce trebuie să facem e să stăm aici şi să privim. Nici măcar nu suntem nevoiţi să muncim.

Ştiam despre Ky că are o slujbă grea, dar nu credeam că e chiar aşa de dificilă.

Grămezi întregi de recipiente murdare sunt înşirate lângă nişte mici centrale dotate cu chiuvete şi tuburi de reciclare. Printr-o deschizătură largă din capătul clădirii, recipientele de staniol murdare curg întruna, fiind trimise din coşurile de gunoi ale sălilor de mese şi ale locuinţelor noastre. Muncitorii poartă mănuşi de protecţie transparente, dar nu-mi dau seama cum de plasticul sau latexul din care sunt făcute nu se topeşte când le clătesc cu apă fierbinte. Apoi, introduc recipientele curăţate în tuburile de reciclare.

Şi asta la nesfârşit, într-un flux continuu de abur, de apă opărită şi de recipiente de staniol. Mintea ameninţă să mi se înceţoşeze şi să nu mai funcţioneze, ca atunci când am de-a face cu o sortare deosebit de dificilă şi mă simt copleşită. Dar acestea nu sunt numere pe un ecran. Sunt oameni.

E Ky.

Aşa că mă străduiesc să gândesc limpede şi să mă concentrez. Mă străduiesc să urmăresc toate acele spinări aplecate, şi mâini înroşite, şi marea de deşeuri argintii alunecând pe şine.

Unul dintre muncitori ridică braţul, iar o oficialitate coboară din turn, ca să discute cu el. Bărbatul îi dă oficialităţii

un recipient, iar aceasta scanează cu dispozitivul său codul de bare imprimat pe o latură a recipientului. După o clipă, ia recipientul de staniol cu el şi dispare într-un birou de la marginea încăperii. Muncitorul s-a întors deja la lucru.

Oficialitatea se uită la mine de parcă ar aştepta ceva.

–Ce părere ai? mă întreabă.

Nu-mi dau seama ce vrea, aşa că răspund ambiguu.

–Sigur, cel mai eficient ar fi dacă s-ar ocupa maşinăriile de toate astea.

–Nu avem de ales, spune politicos oficialitatea. Pregătirea şi distribuirea mâncării trebuie făcute de către personal. De oameni adevăraţi. E o regulă. Dar ne-ar plăcea să avem mai mulţi muncitori disponibili pentru alte proiecte şi profesii.

–Nu-mi dau seama cum poate fi mai eficient, adaug. Un răspuns evident ar fi... să lucreze mai multe ore... dar şi-aşa par epuizaţi.

Vocea mi se stinge – un fuior de abur prea mic ca să conteze.

–Nu-ţi cerem să ne oferi o soluţie. Oficialitatea pare amuzată. Cei cu rang mai mare decât tine au făcut-o deja. Programul va fi prelungit. Nu vor mai exista ore libere. Şi o parte din personalul de aici va fi îndreptat către alte profesii.

Încep să înţeleg, dar îmi doresc să n-o fi făcut.

–Aşadar, nu vreţi să sortez celelalte variabile ale muncii, ci...

–Să sortezi oamenii, confirmă ea.

Mi se face rău.

Îmi întinde un datapod.

–Ai trei ore la dispoziţie ca să-i observi. Introdu numerele muncitorilor pe care îi consideri a fi cei mai eficienţi, cei care ar trebui să muncească la un alt proiect.

Privesc numerele înscrise pe spatele muncitorilor. Chiar *e* ca o sortare de pe ecran; trebuie să identific tiparele mai rapide din rândul muncitorilor. Vor să vadă dacă mintea mea îi va înregistra automat pe muncitorii care se mişcă cel

mai repede. Computerele ar putea să îndeplinească această sarcină, şi probabil c-au şi făcut-o. Dar acum vor să verifice dacă o pot face şi eu.

–Şi, Cassia, adaugă oficialitatea pe când coboară treptele de metal, sortarea ta va fi pusă în aplicare. E parte din test. Vrem să vedem dacă poţi lua decizii corecte când ştii că vor exista rezultate palpabile.

Observă că sunt şocată şi continuă. Îmi dau seama că încearcă să fie drăguţă.

–E vorba doar de o singură tură dintr-un grup de servitori, Cassia. Nu-ţi face griji. Doar dă tot ce ai mai bun.

–Dar care-i celălalt proiect? Vor trebui să părăsească oraşul?

Oficialitatea se arată uluită.

–Nu putem să-ţi dezvăluim asta. Nu e relevant pentru sortare.

Oficialitatea căruntă, încă respirând cu greutate, se întoarce să vadă ce se petrece. Femeia îi face semn că va coborî imediat, apoi îmi spune cu blândeţe:

–Cassia, cei mai buni muncitori obţin cele mai bune locuri de muncă. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

Nu vreau să fac aşa ceva. O clipă, mă gândesc să arunc datapodul într-una dintre chiuvete, să-l las să se cufunde în apă.

„Ce-ar face Ky dacă ar fi aici sus, în locul meu?"

Nu arunc datapodul. Trag adânc aer în piept. Transpiraţia mi se scurge pe spate şi o şuviţă de păr îmi intră în ochi. O dau după ureche cu o mână, apoi îmi îndrept spinarea şi mă uit în jos, la muncitori. Privesc dintr-o parte într-alta. Încerc să nu zăresc chipuri, doar numere. Caut tipare rapide şi lente. Încep să sortez.

Cea mai tulburătoare parte a acestei experienţe este că mă pricep foarte, foarte bine la asta. Odată ce-mi propun să procedez întocmai cum ar face-o Ky, nu mai privesc înapoi.

Pe parcursul sortării, caut ritmuri, tipare şi rezistenţă la muncă. Îi văd pe cei mai lenţi, care lucrează în ritm constant şi fac mai multe decât ai crede la prima vedere. Îi văd pe cei rapizi şi îndemânatici, care sunt cei mai buni. Îi văd pe cei care nu pot ţine pasul. Le văd mâinile roşii mişcându-se prin abur şi văd grămada de recipiente de staniol avansând într-un flux argintiu şi devenind din murdare, curate.

Dar nu văd oameni. Nu văd chipuri.

Când cele trei ore aproape că s-au scurs, mi-am încheiat sortarea şi sunt mulţumită de ea. Ştiu că i-am selectat după numere pe cei mai buni muncitori.

Dar nu mă pot abţine. Văd care e numărul muncitorului aflat chiar la mijloc, între cei mai buni şi cei mai slabi din grup.

Îmi ridic privirea. E numărul de pe spatele lui Ky.

Îmi vine să râd şi să plâng totodată. Parcă mi-ar transmite ceva. Nimeni nu se integrează ca el; nimeni nu stăpâneşte atât de bine arta de a fi mediocru. Câteva secunde, îl urmăresc pe băiatul brunet, îmbrăcat în haine civile albastre. Instinctele îmi dictează să-l adaug grupului de muncitori mai eficienţi; ştiu că acolo îi e locul. Acela e grupul căruia i se va aloca o nouă profesie. S-ar putea să părăsească oraşul, dar măcar nu va fi blocat aici pentru totdeauna. Însă nu cred c-o pot face. Cum ar fi viaţa mea dacă ar pleca?

Mă imaginez coborând scara şi îmbrăţişându-l pe Ky în toată agitaţia şi căldura asta. Şi apoi îmi imaginez ceva şi mai frumos: mă îndrept spre el, îl iau de mână şi-l scot de-aici, la lumină şi la aer. Aş putea s-o fac. Dacă-l includ în grupul mai rapid, nu va mai trebui să muncească aici. Va avea parte de o viaţă mai bună. Aş putea fi responsabilă de această schimbare. Şi, deodată, dorinţa de a-l ajuta e mai puternică decât cea egoistă, de a-l ţine aproape de mine.

Dar mă gândesc la băiatul din povestea pe care mi-a dezvăluit-o. Băiatul care-a făcut tot posibilul să supravieţuiască. Ce i-ar dicta acelui băiat instinctul?

Ar vrea să-l includ în grupul celor mai slabi.

–Eşti aproape gata? mă întreabă oficialitatea.

Mă aşteaptă pe treptele de metal, câţiva metri mai jos. Încuviinţez. În timp ce urcă spre mine, aduc în prim-plan numărul cuiva cu performanţe medii, ca să nu-şi dea seama că m-am uitat la Ky.

Stă lângă mine, aruncă o privire numărului şi apoi persoanei de jos.

–Muncitorii mediocri sunt mereu cel mai dificil de sortat, spune ea înţelegătoare. E greu să-ţi dai seama ce să faci.

Aprob din cap, dar femeia n-a terminat.

–Muncitorii umili ca aceştia nu ajung, de obicei, să împlinească optzeci de ani, adaugă ea cu voce şoptită. Mulţi au statut de Aberaţie. Societatea nu se preocupă într-atât ca ei să trăiască până la vârsta optimă. Mulţi mor mai devreme. Nu îngrozitor de devreme, desigur. Nu ca în vremea de dinainte de existenţa Societăţii sau ca în Provinciile Exterioare, ci pe la şaizeci, şaptezeci de ani. Profesiile de nivel inferior în distribuirea hranei sunt deosebit de periculoase, în ciuda tuturor măsurilor de precauţie pe care ni le luăm.

–Dar...

Uimirea de pe chipul meu nu o miră, şi-mi dau seama că şi asta face, probabil, parte din test. Apariţia unui factor necunoscut într-o sortare până atunci destul de simplă, exact când credeai c-ai terminat. „Ce se petrece? De ce mizele unei sortări de probă sunt atât de mari?“, mă întreb.

Se petrece ceva mai important decât mine şi decât Ky.

–Desigur, astea sunt informaţii confidenţiale, îmi atrage atenţia oficialitatea. Apoi, se uită la datapod. Mai ai două minute.

Trebuie să mă concentrez, dar mintea mea execută o sortare pe cont propriu, adresându-şi întrebări şi punându-le cap la cap ca să obţină un răspuns:

De ce muncitorii mor mai devreme?

De ce bunicul nu putea să ne dea din mâncarea lui la Banchetul Final?

De ce lucrează atât de multe Aberaţii la curăţarea recipientelor?

Otrăvesc mâncarea celor vârstnici.

E evident. Societatea se mândreşte că nu omoară pe nimeni, abolind pedeapsa cu moartea, dar ceea ce văd aici şi ce am auzit despre Provinciile Exterioare mă duce la concluzia că au găsit un alt mod de a rezolva lucrurile. Cei puternici supravieţuiesc. Selecţie naturală. Desigur, totul cu ajutorul dumnezeilor noştri, oficialităţile.

Dacă joc rolul lui Dumnezeu sau al unui înger, atunci trebuie să fac tot posibilul pentru Ky. Nu-l pot lăsa să moară devreme şi nici să-şi petreacă întreaga viaţă în această încăpere. Trebuie să aibă parte de ceva mai bun. Mă mai încred suficient în Societate, încât să am impresia asta; am văzut mulţi oameni ducând vieţi împlinite, şi vreau să se numere şi Ky printre ei. Indiferent dacă mă va include şi pe mine sau nu.

Îl adaug pe Ky în grupul cu performanţe bune şi închid datapodul, de parcă decizia asta nu m-ar putea costa nimic.

Înăuntrul meu, urlu.

Sper c-am luat hotărârea cea mai bună.

–Spune-mi mai multe despre locul din care te tragi, îl rog pe Ky a doua zi, pe Deal, sperând că nu-mi va detecta disperarea din voce, că nu mă va întreba despre sortare.

Trebuie să aflu mai mult. Trebuie să ştiu dacă am procedat bine. Sortarea a schimbat lucrurile între noi; ne simţim urmăriţi chiar şi aici, în pădure. Vorbim încet şi nu ne uităm prea mult unul la celălalt.

–Totul acolo e roşu şi portocaliu. Culori pe care nu le vezi prea des pe-aici.

–Asta aşa e, cad de acord şi încerc să-mi amintesc lucruri roşii.

Unele rochii de la Banchetul Alegerii. Focul din incineratoare. Sânge.

–Aici de ce e atât de mult verde, maro şi albastru? mă întreabă el.

–Poate pentru că sunt culori care simbolizează creşterea şi, în provincia noastră, aproape totul e legat de agricultură, îi răspund. Ştii, albastrul e culoarea apei, maro e culoarea toamnei şi a recoltei. Iar verdele e culoarea primăverii.

–Mereu se spune asta, comentează Ky. Dar, de fapt, roşul e prima culoare a primăverii. E adevărata culoare a renaşterii. A începutului.

Îmi dau seama că are dreptate. Mă gândesc la bobocii roşietici ai copacilor. La roşul mâinilor lui în centrul de distribuire a hranei, ieri, şi la noul început pe care sper că i l-am oferit.

Capitolul 27

„Atenţie! Atenţie!“ Becul de avertizare al benzii de alergat pâlpâie, iar pe ecran sunt proiectate următoarele cuvinte: „Ai atins viteza maximă a acestui antrenament mai repede decât este recomandat“.

Tastez cifrele necesare ca să pot alerga şi mai repede.

„Atenţie! Atenţie! Ai depăşit pulsul optim.“

De obicei, când mă suprasolicit pe bandă, mă opresc la timp. Mă apropii de margine, dar nu sar niciodată. Însă, dacă îmi testez limitele de mai multe ori, o să fiu împinsă dincolo de margine sau o să cad de-a dreptul.

Poate c-a venit vremea să mă arunc cu capul înainte. Dar nu pot face asta fără să trag după mine toţi oamenii pe care-i iubesc.

„Atenţie! Atenţie!“

Merg prea repede. Sunt prea obosită. Ştiu asta. Dar căderea tot mă ia prin surprindere.

Îmi alunecă piciorul şi mă trezesc pe jos, pe banda care continuă să se învârtă şi care-mi arde, arde, arde pielea. Rămân o clipă aşa, şocată şi cuprinsă de flăcări, apoi mă rostogolesc cât de repede pot. Banda continuă să se mişte, însă îmi va observa îndată absenţa. Se va opri, şi atunci ei vor afla că n-am putut să ţin pasul. Dar dacă mă urc înapoi suficient de rapid, nimeni nu va şti ce s-a întâmplat. Îmi privesc pielea frecată până la carne şi roşie din pricina benzii care se tot învârtea. *Roşie.*

Mă urc înapoi. Îmi încordez muşchii şi sar exact la momentul potrivit, continuând să alerg pe bandă.

Îmi curge sânge din genunchi şi din coate şi am lacrimi în ochi, dar merg mai departe. Mâine, hainele civile îmi vor ascunde rănile şi nu va afla nimeni că am căzut. Nu va afla nimeni ce s-a întâmplat, înainte să fie prea târziu.

Când mă duc înapoi la etaj, după ce-am alergat pe bandă, tata îmi face semn spre dispozitiv.

–Exact la timp, îmi spune. Te caută cineva.

Pe ecran aşteaptă oficialităţile responsabile cu sortarea.

–Sortarea ta e extraordinară, mă anunţă oficialitatea blondă. Ai trecut testul, felicitări! Sunt sigură că vei afla curând unde vei lucra.

Dau aprobator din cap, transpirând abundent, cu sângele curgându-mi din tăieturile de pe genunchi şi braţe. Îmi zic că femeia nu poate observa decât că transpir. Îmi trag puţin mânecile în jos, ca să mă asigur că acoperă totul, că nimeni nu va afla că m-am rănit şi sângerez.

–Mulţumesc. Abia aştept.

Fac un pas înapoi, convinsă că această conversaţie s-a încheiat, dar oficialitatea mai are să-mi adreseze o întrebare.

–Eşti sigură că nu doreşti să faci nici o modificare înainte ca sortarea să fie implementată?

E ultima şansă să retrag ce-am făcut. Aproape că dau glas gândului. I-am memorat numărul; ar fi aşa de uşor. Apoi, îmi aduc aminte ce mi-a spus despre speranţa de viaţă, iar cuvintele mi se transformă în pietre şi nu pot vorbi printre ele.

–Cassia?

–Sunt sigură.

Mă întorc cu spatele la dispozitiv şi aproape că mă lovesc de tata.

–Felicitări, îmi zice el. Îmi pare rău, sper că nu te superi c-am tras cu urechea. N-au anunţat c-ar fi vorba despre o conversaţie privată.

–E-n regulă, îl asigur. Te-ai întrebat vreodată... continui şi mă opresc, neştiind cum să formulez.

Cum să-l întreb dacă s-a îndoit vreodată că mama ar fi Perechea lui? Dacă a tânjit vreodată după altcineva.

–Ce să mă întreb? se miră el.

–Nimic, zic, cred că ştiu deja răspunsul.

Sigur că n-a făcut-o. S-au îndrăgostit imediat şi n-au privit niciodată în urmă.

Mă duc în camera mea şi deschid dulapul. Odinioară, aici îmi ţineam pudriera şi poezia. Acum e gol, cu excepţia hainelor, a pantofilor şi a bucăţii de rochie înrămate. Nu ştiu unde e cutia argintie şi intru în panică. Au luat-o oare din greşeală odată cu artefactele? Nu, sigur că nu. Ştiu ce sunt cutiuţele argintii. Nu le-ar confunda niciodată cu ceva din trecut. Cutiile de la Banchetul Alegerii sunt, evident, destinate viitorului.

Scotocesc prin cele câteva obiecte pe care le am, când mama intră în cameră. Aseară s-a întors târziu din cea de-a treia delegaţie departe de Oria.

–Cauţi ceva? mă întreabă.

Mă îndrept de spate.

–Am găsit, anunţ eu, ţinând în mână bucata de material verde pusă în ramă.

Nu vreau să-i zic că nu găsesc cutia de la Banchetul Alegerii.

Îmi ia rama şi o ridică, iar materialul verde luceşte în lumină.

–Ştiai că au existat ferestre făcute din sticlă colorată? îmi spune. Oamenii le foloseau în lăcaşurile de cult. Sau în propriile locuinţe.

–Sticlă colorată, repet. Mi-a povestit tata despre aşa ceva.

Sună minunat: lumina străbătând culoarea, ferestre pe post de opere de artă sau de omagiu.

–Sigur că da, zice ea, izbucnind în râs. Am trimis, în sfârşit, raportul ăla, iar acum sunt aşa de obosită, că abia mai gândesc.

–E totul în regulă? rostesc.

Vreau s-o întreb ce-a vrut să spună în ziua aceea când au fost tăiaţi copacii, de ce-a crezut că e un avertisment adresat ei, dar nu cred că-mi doresc să ştiu. După sortarea adevărată, simt că nu mai suport tensiunea; parcă aş cunoaşte deja prea multe. În plus, mama pare mai fericită decât a fost de săptămâni întregi şi n-am de gând s-o întristez.

–Cred că va fi, răspunde ea.

–Bine.

Păstrăm tăcerea, uitându-ne la materialul aşezat sub sticlă.

–O să pleci din nou?

–Nu, nu cred, îmi zice. S-a terminat. Aşa sper.

Încă pare epuizată, dar îmi dau seama că predarea raportului i-a luat o piatră de pe inimă.

Iau înapoi suvenirul şi, tocmai atunci, îmi vine o idee.

–Pot să văd bucata din rochia *ta*?

Ultima oară am privit-o în noaptea de dinainte de Banchetul Alegerii. Aveam emoţii, aşa că mi-a adus fragmentul de material şi mi-a istorisit iar cum şi-au aflat ei Perechea şi de ce final fericit au avut parte. Dar de-atunci s-au schimbat atâtea.

–Sigur, cade ea de acord, aşa că o urmez în dormitor.

Bucata înrămată de material e pe un mic raft din dulapul pe care-l împarte cu tata, laolaltă cu două cutii argintii – a ei şi a tatei – în care au fost depozitate microcardurile şi, apoi, inelele Legământului. Sigur, inelele se folosesc doar la ceremonie, nu le pot păstra, iar microcardurile le sunt returnate oficialităţilor când se sărbătoreşte legământul. Aşadar, cutiile argintii ale părinţilor mei sunt goale.

Iau rama şi o ridic. Rochia mamei a fost albastră şi, graţie tehnicilor de conservare, satinul e încă viu colorat şi arată minunat.

Pun rama lângă a mea, pe pervaz. Una lângă alta, îmi închipui că seamănă puţin cu un vitraliu. Lumina din spatele lor le face să strălucească şi aproape că-mi pot imagina că privesc dincolo de culori şi văd o lume frumoasă şi diferită.

Mama înţelege.

–Da, spune ea. Cred că ferestrele arătau cam aşa.

Vreau să-i povestesc totul, dar nu pot. Nu acum. Sunt prea fragilă. Sunt prinsă în sticlă, vreau să scap şi să respir adânc, dar mi-e prea teamă că mă va durea.

Mama mă ia pe după umeri.

–Poţi să-mi spui ce e-n neregulă? mă întreabă cu blândeţe. Are legătură cu Perechea ta?

Întind mâna spre bucata mea de rochie şi o iau de lângă fereastră, aşa că a mamei rămâne acolo singură. Nu îndrăznesc să zic nimic, aşa că mă rezum să clatin din cap. Cum să-i explic mamei, care a avut parte de o Pereche perfectă, tot ce s-a întâmplat? Tot ce-am riscat? Cum să-i explic că aş face-o din nou? Cum să-i spun că urăsc sistemul care i-a creat viaţa, dragostea, familia? Care m-a creat *pe mine*?

În loc de asta, o întreb:

–Cum ţi-ai dat seama?

Se întinde spre ramă, luând-o de pe pervaz.

–La început, am observat că te îndrăgosteşti din ce în ce mai tare, dar nu mi-am făcut griji, pentru că mi-am închipuit că ai o Pereche care ţi se potriveşte perfect. Xander e minunat. Şi s-ar putea să rămâneţi prin apropiere, în Oria, pentru că familiile voastre locuiesc aici. Ca mamă, nici nu-mi puteam dori ceva mai bun. Face o scurtă pauză şi se uită la mine. Şi-apoi am fost atât de prinsă la muncă. Abia azi mi-am dat seama că m-am înşelat. Nu te gândeai la Xander.

„N-o spune, o implor din priviri. Nu spune că ştii că sunt îndrăgostită de altcineva. Te rog."

–Cassia, rosteşte ea, iar dragostea pe care mi-o poartă şi pe care i-o citesc în ochi e neîntinată şi reală, ceea ce face ca vorbele ei să taie în carne vie, căci ştiu că se gândeşte doar la binele meu. Sunt căsătorită cu un om minunat. Am doi copii frumoşi şi o slujbă pe care-o iubesc. Duc o viaţă împlinită.

Îmi arată bucata de satin albastru.

–Ştii ce s-ar întâmpla dac-aş sparge sticla?

Încuviinţez.

–Materialul s-ar dezintegra. Ar fi distrus.

–Da, aprobă ea, apoi continuă de parcă ar vorbi pentru sine: Ar fi distrus. Totul ar fi distrus.

Îmi pune mâna pe braţ.

–Mai ţii minte ce-am zis în ziua în care au tăiat copacii?

Sigur că ţin minte.

–Că era un avertisment adresat ţie?

–Da, rosteşte ea şi se îmbujorează. Nu era adevărat. Eram atât de îngrijorată, încât nu mai gândeam clar. Sigur că nu era un avertisment pentru mine. Nimeni nu era avertizat. Copacii trebuiau, pur şi simplu, tăiaţi.

Simt în vocea ei cât de mult îşi doreşte să fie adevărat, cum aproape crede ceea ce spune. Vreau să aflu mai multe, dar fără să întind coarda, aşa c-o întreb:

–De ce era raportul atât de important? Ce-l deosebeşte de alte rapoarte pe care le-ai făcut?

Mama oftează. Nu-mi răspunde direct; în loc de asta, zice:

–Nu ştiu cum suportă muncitorii de la centrul medical să aibă de-a face cu oamenii şi să aducă pe lume copii. E mult prea greu ca vieţile altora să depindă de tine.

Întrebarea mea nerostită pluteşte în aer: „Ce vrei să spui?" Face o pauză. Pare că se gândeşte dacă să-mi răspundă sau

nu, şi rămân complet nemişcată până când deschide iar gura. Ia rama cu un aer absent şi începe să lustruiască sticla.

–Cineva din Grandia şi apoi altcineva dintr-o altă provincie au raportat că apar recolte ciudate. Cea din Grandia era chiar în parcul dendrologic, într-un lot necultivat de ceva vreme. Cealaltă era în Ţinuturile Agricole ale celei de-a doua provincii. Guvernul a solicitat ca eu şi alţi doi colegi să mergem acolo şi să întocmim rapoarte despre acele recolte. Voiau să afle două lucruri: Recoltele erau comestibile? Cei care le cultivau puneau la cale o revoltă?

Îmi ţin respiraţia. E interzis să cultivi orice plantă comestibilă dacă guvernul nu ţi-a cerut asta. Ei controlează mâncarea; ne controlează pe noi. Unii oameni ştiu cum să cultive, alţii, cum să strângă recolta, alţii, cum s-o prelucreze, iar alţii, cum s-o gătească. Dar nimeni nu ştie să le facă pe toate. N-am putea să supravieţuim de unii singuri.

–Noi trei am căzut de acord că din recoltele respective se putea obţine hrană. Cultivatorul din parcul dendrologic avea un lot întreg din dantela reginei Anna. Chipul mamei se schimbă dintr-odată şi se luminează. Oh, Cassia, era aşa de frumos... Nu văzusem până atunci decât o plantă, ici şi colo. Dar acolo era un câmp întreg, unduit de vânt.

–Morcovi sălbatici, zic, aducându-mi aminte.

–Morcovi sălbatici, întăreşte ea cu tristeţe. Al doilea cultivator creştea ceva ce n-am mai văzut, nişte flori albe chiar mai frumoase decât primele. Ziceau că-s crini Sego. Unul dintre colegii mei ştia ce sunt. Poţi să mănânci bulbii. Ambii cultivatori au negat că aveau cunoştinţă că acele plante pot fi mâncate; au susţinut amândoi că erau interesaţi doar de florile în sine. Au insistat că plantele erau ceva nou şi pentru ei, şi că a fost un experiment, pentru inflorescenţe.

Vocea ei, care, de când menţionase câmpul de dantela reginei Anna, fusese şoptită şi tristă, devine dintr-odată mai puternică.

–Ne-am certat tot drumul la întoarcerea din cea de-a doua delegaţie. Un expert era convins că cei doi cultivatori spuneau adevărul. Celălalt credea că mint. Au trimis rapoarte care se contraziceau. Toţi îl aşteptau pe-al meu. Am solicitat încă o delegaţie, ca să mă asigur. La urma urmei, cultivatorii vor fi relocaţi sau reclasificaţi pe baza rapoartelor noastre. Al meu avea să încline cumva balanţa.

Se opreşte din lustruit sticla şi se uită la bucata de material albastru de parcă ar citi ceva scris pe ea. Şi-mi dau seama că, pentru ea, aşa şi e. Pânza aceea albastră reprezintă noaptea în care a aflat că e Perechea tatei. Îşi citeşte viaţa, viaţa pe care-o iubeşte, în pătratul de satin albastru.

–Am ştiut de la bun început, şopteşte ea. Am ştiut-o când le-am văzut frica din privire, atunci când am venit prima oară. Îşi dădeau seama ce făceau. Şi o afirmaţie a cultivatorului de dantela reginei Anna din timpul celei de-a doua vizite m-a convins şi mai mult că aveam dreptate. Se purta de parcă, înainte să cultive recolta, văzuse planta doar pe ecranul dispozitivelor, deşi se trăgea dintr-un oraş apropiat de-al meu şi ştiam că văzuse floarea acolo, crescând în voie. Cu toate astea, am şovăit. Şi, când am revenit acasă şi v-am văzut, mi-am dat seama că trebuie să spun adevărul în raport. Trebuie să-mi fac datoria faţă de Societate şi să ne garantez fericirea. Să ne menţin în siguranţă.

Ultimul cuvânt, „siguranţă“, e abia şoptit, ca foşnetul mătăsii.

–Înţeleg, îi spun, şi chiar aşa e.

Iar influenţa pe care-o are asupra mea e mult mai mare decât cea a oficialităţilor, pentru că o iubesc şi o admir.

Revenind în camera mea, găsesc cutiuţa argintie căzută într-una din cizmele de iarnă. O deschid şi scot microcardul pe care sunt trecute toate informaţiile despre Xander şi cele despre curtare. Dacă nu s-ar fi făcut o greşeală, dacă aş fi văzut doar chipul lui şi totul ar fi decurs normal, nimic din

toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu m-aş fi îndrăgostit de Ky şi n-aş fi luat atât de greu hotărârea în ceea ce priveşte sortarea. Totul ar fi fost bine.

Şi poate să fie bine în continuare. Dacă sortarea e ceea ce cred eu că e, iar Ky va pleca spre o viaţă mai bună, îmi voi reconstitui viaţa făcută bucăţi? N-ar fi greu să-mi ţes viaţa în jurul bucăţii celei mai mari, a perechii pe care o formez împreună cu Xander. L-aş putea iubi. *Chiar* îl iubesc. Şi, din cauza asta, trebuie să-i povestesc despre Ky. Nu mă deranjează să fur de la Societate. Dar nu vreau să mai fur nimic de la Xander. Chiar dacă doare, trebuie să-i spun. Pentru că, orice fel de viaţă îmi voi construi, trebuie să se bazeze pe adevăr.

Gândul că-i voi mărturisi totul lui Xander mă doare la fel de mult ca gândul de a-l pierde pe Ky. Mă răsucesc şi ţin strâns în mână recipientul pentru tablete. „Gândeşte-te la altceva."

Îmi aduc aminte de prima dată când l-am văzut pe Ky în vârful deluşorului, lăsându-se pe spate, cu soarele scăldându-i chipul, şi-mi dau seama că *atunci* m-am îndrăgostit de el. La urma urmei, nu l-am minţit. Nu l-am privit cu alţi ochi fiindcă i-am văzut chipul pe ecranul dispozitivului în dimineaţa de după Banchetul Alegerii, ci pentru că l-am văzut afară, cu garda jos preţ de o clipă, cu ochii de culoarea cerului în prag de seară, înainte să se întunece. L-am văzut observând cine sunt cu adevărat.

Întinsă în pat, cu trupul şi sufletul deopotrivă de învineţite şi de obosite, îmi dau seama că oficialităţile au dreptate. Odată ce-ţi doreşti ceva, totul se schimbă. Acum vreau totul. Mai mult, şi mai mult, şi mai mult. Vreau să-mi aleg locul de muncă. Să mă căsătoresc cu cine doresc. Să mănânc plăcintă la micul dejun şi să alerg pe o stradă adevărată, nu pe bandă. Să fug când vreau şi să încetinesc când vreau. Să hotărăsc ce poezii am chef să citesc şi ce cuvinte tânjesc să scriu. Vreau

atât de multe lucruri. Atâtea, încât sunt ca o apă, un râu de dorinţe în forma unei fete pe nume Cassia.

Mai presus de toate, îl vreau pe Ky.

–Nu prea mai avem timp, îmi spune Ky.

–Ştiu.

Şi eu am ţinut socoteala zilelor. Chiar dacă noul loc de muncă al lui Ky va fi tot aici, în oraş, activităţile de recreere din timpul verii aproape c-au ajuns la final. N-o să-l mai văd atât de des pe Ky. Visez cu ochii deschişi preţ de câteva secunde – dacă noua lui slujbă îi va lăsa mai mult timp liber? Ar putea participa la toate activităţile de sâmbătă seara.

–Mai sunt doar două săptămâni de drumeţie.

–Nu la asta mă refeream, adaugă el, apropiindu-se. Nu simţi nimic? Se schimbă ceva. Se petrece ceva.

Sigur că simt. Pentru mine, totul se schimbă.

Privirea îi e precaută, de parcă se simte încă urmărit.

–Ceva important, Cassia, spune el şi apoi şopteşte: Cred că Societatea întâmpină dificultăţi în războiul de la graniţe.

–Ce te face să spui aşa ceva?

–Presimt, răspunde el. Din ce mi-ai povestit despre mama ta. Pentru că e un deficit de oficialităţi în orele libere. Şi urmează schimbări la serviciu. Sunt sigur.

Îmi aruncă o privire, iar eu îmi plec capul.

–Nu vrei să-mi zici de ce erai acolo? mă chestionează cu blândeţe.

Înghit în sec. M-am tot întrebat când o să-şi dorească să afle.

–A fost o sortare reală. Trebuia să sortez muncitorii în două grupuri.

–Înţeleg, spune el şi aşteaptă să vadă dacă voi continua.

Aş vrea s-o pot face. Dar nu reuşesc să rostesc cuvintele. În loc de asta, zic:

–Nu mi-ai mai dezvăluit nimic din povestea ta. Ce s-a întâmplat după ce oficialităţile au venit să te ia? Când a avut loc asta? Ştiu că nu cu multă vreme în urmă, căci...

Vocea mi se stinge.

Ky leagă încet şi metodic o cârpă roşie de copac, apoi îşi ridică privirea. După ani întregi în care nu a dat la iveală decât sentimente superficiale, cele noi şi profunde mă iau uneori prin surprindere. N-am mai văzut niciodată această expresie pe chipul lui.

–Ce e? întreb.

–Mi-e frică, răspunde el pur şi simplu. De ce-ai putea să crezi.

–Despre ce? Ce s-a întâmplat?

După toate prin câte a trecut, lui Ky îi e frică de părerea mea?

–Era primăvară. Au venit să stea de vorbă cu mine la muncă, m-au chemat într-o cameră de-acolo. M-au întrebat dacă nu m-am gândit vreodată cum ar fi viaţa mea dacă n-aş fi o Aberaţie.

Ky scrâşneşte din dinţi; mi-e milă de el. Se uită spre mine şi ştie ce simt, aşa că strânge şi mai tare din dinţi. N-are nevoie de compasiunea mea, aşa că mă uit în altă parte, ca să ascult, pur şi simplu.

–Le-am zis că nu prea mi-am bătut capul cu aşa ceva. Că nu-mi fac griji în privinţa lucrurilor pe care nu le pot schimba. Apoi, mi-au dezvăluit că s-a făcut o greşeală. Informaţiile mele au fost introduse în baza de date a Perechilor.

–*Informaţiile* tale? întreb uimită.

„Dar Oficialitatea mi-a spus că s-a produs o greşeală pe microcard, că poza lui Ky a apărut acolo unde n-ar fi trebuit să fie. Mi-a spus că *nu* a fost inclus în baza de date. A minţit. Greşeala era mult mai mare decât a recunoscut ea."

–Nici măcar nu sunt cetăţean cu drepturi depline, continuă Ky. Au spus că întregul incident era complet anormal. Zâmbeşte amar şi mă doare să-i văd buzele schimonosite astfel.

Apoi, mi-au arătat o poză. Fata care mi-ar fi fost Pereche dacă n-aş fi fost ce sunt.

Ky înghite în sec.

–Cine era? întreb.

Vocea îmi sună aspru, hârşâit. „Nu spune că eram eu. Nu spune că eram eu, pentru că atunci voi şti că m-ai văzut doar fiindcă ţi-au zis să priveşti."

–Tu, răspunde el.

Şi acum îmi dau seama. Dragostea lui Ky pentru mine, despre care am crezut că e pură şi neîntinată de oficialităţi, de informaţii sau de bazele de date cu Perechi, nu e aşa. Au murdărit până şi asta.

Simt că ceva moare, că e distrus iremediabil. „Dacă oficialităţile au pus în scenă aventura noastră, singurul lucru din viaţa mea despre care am crezut că se petrece *în ciuda* lor..." Nu-mi pot încheia gândul.

Pădurea din jur devine doar o pată verzuie şi, fără steguleţele roşii care semnalizează drumul, n-aş mai şti cum să mă întorc înapoi. Le smulg cu sălbăticie de pe crengi.

–Cassia! mă strigă el. Cassia! Ce importanţă are?

Clatin din cap.

–Cassia, repetă el. Şi tu îmi ascunzi ceva.

În vale, se aude un fluierat puternic şi limpede. Am ajuns atât de departe, dar nu am atins niciodată vârful.

–Credeam că iei prânzul în parcul dendrologic, spune Xander.

Stăm amândoi în sala de mese a şcolii.

–M-am răzgândit, îi răspund. Azi am vrut să mănânc aici.

Personalul responsabil cu nutriţia mi-a aruncat o căutătură încruntată când am cerut una dintre porţiile suplimentare pe care le au mereu la îndemână, dar, după ce mi-au verificat informaţiile, mi-au înmânat prânzul fără să mai comenteze. Au văzut, probabil, că fac rareori aşa ceva. Sau

poate că e vreo altă avertizare referitoare la informaţiile mele, care nu-mi trece acum prin cap. Nu după ce mi-a dezvăluit Ky.

Îmi dau seama câtă mâncare e în recipientul meu, acum, că e vorba de o porţie obişnuită, nu una specială, pentru mine. Porţiile mele *chiar* s-au micşorat. „În ce scop? Sunt prea grasă?“ Îmi privesc mâinile şi picioarele puternice datorită drumeţiilor. Nu mi se pare. Şi-mi dau seama din nou că părinţii mei sunt cu mintea în altă parte; în condiţii normale, ar fi observat că am parte de porţii mai mici şi ar fi discutat despre asta cu personalul responsabil de nutriţie.

Lucrurile merg aiurea peste tot.

Îmi împing scaunul în spate.

–Vii cu mine?

Xander se uită la ceas.

–Unde? Încep imediat orele.

–Ştiu, răspund. Nu mergem prea departe. Te rog.

–Bine, acceptă Xander uitându-se la mine complet nedumerit.

Îl conduc pe hol, spre sălile de clasă, şi împing uşa din capăt. Acolo, într-o mică zonă asemănătoare unei curţi, e iazul ştiinţelor aplicate. Eu şi Xander suntem singuri.

Trebuie să-i spun. E vorba despre Xander. Merită să ştie despre Ky şi s-o afle de la mine. Nu de la o oficialitate, în spaţiul verde, azi sau într-o altă zi.

Trag adânc aer în piept şi privesc iazul. Nu e albastru, ca piscina în care înotăm. Apa e maroniu-verzuie sub suprafaţa argintie, colcăind de viaţă.

–Xander, zic cu o voce şoptită, de parcă am fi ascunşi printre copacii de pe Deal. Trebuie să-ţi spun ceva.

–Te-ascult, mă asigură el şi aşteaptă, privindu-mă.

Mereu calm. Mereu Xander.

E mai bine să dezvălui totul repede, cât timp mă simt în stare.

–Cred că mă îndrăgostesc de altcineva.

Vorbesc atât de încet, încât abia îmi pot auzi propria voce. Dar Xander înţelege.

Aproape înainte să închei, clatină din cap şi zice: „Nu“, ridicându-şi braţul să mă oprească să continui. Dar nu gesturile lui sau cuvântul rostit mă fac să mă cufund în tăcere. Ci durerea din ochii lui. Dar privirea lui nu zice „Nu“, ci „De ce?“

–Nu, repetă Xander, întorcându-se cu spatele.

Nu pot să suport asta, aşa că trec din nou în faţa lui, încerc să-l văd. Nu se uită la mine o bună bucată de vreme. Nu ştiu ce să-i mai spun. Nu îndrăznesc să-l ating. Nu pot decât să stau aici, sperând că mă va privi la rândul lui.

Când o face, durerea i se citeşte încă pe chip.

Şi mai e ceva. Ceva ce nu pare surpriză, ci recunoaştere. O parte din el ştia oare ce se petrece? De-asta l-a provocat pe Ky la jocuri?

–Îmi pare rău, mă grăbesc să spun. Eşti prietenul meu. Şi pe tine te iubesc.

E prima dată când îi zic asta şi sună complet greşit – repezit şi nefiresc –, ca şi cum n-aş vorbi serios.

–Mă iubeşti *şi pe mine*? rosteşte Xander cu răceală în glas. De-a ce te joci?

–Nu e nici un joc, şoptesc. Te iubesc. Dar e altfel.

Xander rămâne tăcut. Îmi vine să izbucnesc într-un râs isteric; exact ca ultima dată când ne-am certat şi a refuzat să stea de vorbă cu mine. Cu ani în urmă, când m-am hotărât că nu-mi mai plac jocurile aşa cum îmi plăceau pe vremuri. Xander a fost nebun de furie.

–Dar nimeni nu joacă la fel de bine ca tine, a spus el.

Şi apoi, când n-am vrut să cedez, n-a mai vorbit cu mine. Dar tot n-am mai jucat.

A durat două săptămâni până ne-am împăcat, în ziua în care m-a văzut sărind în piscină de pe trambulină, după ce-a sărit bunicul mai întâi. Am apărut la suprafaţă, speriată

şi cuprinsă de veselie, iar Xander a înotat până la mine, să mă felicite. În agitaţia de-atunci, am dat totul uitării.

Ce părere ar avea bunicul despre săritura pe care o fac acum? Mi-ar spune să mă agăţ de margine cât de tare pot? Să mă ţin strâns de trambulină până când îmi sângerează degetele? Sau mi-ar spune că e mai bine să-mi dau drumul?

–Xander. Oficialităţile au jucat un joc cu *mine*. În dimineaţa de după Banchetul Alegerii, am băgat microcardul în dispozitiv. Pe ecran a apărut chipul tău, după care a dispărut. Înghit în sec. Apoi a apărut faţa altcuiva. A lui Ky.

–Ky Markham? întreabă Xander, nevenindu-i să creadă.

–Da.

–Dar Ky nu-i Perechea ta, rosteşte Xander. N-are cum să fie, pentru că...

–De ce?

Oare Xander ştie despre situaţia lui Ky? De unde?

–Pentru că *eu* sunt acela, răspunde el.

O vreme, tăcem amândoi. Xander nu se uită în altă parte, şi abia dacă-i pot suporta privirea. Dacă aş avea acum în gură o pastilă verde, aş muşca din ea, aş gusta amarul de dinainte de instalarea calmului. Îmi aduc aminte de ziua aceea în sala de mese, când mi-a spus că mă pot încrede în Ky. Xander chiar a crezut ce-a spus atunci. Şi-a crezut că se poate baza şi pe *mine*.

Ce părere are acum despre noi?

Xander se apropie de mine. Ochii lui albaştri mă privesc fix, iar mâna lui atârnă lângă a mea. Închid ochii ca să nu mai văd durerea din privirea lui şi să mă abţin să-mi răsucesc palma, împletindu-mi degetele cu ale lui, să mă aplec înainte şi să ne sărutăm. Deschid ochii şi mă uit iar la Xander.

–Am apărut şi eu pe ecran, Cassia, spune el încet. Dar pe el ai ales să-l vezi.

Apoi, cu viteza unui jucător care face ultima mişcare, se întoarce şi intră în şcoală, lăsându-mă în urmă.

„Nu şi la început, aş vrea să-i zic. Şi încă te mai văd!"

Unul câte unul, oamenii cu care pot sta de vorbă mă părăsesc. Bunicul. Mama. Iar acum, Xander.

„Eşti suficient de puternică să rezişti fără ea", mi-a spus bunicul, referindu-se la pastila verde.

„Dar, bunicule, sunt oare suficient de puternică să rezist fără *tine*? Fără Xander?"

Aici, în locul în care-am ales să stau, sunt scăldată în razele soarelui. Nu există copaci, nu există umbră, nu mă aflu la înălţime, de unde să pot contempla ce-am făcut. Şi, chiar dacă ar fi, nu pot să văd nimic din pricina lacrimilor.

Capitolul 28

Ajunsă seara acasă, scot iar pastila verde din recipient. Ştiu cum mă poate ajuta; am văzut ce efecte a avut asupra lui Em. „Mă va calma." Cuvântul acesta, „calma", pare incredibil de frumos, minunat de simplu. Un cuvânt curgător, un cuvânt care face frica mai atrăgătoare, dându-i lustru. „Calm. Blând."

Pun pastila la loc în cutiuţă şi o închid, concentrându-mă asupra unui alt obiect verde de lângă mine. Bucata de rochie, înrămată între două plăci de sticlă. Îmi înfăşor mâna într-o şosetă şi apoi apăs tare pe ea. Un pocnet uşor. Ridic braţul.

Să spargi ceva e mai greu decât pare. Mă întreb dacă Societatea crede că e valabil şi în cazul meu. Apăs din nou, de data asta şi mai tare.

Ar fi simplu dacă nu s-ar uita nimeni, dacă nu m-ar putea auzi nimeni. Dacă pereţii nu ar fi atât de subţiri, iar viaţa mea n-ar fi atât de transparentă, aş putea să arunc rama de perete, să sparg sticla cu o piatră, să o distrug cu abnegaţie şi făcând gălăgie. Cred că sticla s-ar sfărâma cu un zgomot scânteietor; aş vrea s-o văd împrăştiindu-se într-un milion de bucăţi care cad strălucind la pământ. Dar, în loc de asta, trebuie să am grijă.

Pe suprafaţa de sticlă apare o nouă crăpătură prelungă şi argintie. Sub ea, materialul verzui pare nevătămat. Îndepărtez cu grijă cioburile, îl ridic pe cel mai mare dintre ele şi scot mătasea.

Îmi scot şoseta şi-mi examinez mâna. Nici măcar nu m-am tăiat; nici măcar nu sângerez.

Spre deosebire de lâna aspră a şosetei, mătasea e răcoroasă şi voluptuoasă, ca apa. „Ziua mea de naştere a început cu apa", mă gândesc când împăturesc materialul, apoi zâmbesc.

După ce-am pus şi bucata de mătase, şi recipientul cu pastile în buzunarul hainelor civile pe care le voi purta mâine, mă bag în pat cu imaginea asta în minte. Apă. În seara asta voi pluti pe visele mele. Astfel, etichetele de somn nu vor detecta nimic în afară de mine, Cassia, plutind pe valuri, lăsându-le să-mi poarte greutatea pentru scurtă vreme.

Ofiţerul nu s-a prezentat azi la drumeţie.

În locul lui e o oficialitate tânără, care scuipă cuvintele de parcă ar crede că aşa vorbesc ofiţerii. Ne cântăreşte din priviri, mulţumit că dispune de puterea de a supraveghea, de a da ordine.

–S-a luat hotărârea ca activităţile recreaţionale din această vară să fie scurtate. Aceasta e ultima zi de drumeţie. Îndepărtaţi cât de multe repere roşii puteţi şi dărâmaţi turnurile de pietre.

Îi arunc o privire lui Ky, care nu pare surprins. Încerc să nu mă uit prea mult la el, să nu-i citesc răspunsuri în ochi. De dimineaţă, în trenul aerian care ajunge la parcul dendrologic, ne-am purtat politicos şi normal; ştim amândoi cum să jucăm un rol când suntem urmăriţi. M-am întrebat mereu ce impresie i-a făcut că am fugit de el ieri, pe Deal. Mă întreb ce-o să creadă când o să afle despre sortare şi dacă va accepta cadoul pe care vreau să i-l ofer azi.

Sau dacă va face exact ce i-am făcut eu lui Xander şi mă va respinge.

–De ce? întreabă Lon cu glas plângăreţ. Am petrecut jumătate din vară făcând cărările astea!

Mi se pare că observ cum Ky schiţează un zâmbet, şi-mi dau seama că-i place de Lon. Lon, care pune întrebări pe care nimeni nu le rosteşte, chiar dacă nu i se răspunde niciodată.

Realizez dintr-odată că e un act de curaj. Un curaj obositor, dar tot curaj se numeşte.

–Nu pune întrebări, se răsteşte oficialitatea la Lon. Dă-i drumul.

Şi astfel, eu şi Ky începem să urcăm Dealul pentru ultima oară.

După ce am înaintat suficient pe cărarea noastră, astfel încât să nu ne mai poată vedea nimeni, Ky mă ia de mână în timp ce mă întind să dezleg o bucată de pânză roşie dintr-un tufiş.

–Las-o baltă, îmi spune. Mergem în vârf.

Ne privim în ochi. Nu l-am văzut niciodată atât de nechibzuit. Dau să zic ceva, dar mă întrerupe.

–Asta dacă nu cumva nu vrei să încerci.

Vocea lui mă provoacă într-un fel în care n-a mai făcut-o niciodată. Nu exprimă răutate, dar nici simplă curiozitate. *Trebuie* să afle răspunsul; decizia pe care o voi lua acum îi va spune mai multe despre mine. Nu pomeneşte nimic despre ziua de ieri. Chipul îi e deschis, iar ochii, luminoşi; are trupul încordat şi fiecare muşchi urlă: „A venit timpul! Acum!"

–Vreau să încerc, îi răspund.

Ca să-i demonstrez, trec în frunte, pe cărarea pe care am marcat-o împreună. În scurt timp, îi simt mâna atingând-o pe a mea şi, când degetele ni se împletesc, simt la fel ca el, că acest urcuş este foarte important. „Trebuie să ajungem în vârf."

Nu mă întorc spre el, dar îl ţin strâns de mână.

Când pătrundem în ultima zonă împădurită, cea pe care nu am cartografiat-o, mă opresc.

–Stai, îi zic.

Dacă vom curăţa cu adevărat Dealul, vreau să smulg ultimele plante încâlcite, ca să putem sta în vârf liberi şi neîngrădiţi.

Dincolo de răbdarea de pe chipul lui Ky văd îngrijorarea că nu vom ajunge la timp. Chiar în acest moment, la poalele Dealului, fluierul poate să ţiuie şi nu l-aş auzi, din pricina bubuitului inimilor noastre şi a respiraţiei zgomotoase, inspirând, expirând, inspirând, expirând acelaşi aer.

–Ieri mi-a fost frică.

–De ce?

–Că ne-am îndrăgostit din cauza oficialităţilor, recunosc eu. Ţi-au spus despre mine. Iar *mie* mi-au spus despre *tine*, în dimineaţa de după Banchetul Alegerii, când pe microcard a apărut, din greşeală, chipul tău. Ne ştiam de mult timp, dar n-am făcut nimic în privinţa asta până când...

Nu pot să închei, dar Ky ştie la ce mă refer.

–Nu renunţi la ceva doar pentru că au prezis ei, protestează el.

–Dar nu vreau să mă las definită de hotărârile lor, adaug eu.

–Nici nu e cazul. Şi nu trebuie s-o faci vreodată.

–Sisif şi stânca, spun eu, aducându-mi aminte.

Bunicul ar fi înţeles povestea asta. A rostogolit bolovanul, a dus viaţa pe care i-a planificat-o Societatea, dar gândurile i-au aparţinut întotdeauna.

Ky zâmbeşte.

–Exact. Doar că *noi*, rosteşte el şi mă trage uşor de mână, vom ajunge în vârf. Şi poate chiar vom rămâne acolo un minut. Haide!

–Trebuie să-ţi mai spun ceva.

–E vorba despre sortare? întreabă el.

–Da...

Ky mă întrerupe.

–Ne-au explicat. Fac parte din grupul care va primi un nou loc de muncă. Ştiu deja.

Ştie oare? Ştie că va trăi mai puţin dacă va continua să lucreze la centrul de distribuire a hranei? Ştie că a fost exact la limita dintre cei care au rămas şi cei care au avansat? Ştie ce-am făcut?

Îmi citeşte întrebările în ochi.

–Ştiu că a trebuit să ne împarţi în două grupuri. Ştiu c-am fost, probabil, exact la mijloc.

–Vrei să afli ce-am făcut?

–Pot să-mi dau cu presupusul, răspunde el. Ţi-au povestit despre speranţa de viaţă şi despre otrăvuri, nu-i aşa? De-aia m-ai inclus în grupul acela.

–Da, confirm eu. Ştii şi despre otrăvuri?

–Sigur că da. Cei mai mulţi dintre noi ne dăm seama singuri. Dar nu suntem în măsură să ne plângem. Vieţile noastre sunt şi aşa mai îndelungate aici decât dacă am fi rămas în Provinciile Exterioare.

–Ky... Îmi vine greu să-l întreb, dar trebuie să aflu. Pleci?

Îşi ridică privirea. Deasupra noastră, soarele urcă pe cer, auriu şi aprig.

–Nu sunt sigur. Încă nu ne-au spus. Dar ştiu că nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Când ajungem în vârful Dealului, pare întru câtva complet diferit, şi totuşi la fel. El e tot Ky. Eu sunt tot Cassia. Dar suntem împreună într-un loc în care n-am mai fost niciodată.

E aceeaşi lume cenuşie, albastră, verde şi aurie pe care o ştiu dintotdeauna. Aceeaşi lume pe care am privit-o pe fereastra bunicului şi din vârful micului deal. Dar acum sunt mai sus. Dacă aş avea aripi, mi le-aş putea întinde. M-aş putea avânta în zbor.

–Vreau să păstrezi asta, îmi spune Ky, întinzându-mi artefactul.

–Nu ştiu să-l folosesc, protestez, căci nu vreau să se vadă cât de mult îmi doresc să accept cadoul.

Cât de mult tânjesc să am o parte din povestea lui şi o parte din el.

–Cred că ţi-ar putea arăta Xander, zice el cu blândeţe, iar eu îmi ţin răsuflarea.

Îşi ia rămas-bun? Îmi spune să am încredere în Xander? Să fiu cu Xander?

Înainte să apuc să întreb, Ky mă trage aproape de el şi-mi şopteşte cuvinte calde la ureche:

–Te va ajuta să mă găseşti. Dacă plec vreodată undeva.

Faţa mi se potriveşte perfect în adâncitura umărului lui, unde pot să-i aud inima bătând şi-i pot simţi mirosul pielii. Şi aici sunt în siguranţă. O parte esenţială din mine e mai în siguranţă alături de Ky decât oriunde altundeva.

Ky îmi îndeasă încă o bucată de hârtie în mână.

–Ultima parte a poveştii mele, explică el. O s-o păstrezi? Încă nu te uita la ea.

–De ce?

–Mai aşteaptă, mă roagă el cu voce joasă, dar puternică. Aşteaptă puţin.

–Şi eu am ceva pentru tine, recunosc, desprinzându-mă puţin din îmbrăţişare şi băgând mâna în buzunar.

Îi dau bucata de material, mătasea verde a rochiei.

O ţine lângă obrazul meu, să vadă cum am arătat în seara aceea, la Banchetul Alegerii.

–Minunat! exclamă cu blândeţe.

Mă cuprinde în braţe, în vârful Dealului. De aici, pot vedea norii, copacii, cupola primăriei şi, în depărtare, căsuţele suburbiilor. Preţ de o clipă, văd totul, întreaga mea lume, şi apoi îl privesc pe Ky.

–Cassia, rosteşte el şi închide ochii.

Îi închid şi eu, ca să ne putem întâlni în întuneric. Îi simt braţele şi netezimea mătăsii verzui când îşi lipeşte palma de spatele meu şi mă trage mai aproape, mai aproape.

–Cassia, repetă el încet, atât de aproape, încât, în sfârşit, buzele lui le întâlnesc pe-ale mele.

În sfârşit.

Cred că a mai vrut să spună ceva, dar, măcar de data asta, când buzele ni se ating, nu mai e deloc nevoie de cuvinte.

Capitolul 29

În suburbii se aud iar ţipete şi, de data asta, sunt omeneşti.

Deschid ochii. E atât de devreme, încât cerul e mai mult negru decât albastru, iar zorii sunt mai mult o promisiune decât realitate.

Uşa camerei se dă de perete şi în dreptunghiul de lumină o văd pe mama.

–Cassia, spune ea uşurată, apoi se întoarce să-l strige pe tata. E bine!

–Şi Bram, o anunţă el.

Suntem cu toţii pe hol şi ne îndreptăm către uşa de la intrare, pentru că cineva de pe strada noastră ţipă, iar sunetul e atât de neobişnuit, încât ne pătrunde până în străfunduri. În Suburbia Arţarului nu auzim prea des sunetul durerii, dar instinctul de a încerca să ajutăm încă nu ne-a părăsit.

Tata deschide violent uşa şi ne uităm cu toţii afară.

Lumina felinarelor pare mai slabă; hainele oficialităţilor sunt mohorâte şi cenuşii. Merg grăbite, flancând o siluetă. Îi urmează alţi câţiva oameni. Ofiţeri.

Şi mai e cineva care ţipă. O recunosc chiar şi în strălucirea diminuată a felinarelor. Aida Markham. Cineva care a mai cunoscut durerea şi o trăieşte acum din nou, alergând după silueta înconjurată de oficialităţi şi de ofiţeri.

Ky.

–Ky!

Pentru prima dată în viaţă, fug în public cât pot de repede. Nu există bandă care să mă încetinească sau crengi care să mă oprească. Picioarele îmi zboară pe deasupra ierbii, pe deasupra cimentului. O tai prin peluzele vecinilor şi prin straturile de flori, încercând să prind din urmă grupul aflat în faţă, care se îndreaptă spre staţia trenului aerian. Un ofiţer se desprinde dintre ei şi se grăbeşte s-o întâmpine pe Aida. Atrage prea mult atenţia; uşile celorlalte case s-au deschis şi oamenii privesc de pe trepte.

Alerg şi mai repede; ajung pe iarba ţepoasă şi răcoroasă a peluzei lui Em. „Mai sunt doar câteva case."

– Cassia? mă strigă Em din prag. Unde te duci?

Ky nu m-a auzit din cauza ţipetelor Aidei. Aproape c-au ajuns la treptele care duc la staţia trenului aerian. Când intră în conul de lumină de la baza scării, văd că l-au încătuşat pe Ky.

„Exact ca în desen."

– Ky! strig din nou, iar el îşi ridică brusc capul.

Se întoarce cu faţa la mine, dar nu sunt suficient de aproape de el ca să-i văd ochii. Trebuie să-i văd ochii.

Un alt ofiţer se desprinde din grup şi porneşte spre mine. Ar fi trebuit să aştept până mă apropiam mai mult de el, înainte să-l strig, dar alerg în continuare. Aproape c-am ajuns.

O parte a minţii mele încearcă să înţeleagă ce se întâmplă. „Îl duc la noul lui loc de muncă? În cazul ăsta, de ce o fac dis-de-dimineaţă? De ce e Aida atât de mâhnită? N-ar fi bucuroasă să afle că are o nouă şansă, că va face ceva mai bun decât spălatul recipientelor? De ce are cătuşe la mâini? A încercat să li se opună? Au văzut când ne-am sărutat? De-asta se întâmplă aşa ceva?"

Văd trenul aerian îndreptându-se spre staţie, dar nu e cel obişnuit, alb-argintiu. E cel de distanţă mai lungă, de un gri-cărbune, care pleacă doar din centrul oraşului. Îl aud venind; e mai greoi şi mai zgomotos decât cel alb.

Ceva nu-i în regulă.

Şi, dacă n-aş fi fost deja sigură de asta, cuvântul pe care-l strigă Ky când îl obligă să urce scara îmi confirmă. Căci acolo, de faţă cu toţi, instinctele de supravieţuire îl părăsesc şi un altfel de instinct preia controlul.

Îmi strigă numele.

– *Cassia!*

Aud totul în acel unic cuvânt: că mă iubeşte, că-i e frică. Şi aud şi acel rămas-bun pe care a încercat să-l rostească ieri, pe Deal. Ştia. Nu pleacă doar spre un nou loc de muncă; se duce undeva de unde nu crede că se va mai întoarce.

Aud paşi înfundaţi călcând pe iarbă, în spatele meu, şi paşi apăsaţi, pe metal, în faţa mea. Mă uit înapoi şi văd un ofiţer grăbindu-se spre mine; mă uit înainte şi zăresc o oficialitate coborând în goană scara de metal. Aida nu mai ţipă; vor să mă oprească la fel cum au oprit-o pe ea.

Nu mă pot duce la el. Nu aşa. Nu acum. Nu pot trece de ofiţerul de pe trepte. Nu sunt suficient de puternică să mă lupt cu ei sau suficient de rapidă să-i întrec...

„Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor."

Nu ştiu dacă a rostit Ky aceste cuvinte în mintea mea sau dacă mă gândesc singură la ele, sau dacă bunicul e pe undeva pe-acolo, în noaptea care se îngemănează cu ziua, strigând cuvinte care sunt apoi purtate de vânt, cuvinte care au aripi, asemenea îngerilor.

O iau spre partea laterală a platformei, alergând pe ciment. Ky vede ce fac şi se smuceşte brusc, mişcare care-i oferă o secundă de libertate înainte ca mâinile lor să-l înşface din nou.

E suficient.

Preţ de o clipă, se apleacă peste balustrada platformei luminate şi văd ceea ce trebuia să văd. Îi văd ochii, plini de viaţă şi de vâlvătăi, şi ştiu că nu va înceta să lupte. Chiar dacă va fi o luptă tăcută, desfăşurată în interior, pe care nu o poţi observa mereu. Şi nici eu nu voi înceta s-o fac.

Strigătele oficialităţilor şi zgomotul trenului aerian oprindu-se în staţie îmi acoperă cuvintele. Ky nu va putea auzi nimic din ce-i spun.

Aşa că arăt spre cer. Sper să înţeleagă ce vreau să-i zic, pentru că-i transmit atâtea lucruri – inima mea îi va flutura mereu numele, nu mă voi pierde în „vraja-acestei nopţi uşor"; voi găsi o cale să mă avânt în zbor, precum îngerii din poveşti, şi-l voi găsi.

Şi ştiu că înţelege atunci când se uită fix la mine, privindu-mă în ochi. Buzele i se mişcă fără să scoată nici un sunet, dar pricep ce spune: cuvintele unei poezii pe care le cunosc doar doi oameni din întreaga lume.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar le alung clipind. Pentru că, dacă există vreo clipă în viaţa mea pe care vreau s-o văd clar, aceasta este.

Ofiţerul ajunge primul la mine, mă apucă de braţ şi mă trage înapoi.

–Las-o în pace, îl apostrofează tata.

Habar n-aveam că poate să alerge atât de repede.

–N-a făcut nimic!

Mama şi Bram străbat în grabă peluza, îndreptându-se spre noi. Xander şi familia lui îi urmează îndeaproape.

–Creează agitaţie, zice cu asprime ofiţerul.

–Sigur că da, i se opune tata. I-au luat prietenul din copilărie la primele ore ale dimineţii, în vreme ce mama lui ţipă întruna. Ce se petrece?

Îmi dau seama cât de puternică e vocea tatei când îndrăzneşte să pună această întrebare, şi-i arunc o privire mamei, să văd ce părere are despre toate astea. Când se uită la tata, pe chipul ei se citeşte doar mândria.

Spre mirarea mea, tatăl lui Xander ia cuvântul:

–Unde-l duc pe băiat?

O oficialitate înveşmântată în alb preia controlul şi ridică glasul, ca să-l poată auzi toată lumea. Vorbeşte clar şi protocolar.

–Îmi pare rău că v-am perturbat această dimineaţă. Tânărul acesta a primit un nou loc de muncă şi nu făceam altceva decât să-l ducem acolo. Cum noul serviciu este în afara provinciei Oria, mama lui s-a ambalat şi s-a mâhnit.

„Dar de ce sunt prezenţi toţi aceşti ofiţeri? Şi toate oficialităţile? De ce e încătuşat?"

Explicaţia oficialităţii n-are nici un sens, dar, după o scurtă pauză, toată lumea dă aprobator din cap, acceptând-o. Cu excepţia lui Xander. Deschide gura, gata să zică ceva, dar apoi se uită la mine şi o închide la loc.

Mă părăseşte toată adrenalina eliberată de încercarea de a-l prinde din urmă pe Ky şi încep să înţeleg ceva îngrozitor. „Oriunde e dus Ky, e din cauza mea. Din cauza sortării mele sau a sărutului meu. În orice caz, e vina mea."

–Minciuni, rosteşte Patrick Markham.

Toată lumea se întoarce să-l privească. Deşi e îmbrăcat în pijama, cu chipul tras şi subţiat de atâta suferinţă, are încă un aer demn – nimeni nu-i poate lua asta. Am mai întâlnit-o la o singură altă persoană. Deşi Patrick şi Ky nu sunt rude de sânge, dau dovadă de aceeaşi dârzenie.

–Oficialităţile le-au spus lui Ky şi celorlalţi muncitori că li s-a oferit un nou serviciu. Unul mai bun. Dar, în realitate, îi trimit în Provinciile Exterioare, la luptă, spune el, uitându-se la mine.

Mă împleticesc în spate de parcă m-a lovit ceva în moalele capului, iar mama întinde braţul să mă sprijine.

Patrick vorbeşte în continuare.

–Războiul cu inamicul nu decurge cum trebuie. Au nevoie de mai mulţi oameni angajaţi în luptă. Toţi sătenii sunt morţi. *Toţi*. Se opreşte şi apoi continuă ca pentru sine: Ar fi trebuit să ştiu că vor convoca mai întâi Aberaţiile. Ar fi trebuit

să ştiu că şi Ky se va afla pe acea listă... am crezut că, fiindcă am trecut prin atâtea...

Îi tremură vocea.

Aida se întoarce spre el, furioasă şi, în acelaşi timp, îngăduitoare.

–Uneori, uitam. Dar el n-a uitat-o niciodată. Ştia că se va întâmpla asta. L-ai văzut opunându-se? I-ai văzut privirea când l-au luat?

Îl cuprinde pe Patrick pe după gât, iar el o ţine strâns în vreme ce femeia plânge în hohote, în aerul răcoros al dimineţii.

–O să moară. E o condamnare la moarte. Apoi, se desprinde de soţul ei şi le strigă oficialităţilor: O să *moară*!

Două oficialităţi înaintează cu repeziciune, răsucindu-le lui Patrick şi Aidei mâinile la spate şi ducându-i de acolo. Când o oficialitate îi pune căluş lui Patrick ca să-l împiedice să mai zică ceva, bărbatul îşi lasă brusc capul pe spate. Procedează la fel cu Aida, ca să-i înăbuşe ţipetele. N-am mai văzut şi n-am mai auzit ca oficialităţile să facă asemenea uz de forţă. Nu-şi dau seama că, procedând astfel, confirmă spusele celor doi?

O maşină aeriană aterizează lângă noi şi din ea ies şi mai multe oficialităţi. Ofiţerii îi împing pe cei doi Markham spre vehicul, iar Aida se întinde să-şi prindă soţul de mână. Între degetele lor rămâne o distanţă de câţiva centimetri; nu are dreptul la acea atingere, singurul lucru care ar mai putea-o alina.

Închid ochii. Aş vrea să nu-i aud strigătele răsunându-mi în urechi şi cuvintele pe care ştiu că nu le voi uita niciodată: „O să moară." Aş vrea ca mama să mă ducă înapoi în casă şi să mă bage în pat, ca atunci când eram mică. Atunci când priveam cum se lasă noaptea dincolo de fereastra camerei mele, fără să am nici o grijă pe lume, când nu ştiam cum e să-ţi doreşti să fii liber.

–Scuzaţi-mă.

Vocea asta mi-e cunoscută. E oficialitatea mea, cea din spaţiul verde. Lângă ea se află o oficialitate cu insigna corespunzătoare celui mai înalt rang al guvernului: trei stele aurii, lucind în lumina felinarului. Se lasă tăcerea.

–Vă rog să vă scoateţi cu toţii recipientele cu pastile, spune bărbatul, cu o voce plăcută. Luaţi tableta roşie.

Ne supunem. Strâng în mână micul recipient cu cele trei tablete din buzunar. Albastru, şi roşu, şi verde. Viaţă, şi moarte, şi uitare, mereu la îndemână.

–Păstraţi tableta roşie şi înmânaţi-i recipientele oficialităţii Standler, şi face semn către oficialitatea mea, care ţine în mână un vas pătrat de plastic. La scurt timp după ce ne terminăm treaba aici, veţi primi recipiente noi şi un alt set de tablete.

Ne supunem încă o dată instrucţiunilor. Las micul cilindru de metal să cadă în vas, alături de-ale celorlalţi, dar nu mă uit în ochii oficialităţii.

–Trebuie să luaţi pastila roşie. Eu şi oficialitatea Standler ne vom asigura că procedaţi întocmai. Nu trebuie să vă faceţi griji.

Oficialităţile par dintr-odată mai multe. Merg pe stradă, asigurându-se că cei care au rămas în casele lor nu le părăsesc şi izolându-ne pe noi, cei aproximativ doisprezece oameni care ne aflăm lângă staţia trenului aerian – cei câţiva care ştiu ce s-a întâmplat azi în Suburbia Arţarului şi în întreaga ţară. Îmi imaginez că, în alte locuri, totul s-a rezolvat mult mai uşor; cel mai probabil, nici una dintre celelalte Aberaţii nu a avut părinţi sau familii cu rang suficient de înalt, încât să ştie ce se petrece cu adevărat. Şi nici măcar Patrick Markham n-a putut face nimic să-şi salveze fiul.

E doar vina mea. Nu m-am jucat de-a Dumnezeu sau de-a îngerul; m-am jucat de-a oficialitatea. Mi-am permis să cred că ştiu ce este mai bine şi am schimbat viaţa cuiva cum am crezut de cuviinţă. Nu contează dacă informaţiile

mi-au susţinut sau nu decizia; în final, eu am fost cea care a luat-o. Iar sărutul...

Nu pot să mă gândesc la sărut.

Mă uit la tableta roşie, care pare atât de mică în palma mea. Chiar dacă înseamnă moarte sigură, aş primi-o cu bucurie.

Dar nu-i aşa. I-am promis lui Ky. I-am arătat cerul şi i-am promis. Iar acum, câteva clipe mai târziu, am de gând să renunţ?

Dau drumul tabletei pe jos, încercând să fiu cât mai discretă. Preţ de o secundă, o văd căzută în iarbă, mică şi roşie, şi-mi aduc aminte ce-a zis Ky: roşu e culoarea naşterii şi a reînnoirii. „Pentru un nou început", îmi zic şi-mi mişc puţin piciorul, ca să zdrobesc pastila; îmi sângerează sub talpă. Îmi reaminteşte de ziua în care l-am zărit pe Ky în încăperea plină de lume de la centrul de jocuri, exact în momentul în care am călcat pe pilulele pierdute.

Doar că acum, când îmi ridic privirea, el nu e acolo.

Nimeni n-a urmat încă instrucţiunile. Chiar dacă oficialitatea asta are cel mai înalt grad pe care l-am văzut vreodată şi ne-a ordonat să facem ceva, cu toţii am auzit ani de-a rândul diverse zvonuri despre tableta roşie.

–Cine vrea să fie primul?

–Eu, se oferă mama, făcând un pas înainte.

–Nu, protestez eu, dar tata îmi aruncă o privire şi mă opreşte.

Ştiu ce încearcă să-mi spună: „Face asta pentru noi. Pentru tine." Şi, cumva, el ştie că totul va fi în regulă.

–Şi eu, adaugă el, alăturându-i-se mamei.

Sub privirile noastre, îşi înghit amândoi pastilele. Oficialitatea le cere să deschidă gura ca să verifice şi apoi dă scurt din cap.

–Se dizolvă în câteva secunde, ne explică el. Atât de repede, încât n-are nici un sens să încercaţi să o regurgitaţi;

oricum, nu-i cazul. Nu vă va face nici un rău. Doar vă limpezeşte gândurile.

„Doar vă limpezeşte gândurile." Sigur că da. Acum ştiu de ce trebuie să le luăm. Ca să uităm ce i s-a întâmplat lui Ky, ca să uităm că inamicul câştigă războiul din Provinciile Exterioare şi că toţi sătenii de-acolo au murit. Apoi, îmi dau seama de ce nu ne-au obligat să luăm pastilele când primul băiat al familiei Markham a păţit ceva: pentru că trebuia să ţinem minte cât de periculoase pot fi Anomaliile. Cât de vulnerabili am fi dacă Societatea nu le-ar ţine la distanţă.

Oare au lăsat acea Anomalie intenţionat în liberate? Ca să ne reamintească asta?

Ce ne vor spune mai încolo că i s-a întâmplat lui Ky? Ce poveste vom crede cu toţii în locul celei adevărate? Vom înghiţi după aceea tableta verde, ca să ne liniştim după ce uităm?

„Nu vreau să fiu calmă. Nu vreau să uit."

Oricât m-ar răni, trebuie să-mi amintesc întreaga lui poveste, chiar şi părţile dureroase.

Mama se întoarce să mă privească, şi mi-e teamă că voi observa că are ochii goi sau o expresie pierdută. Dar pare în regulă, şi la fel şi tata.

Curând, toată lumea se aliniază, cu tabletele în palmă, gata să termine odată cu tot şi să-şi continue vieţile. Ce-o să fac când o să-şi dea seama că m-am descotorosit de-a mea? Mă uit la iarba de sub picioare, aproape aşteptându-mă să văd un petic pârjolit, perfect curăţat. Dar arată exact la fel ca înainte. Nici măcar nu pot să zăresc bucăţelele roşii de pastilă. Probabil că am zdrobit-o complet.

Bram pare înspăimântat, dar şi nerăbdător. Încă nu e suficient de în vârstă ca să aibă propria pilulă roşie, aşa că tata îi dă pastila lui de rezervă.

Oficialitatea mea începe şi ea să verifice oamenii. Se tot apropie de mine, dar nu mă pot împiedica să mă uit la Bram şi apoi la Em, înghiţindu-şi pilula. Preţ de o clipă, îmi

aduc aminte visul meu şi mă îngrozesc privind-o. Dar nu se întâmplă nimic. Cel puţin, nimic evident.

Acum, e rândul lui Xander. Observă că-l urmăresc, iar pe chip i se citeşte durerea pură. Aş vrea să mă uit în altă parte, dar n-o fac. Îl văd cum înclină din cap spre mine şi-şi ridică tableta roşie, ca şi cum ar toasta.

Înainte să-l zăresc înghiţind-o, între mine şi restul grupului se interpune cineva. E oficialitatea mea.

–Arată-mi, te rog, pastila ta, îmi spune.

–E aici.

Întind mâna, dar nu-mi descleştez pumnul.

Mi se pare c-o văd zâmbind. Deşi ştiu că are tablete suplimentare – le-am văzut –, încă nu-mi oferă una.

Aruncă o privire ierbii de la picioarele mele, apoi se uită la mine. Îmi ridic braţul şi mă prefac că bag ceva în gură, apoi înghit zgomotos. Iar ea trece la următoarea persoană.

Deşi asta îmi doream să se întâmple, o urăsc. *Vrea* să ţin minte ce s-a întâmplat. Ce am făcut.

Capitolul 30

Când, în cele din urmă, se luminează, e o dimineaţă fierbinte, de culoarea oţelului, fără profunzime sau substanţă. Casele din jur par a fi decorul unui film; ar putea fi, la fel de bine, simple imagini pe un ecran. Dacă voi merge prea departe, voi sfâşia peretele de pânză sau de hârtie şi mă voi trezi în bezna nimicului şi la sfârşitul tuturor lucrurilor.

Cumva, mi-am epuizat frica; în schimb, sunt somnolentă, ceea ce aproape că-i şi mai rău. De ce mi-ar păsa de o planetă plată, populată de oameni plaţi? Cui îi pasă de un loc în care nu mai este Ky?

Îmi dau seama că ăsta e unul dintre motivele pentru care am nevoie de Ky. Pentru că, atunci când sunt cu el, *simt*.

Dar el a plecat. Iar eu am fost de faţă.

Şi sunt de vină că s-a întâmplat asta.

„Şi Sisif a trebuit să facă aşa ceva?“ mă întreb. „Să se oprească un minut şi să se străduiască să rămână pe poziţii, să împingă bolovanul suficient cât să-l împiedice să se rostogolească şi să-l strivească înainte să îndrăznească măcar să se gândească iar la urcuş?“

Pastila roşie şi-a făcut efectul aproape imediat după ce ofiţerii şi oficialităţile ne-au condus acasă. Evenimentele din ultimele douăsprezece ore au fost eliminate din mintea familiei mele. În cel mult o oră, ne-au fost trimise noi recipiente şi pastile, laolaltă cu o scrisoare în care se explica faptul că ale noastre au fost considerate defecte

şi ne-au fost luate în cursul dimineţii. Toţi au acceptat explicaţia fără s-o pună la îndoială. Au alte lucruri cu care să-şi bată capul.

Mama e confuză – unde şi-a lăsat aseară scanerul pe care-l foloseşte la muncă, după ce-a terminat treaba? Bram nu-şi aduce aminte dacă şi-a terminat tema pe scrib.

–Păi, porneşte-l şi verifică, scumpule, îl sfătuieşte îmbujorată mama.

Şi tata pare puţin pierdut, dar nu la fel de confuz. Cred că a mai trecut prin aşa ceva, poate chiar de mai multe ori, din cauza domeniului în care lucrează. Tableta şi-a făcut efectul, dar pare mai puţin tulburat de senzaţia de dezorientare.

Ceea ce-i bine, pentru că oficialităţile încă nu au terminat cu noi.

–Mesaj privat pentru Molly Reyes, anunţă vocea dispozitivului.

Mama îşi ridică surprinsă privirea.

–O să întârzii la serviciu, protestează ea încet, deşi cel care a trimis mesajul nu o poate auzi.

Şi nici n-o poate vedea cum îşi trage umerii spre spate înainte să pornească spre dispozitiv şi să-şi pună căştile. Ecranul se întunecă, iar imaginea afişată e vizibilă doar din locul în care stă ea.

–Ce mai e? întreabă Bram. S-aştept?

–Nu, pleacă la şcoală, îl sfătuieşte tata. N-am vrea să întârzii.

În drum spre uşă, Bram se plânge:

–Mereu ratez *totul*.

Aş vrea să-i pot spune că nu-i adevărat; dar, pe de altă parte, chiar mi-aş dori să ţină minte ce s-a întâmplat azi-dimineaţă?

Când îl văd pe Bram plecând, mi se întâmplă ceva, lucrurile devin iar reale. Bram e real. Eu sunt reală. Şi Ky e real şi trebuie să încerc să-l găsesc. *Acum*.

–În dimineaţa asta mă duc în oraş, îl anunţ pe tata.

–N-ai drumeţie? mă întreabă el, apoi clatină din cap, de parcă-ar vrea să-şi limpezească mintea. Scuze, mi-am amintit. Activităţile recreative de vară s-au încheiat pe anul ăsta, nu? De-asta Bram e deja în drum spre şcoală, şi nu spre înot. În dimineaţa asta gândesc cu încetineală.

Nu pare surprins, ceea ce mă face să mă gândesc că a mai trecut prin aşa ceva. Apoi, îmi aduc aminte că a lăsat-o pe mama să ia prima tableta roşie; într-un fel, a ştiut că nu-i va face rău.

–Încă nu ne-au repartizat o altă activitate în loc de drumeţie, îi explic tatei. Aşa că am timp să merg în oraş înainte de şcoală.

Încă o omisiune, o piesă care scârţâie în maşinăria bine unsă a Societăţii noastre, dovadă că, undeva, ceva nu merge cum trebuie.

Tata nu răspunde. Se uită fix la mama, al cărei chip e alb ca varul când priveşte ecranul dispozitivului.

–*Molly?* o strigă el.

Nu e permis să întrerupi un mesaj privat, dar el face câţiva paşi spre ea. Şi alţi câţiva.

În cele din urmă, când îi pune mâna pe umăr, mama se întoarce.

–E vina mea, zice ea şi, pentru prima dată în viaţă, o văd privind prin tata, nu la el, cu ochii aţintiţi într-un loc îndepărtat. Am fost relocaţi în Ţinuturile Agricole, începând de-acum.

–*Poftim?* face tata, apoi clatină din cap şi se uită la dispozitiv. Nu se poate. Ai trimis raportul. Ai spus adevărul.

–Cred că nu vor ca cei care au văzut recoltele să ocupe în continuare poziţii de răspundere, completează ea. Ştim prea mult. Am putea fi tentaţi să procedăm la fel. Ne vor trimite în Ţinuturile Agricole, unde nu vom deţine controlul. Unde ne pot urmări şi ne pot istovi, obligându-ne să plantăm doar ceea ce ne dictează ei.

–Dar măcar vom fi mai aproape de bunica şi de bunicul, intervin eu, încercând s-o alin.

–Nu în Ţinuturile Agricole din Oria, mă contrazice mama. Ci în cele ale unei alte provincii. Mâine plecăm.

Apoi, îşi mută privirea goală şi uimită asupra tatei şi văd că-ncepe din nou să simtă. Observ cum emoţiile şi capacitatea de înţelegere i se citesc din nou pe chip. Văzându-i reacţiile, simt un impuls atât de puternic care mă mână, încât nu ştiu dacă mă pot opune. „Trebuie să aflu unde l-au trimis pe Ky. Înainte să plecăm."

–Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc în Ţinuturile Agricole, spune tata, iar mama îşi lasă capul pe umărul lui, prea obosită ca să plângă şi prea copleşită ca să se prefacă a fi totul în ordine.

–Dar am făcut întocmai ce trebuia, şopteşte ea. Am făcut ce mi-au cerut.

–*O să fie bine*, ne şopteşte tata.

Poate că, dacă aş fi luat tableta roşie, chiar l-aş fi crezut.

În dreptul casei familiei Markham e parcată maşina aeriană a unei oficialităţi. În ultimele săptămâni, oficialităţile au acordat mult prea multă atenţie suburbiei noastre.

Em ţâşneşte pe uşa casei ei, care nu mai e umbrită de nici un copac.

–Ai auzit? întreabă ea entuziasmată. Oficialităţile adună toate bunurile familiei Markham. Patrick a fost transferat şi va lucra la guvernul central! O asemenea onoare! Şi e din suburbia *noastră*! Apoi, se încruntă. Păcat că n-am apucat să ne luăm rămas-bun de la Ky. O să-mi fie dor de el.

–Ştiu, spun eu.

Mă doare inima, şi mă aplec sub povara de-a fi singura care ştie, cu adevărat, ce s-a întâmplat în acea dimineaţă.

Cu excepţia câtorva oficialităţi. Şi nici măcar acestea nu ştiu ce ştiu eu. Doar doi oameni ştiu cu adevărat ce s-a petrecut, şi anume că n-am luat tableta roşie. Eu şi oficialitatea mea.

–Trebuie să plec, îi zic lui Em şi pornesc din loc, îndreptându-mă spre staţia trenului aerian.

Nu mă uit înapoi, la casa familiei Markham. Patrick şi Aida vor pleca pentru totdeauna. Au fost consideraţi Aberaţii sau li s-a oferit o pensie liniştită, undeva, departe de-aici? Au luat şi ei pastila roşie? Se uită oare surprinşi la noua lor locuinţă, întrebându-se ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea fiu al lor? Va trebui să încerc să-i găsesc şi pe ei, de dragul lui Ky, dar acum trebuie să dau de el. Ştiu un singur loc unde pot căuta informaţii despre locul în care s-ar putea să-l fi trimis.

În trenul care se îndreaptă spre primărie, ţin capul plecat. Sunt atâtea locuri la care nu mă pot uita: scaunele pe care-am stat cu Ky; podeaua vagonului pe care-şi păstra echilibrul cu uşurinţă şi naturaleţe. Nu pot să privesc nici pe fereastră, ştiind că s-ar putea să zăresc Dealul unde am fost ieri. Împreună. Când trenul opreşte în staţie, permiţând şi mai multor călători să urce şi lăsând să intre o adiere de vânt, mă întreb dacă fâşiile de pânză roşie pe care eu şi Ky le-am lăsat acolo fluturând bătute de briză. Indicatoare ale unui nou început, deşi nu e cel pe care ni l-am dorit.

În sfârşit, se anunţă destinaţia mea.

„Primăria."

Ideea mea n-o să funcţioneze. Îmi dau seama de asta imediat ce mă aflu pe treptele primăriei, pentru a doua oară în viaţă. Nu e locul cu uşi larg deschise şi cu luminiţe strălucitoare, care m-a întâmpinat şi m-a invitat să arunc o privire în viitor. În timpul zilei, e un loc păzit de gărzi înarmate, un loc în care se desfăşoară afaceri, un loc în care sunt închise trecutul şi prezentul deopotrivă. N-o să mă lase să intru şi, chiar de-ar face-o, n-o să-mi spună nimic.

S-ar putea să nici nu ştie că e ceva de zis. Până şi oficialităţile au tablete roşii.

Mă întorc şi, de cealaltă parte a străzii, văd o altă opţiune, iar inima îmi bate mai tare. „Sigur că da. De ce nu m-am gândit de la început? Muzeul."

Muzeul e o clădire lungă, joasă, albă, oarbă. Chiar şi geamurile sunt din sticlă albă şi mată, pentru ca artefactele dinăuntru să nu fie afectate de lumină. Primăria, aflată vizavi, are ferestre înalte şi transparente. Primăria vede totul. Dar muzeul mi-ar putea oferi ceva din spatele ochilor lui strâns închişi. Speranţa mă face să grăbesc pasul, când traversez, şi mă întăreşte, când deschid uriaşele uşi albe.

–Bine ai venit, mă întâmpină un curator de la o masă albă şi rotundă. Te pot ajuta cu ceva?

–Mă uit, spun eu, încercând să par relaxată. Am puţin timp liber azi.

–Şi-ai venit să ţi-l petreci aici? se miră el cu oarecare mulţumire. Minunat. Poate vrei să mergi la etajul al doilea. Acolo sunt unele dintre cele mai populare expoziţii.

Nu vreau să atrag prea mult atenţia asupra mea, aşa că dau aprobator din cap şi urc scările; răsunetul lor metalic îmi stârneşte amintirea dureroasă a picioarelor lui Ky urcând treptele către staţia trenului aerian. „Nu te gândi acum la asta! Rămâi calmă! Mai ţii minte când ai venit aici, pe când erai la Şcoala Primară, înainte de sosirea lui Ky în suburbie? Pe când aveam timp să ne gândim la trecut, înainte să mergem la Şcoala Secundară, unde nu contează decât viitorul? Mai ţii minte când ai intrat în sala de mese de la subsolul muzeului, laolaltă cu ceilalţi copii, şi eraţi cu toţii atât de entuziasmaţi că mâncaţi într-un loc nou şi diferit? Mai ţii minte capul cu păr blond al lui Xander şi felul în care s-a prefăcut că ascultă discursul curatorului, când, de fapt, făcea întruna glume pe care nu le auzea nimeni altcineva?"

Xander. Dacă-l las aici, mi se va smulge oare încă o bucată din inimă?

Sigur că da.

Văd un indicator care arată direcţia către Sala Artefactelor, şi cotesc la dreapta, dorindu-mi, deodată, să văd expoziţia. Să văd unde au pus toate lucrurile pe care le-au luat. Poate o să zăresc pudriera, butonii lui Xander, ceasul lui Bram. L-aş putea aduce încă o dată aici înainte să plecăm în Ţinuturile Agricole.

Mă opresc în mijlocul coridorului, dându-mi seama că nici unul dintre aceste obiecte nu se află aici.

Celelalte vitrine sunt încă înţesate de artefacte, dar noua expoziţie constă doar într-o vitrină lungă de sticlă, mare şi goală. În mijloc e aşezată o plăcuţă pe care scrie, cu litere diferite de scrisul lui Ky: „ÎN CURÂND, ARTEFACTE SUPLIMENTARE". În mediul ăsta sigilat şi imaculat, plăcuţa s-ar putea păstra o veşnicie. Asemenea bucăţii de rochie de la Banchetul Alegerii.

Dar am spart deja sticla; am renunţat la rochie; am luat deja o hotărâre. Mă sting fără Ky, şi acum trebuie să mă asigur că voi trăi ca să-l găsesc.

Îmi dau seama că artefactele noastre nu vor ajunge, probabil, niciodată în vitrină. S-ar putea ca plăcuţa să fie singurul lucru expus aici. Nu ştiu ce-au făcut cu ele.

Acum, sunt sigură că n-a mai rămas nimic.

Cobor scările până la subsol. Acolo unde e expusă Istoria glorioasă a provinciei Oria, unde mi-am dorit dintotdeauna să merg, înainte ca ocazia de a zări ce s-a pierdut să-mi distragă atenţia de la ce trebuie să găsesc.

Mă apropii de geam, mă uit la harta provinciei noastre, pe care sunt înfăţişate oraşele, ţinuturile agricole şi râurile, şi aud paşi pe podeaua de marmură din spatele meu. Un bărbat mărunt, îmbrăcat în uniformă, vine până în dreptul meu.

–Vrei să-ţi povestesc mai multe despre istoria provinciei Oria? mă întreabă el.

Ne privim în ochi: ai mei sunt iscoditori, ai lui, luminoşi şi ageri.

Mă uit la el şi înţeleg că nu voi vinde poezia noastră. Sunt egoistă. În afară de bucata de material, singurul lucru pe care i l-am putut oferi lui Ky, noi suntem singurii oameni din lume care ştiu în întregime poezia. Până şi asta e o fundătură, nici măcar ultima mea idee nu va funcţiona. Aş putea să transcriu poezia, dar nu mă va ajuta la nimic. Nu pot face schimb cu aşa ceva; trebuie să mă descurc altfel.

–Nu, mulţumesc, răspund, deşi chiar *aş vrea* să aflu adevărata istorie a locului în care trăiesc.

Dar nu cred că o mai ştie cineva cu adevărat.

Înainte să plec, mă uit încă o dată la harta geografică a Societăţii noastre. Acolo, chiar în mijlocul hărţii, umflate şi fericite, văd formele lătăreţe ale provinciilor. Sunt înconjurate de Provinciile Exterioare, cu hotarele trasate, dar fără să fie denumite.

–Stai, îl strig.

Bărbatul se întoarce şi se uită întrebător la mine.

–Da?

–Ştie cineva cum se numesc Provinciile Exterioare?

El flutură din mână, complet neinteresat, acum, că a aflat că nu va obţine de la mine nimic potrivit pentru a face schimb.

–*Aşa* se numesc, îmi strigă el. Provinciile Exterioare.

Privirea mi-e aţintită pe Provinciile Exterioare goale şi bine delimitate de pe hartă. Harta e plină de litere şi de informaţii şi e greu să descifrezi toate numele. Le cercetez fără să le citesc cu adevărat, neştiind ce caut, de fapt.

Ceva îmi atrage atenţia, o anumită informaţie îmi rămâne în mintea de sortator: râul Sisif. Străbate o parte din provinciile de Vest, şi apoi două din Provinciile Exterioare, continuându-se în golul care reprezintă Celelalte Ţări.

Ky se trage dintr-una din cele două Provincii Exterioare. Şi, pentru că acolo a avut loc atacul când era mic, tot acolo s-ar putea petrece şi acum. Mă apropii de hartă, ca să reţin aşezarea celor două locuri în care s-ar putea afla.

Aud iar paşi apropiindu-se şi mă întorc.

–Eşti *sigură* că nu te pot ajuta cu ceva? întreabă bărbatul cel scund.

„Nu vreau să ofer nimic la schimb!" aproape că izbucnesc, apoi îmi dau seama că pare sincer.

Arăt către râul Sisif trasat pe hartă, un fir subţire şi negru de speranţă, străbătând hârtia.

–Ştii ceva despre acest râu?

–Odată, pe când eram tânăr, am auzit o poveste despre el. Cu multă vreme în urmă, râul a devenit otrăvitor şi nimeni n-a mai putut să trăiască lângă malurile sale. Asta-i tot ce ştiu.

–Mulţumesc, îi zic, căci mi-a venit o idee, datorată lucrurilor pe care le-am aflat despre felul în care mor cei vârstnici.

Oare Societatea a otrăvit apele care pătrund şi pe teritoriul inamic? Dar Ky şi ai lui n-au fost otrăviţi. Poate că locuiau în amonte, în partea superioară a celor două provincii străbătute de râu.

–E doar o poveste, mă avertizează bărbatul.

Probabil că mi-a întrezărit pe chip o rază de speranţă.

–Oare nu e totul o poveste? rostesc eu.

Ies din muzeu fără să mai privesc în urmă.

Oficialitatea mea mă aşteaptă în spaţiul verde de lângă muzeu. E îmbrăcată în alb şi stă pe o bancă albă, iar în spatele ei străluceşte soarele alb-gălbui. E prea mult alb; clipesc.

Dacă îmi mijesc ochii, pot să mă prefac că e vorba despre spaţiul verde de lângă centrul de jocuri, unde mă voi întâlni pentru prima oară cu oficialitatea mea. Pot să mă prefac că-mi

va spune că s-a produs o greşeală în ceea ce priveşte Perechea mea. Dacă, de data asta, totul va lua o altă întorsătură, astfel încât eu şi Ky să putem fi fericiţi împreună.

Însă nu există aşa ceva, cel puţin nu aici, în Oria.

Îmi face semn să mă aşez lângă ea, pe bancă. Îmi dau seama că a ales un loc ciudat de întâlnire, chiar lângă intrarea muzeului. Apoi, realizez că locul e perfect, pustiu şi liniştit. Ky avea dreptate. Nimeni nu e interesat de trecut.

Banca de piatră e tare şi rece, adăpostită fiind de umbra muzeului. Îmi apăs palma pe suprafaţa ei, după ce mă aşez, întrebându-mă din ce carieră au extras piatra şi cine a trebuit s-o transporte.

De data asta, eu deschid discuţia.

–Am greşit. Trebuie să-l aduci înapoi.

–În cazul lui Ky Markham s-a făcut deja o excepţie. Cele mai multe Aberaţii nu au parte de aşa ceva, răspunde femeia. Tu eşti cea care l-a trimis de-aici. Ne-ai demonstrat punctul tău de vedere. Cei care nu ţin cont de date şi care se implică emoţional produc mari încurcături.

–*Tu* ai făcut asta, zic. Tu ai organizat sortarea.

–Dar tu ai dus-o la îndeplinire, mă contrazice ea. Fără cusur, aş putea adăuga. Chiar dacă eşti supărată, iar familia lui e devastată de durere, ai luat decizia corectă în ceea ce priveşte calităţile lui. Ştiai că e mai mult decât se preface a fi.

–Ar trebui să poată hotărî singur dacă rămâne sau pleacă. Nu eu. Şi nici tu. Lasă-l să aleagă.

–Dacă am face asta, totul s-ar duce de râpă, spune ea răbdătoare. De ce crezi că putem să garantăm o speranţă de viaţă atât de mare? Cum crezi că am eradicat cancerul? Alegem Perechile luând în considerare *totul*. Inclusiv genele.

–Ne garantaţi o viaţă îndelungată doar ca să ne omorâţi în final. Ştiu despre otrava din mâncarea bunicului.

–Putem să garantăm şi un nivel ridicat de trai până la ultima suflare. Ai idee câţi oameni nefericiţi, din nenumărate societăţi mizere, ar fi dat aproape orice ca să aibă parte de aşa ceva? Iar metoda de administrare a...

–Otrăvii.

–Otrăvii, repetă ea fără să şovăie, e incredibil de omenoasă. Doze mici, incluse în mâncărurile preferate ale pacientului.

–Aşadar, mâncăm ca să murim.

Nu-mi ia în seamă preocuparea.

–Toată lumea mănâncă doar ca să moară, indiferent ce-am face. Problema e că tu nu respecţi nici măcar acum sistemul şi ceea ce are el de oferit.

Aproape că-mi vine să izbucnesc în râs. Oficialitatea observă că-mi arcuiesc buzele şi începe să-mi înşiruie o listă de exemple, de moduri în care am încălcat regulile Societăţii în ultimele două luni – şi nici măcar nu le ştie pe cele mai grave –, dar nu oferă nici măcar un singur exemplu din toţi anii anteriori. Dacă ar putea să-mi cerceteze toate amintirile, ar vedea că sunt neprihănite. Că mi-am dorit cu adevărat să mă integrez, să am o Pereche şi să fac totul cum trebuie. Că am crezut cu adevărat.

Partea aceea din mine încă mai crede.

–Oricum, a sosit momentul ca acest mic experiment să ia sfârşit, anunţă oficialitatea pe un ton plin de regrete. Nu mai avem personalul necesar să se ocupe de asta. Şi, desigur, pentru că situaţia e de aşa natură...

–Ce experiment?

–Cel în care eraţi implicaţi tu şi Ky.

–Ştiu deja, rostesc. Ştiu că i-aţi spus. Şi ştiu că a fost vorba despre o greşeală mai mare decât m-aţi lăsat să cred atunci când am vorbit prima oară. Ky chiar a intrat în baza de date a Perechilor.

–N-a fost nici o greşeală, mă corectează ea.

Iar mă prăbuşesc, tocmai când credeam că am ajuns pe fundul prăpastiei.

–*Noi* am hotărât să-l introducem pe Ky în baza de date, explică femeia. Din când în când, mai procedăm astfel în cazul unei Aberaţii, doar ca să obţinem informaţii suplimentare şi să observăm ce schimbări au loc. Lumea nu ştie asta; nici n-are de ce. Trebuie să înţelegi însă că *noi* controlam experimentul încă de la bun început.

–Dar şansele de a fi Perechea mea...

–Sunt practic nule, e de acord oficialitatea. Aşa că-ţi poţi da seama de ce am fost atât de intrigaţi. De ce te-am lăsat să vezi imaginea lui Ky, pentru a-ţi stârni curiozitatea. De ce ne-am asigurat că veţi face parte din acelaşi grup de drumeţie şi, apoi, că veţi fi o echipă. Trebuia să lăsăm experimentul să se desfăşoare, cel puţin o vreme. Îmi zâmbeşte şi continuă. A fost atât de interesant; puteam controla nenumărate variabile. Ba chiar ţi-am redus porţiile de mâncare, să vedem dacă în felul ăsta îţi va creşte nivelul de stres şi vei fi mai tentată să renunţi. Dar n-ai făcut-o. Sigur, nu ne-am purtat niciodată crud. Ai avut mereu parte de suficiente calorii. Şi eşti puternică. N-ai luat pastila verde.

–Ce contează?

–Asta te face şi mai interesantă, răspunde ea. E chiar uimitor. Deşi previzibil, evident, modul în care ai procedat ne-a suscitat interesul. Ar fi fost fascinant să urmărim desfăşurarea experimentului până la rezultatul final pe care l-am prezis. Oftează cu tristeţe nedisimulată. Aveam de gând să scriu un articol despre asta, pe care să-l pun apoi la dispoziţia câtorva oficialităţi. Ar fi fost o dovadă fără precedent a faptului că e necesar să existe Alegerea Perechilor. De-asta n-am vrut să uiţi ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, în staţia trenului aerian. Toată munca mea s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Măcar acum pot să văd cum iei hotărârea finală, cât timp încă mai ştii ce s-a petrecut.

Furia mă cuprinde într-atât, încât nu mai pot să gândesc sau să vorbesc. „Ar fi fost fascinant să urmărim desfăşurarea experimentului până la rezultatul final pe care l-am prezis."

Totul a fost planificat de la bun început. *Totul.*

–Din păcate, abilităţile mele sunt necesare în altă parte. Mângâie scanerul din faţa ei. Pur şi simplu, nu mai avem timp să monitorizăm ce se întâmplă, aşa că nu mai putem prelungi experimentul.

–De ce-mi dezvălui toate astea? o întreb. De ce vrei să aflu toate detaliile?

Pare surprinsă.

–Pentru că ne pasă de tine, Cassia. La fel de mult cum ne pasă de oricare alt cetăţean. Fiindcă eşti subiectul unui experiment, ai dreptul să afli ce s-a întâmplat. Dreptul de a alege ceea ce noi ştim deja că vei alege, fără să mai fii nevoită să aştepţi.

E atât de caraghios că foloseşte cuvântul „a alege" atât de neintenţionat de ridicol, încât aş izbucni în râs dacă n-aş crede că râsul meu va suna mai degrabă a plâns.

–Lui Xander i-aţi spus?

Pare jignită.

–Sigur că nu. E încă Perechea ta. Pentru ca experimentul să fie ţinut sub control, trebuia ca el să nu ştie nimic. Habar n-are de toate astea.

„Doar ceea ce i-am zis eu", mă gândesc şi-mi dau seama că ea nu ştie.

„Există lucruri pe care nu le cunoaşte." La gândul acesta, mă simt de parcă mi s-ar fi dat ceva înapoi, ceva care îmi pătrunde în conştiinţă şi îmi distilează mânia, până când devine ceva pur şi curat. „Şi unul dintre lucrurile despre care habar n-are e dragostea."

–Dar altfel stă situaţia cu Ky, spune ea. Lui i-am povestit. Ne-am prefăcut că-l avertizăm, dar, desigur, speram că-l vom impulsiona să fie cu tine. Şi a funcţionat.

Zâmbeşte cu aroganţă, pentru că-şi închipuie că nu aflasem despre asta. Dar, desigur, ştiam.

–Aşadar, ne-ai urmărit de la bun început, concluzionez eu.

–Nu mereu, răspunde ea. Te-am urmărit suficient cât să obţinem o mostră relevantă a modului în care relaţionezi. De exemplu, nu puteam să asistăm la toate întâlnirile voastre de pe Deal şi nici măcar la cele de pe dealul mai mic. Zona se află încă sub jurisdicţia ofiţerului Carter, iar el nu privea cu ochi buni prezenţa noastră acolo.

Aştept să-mi adreseze întrebarea; ştiu c-o va face. Chiar dacă are impresia că i-am oferit o mostră relevantă, trebuie să afle mai multe.

–Deci, *ce* s-a întâmplat între tine şi Ky? se interesează ea.

Nu ştie că ne-am sărutat. Nu din cauza asta a fost alungat. Momentul acela de pe Deal e încă al nostru, al meu şi al lui Ky. *Al nostru.* Nu l-a întinat nimeni.

Trebuie să-mi amintesc lucrul ăsta ca să pot continua. Sărutul, poezia şi acei „Te iubesc" pe care i-am scris şi i-am rostit.

–Dacă îmi spui, te pot ajuta. Te pot recomanda pentru un loc de muncă în oraş. Ai putea rămâne aici; n-ai mai fi nevoită să pleci în Ţinuturile Agricole, cu familia ta. Se apropie de mine şi insistă: Spune-mi ce s-a întâmplat.

Mă uit în altă parte. În ciuda a tot ce s-a petrecut, oferta *este* tentantă. Mi-e teamă să plec din Oria; nu vreau să-i părăsesc pe Xander şi pe Em. Nu vreau să plec din locurile care-mi stârnesc atâtea amintiri despre bunicul. Şi, mai presus de toate, nu vreau să plec din oraş şi din suburbia mea, pentru că aici l-am întâlnit şi l-am iubit pe Ky.

Dar el nu mai e. Trebuie să-l găsesc altundeva.

„Dilema prizonierului." Undeva, Ky se încrede încă în mine, iar eu mă pot încrede în el. Nu voi renunţa.

–Nu, rostesc limpede.

–M-am gândit că vei refuza, îmi zice femeia, dar îmi dau seama că-i dezamăgită şi, deodată, îmi vine să râd.

Aş vrea s-o întreb dacă nu e obositor să ai tot timpul dreptate. Dar cred că ştiu deja ce-ar răspunde.

–*Care* e rezultatul final pe care l-aţi prezis? o întreb.

–Contează? zice ea şi zâmbeşte. Este exact ceea ce se va întâmpla. Exact ceea ce urmează să faci. Dar, dacă vrei, o să-ţi spun.

Îmi dau seama că nu-i nevoie s-o facă; n-am nevoie să aud nimic din ce are de spus sau vreo predicţie pe care crede c-o poate face. Ei nu ştiu că Xander a ascuns artefactul, iar Ky poate să scrie, sau că bunicul mi-a dat o poezie.

Ce altceva nu mai ştie?

–Spui că aţi plănuit asta de la bun început, rostesc dintr-odată, instinctiv, de parcă aş vrea doar să mă asigur. Vrei să zici că l-aţi introdus *chiar voi* pe Ky în baza de date a Perechilor.

–Da, confirmă ea. Aşa am făcut.

De data asta, mă uit fix în ochii ei când răspunde, şi atunci observ. Un mic spasm al unui muşchi facial, o mişcare uşoară a ochilor, un ton al vocii de parcă ar juca teatru. Nu e nevoită să mintă prea des; n-a fost niciodată o Aberaţie, aşa că nu-i e uşor, n-a exersat de prea multe ori. Nu-şi poate păstra o expresie perfect liniştită pe chip, aşa cum face Ky când joacă un joc şi ştie ce are de făcut, dacă e mai indicat să piardă sau să câştige.

Şi, cu toate că i s-a zis cum să joace, nu ştie precis ce cărţi ţine în mână.

„Nu ştie cine l-a introdus pe Ky în baza de date. Dacă n-au făcut-o oficialităţile, atunci cine a fost?"

Mă uit din nou la ea. Nu ştie şi nici nu e atentă la ce spune. Dacă ceea ce era aproape imposibil s-a produs deja – faptul că, de două ori, mi-a fost aleasă o Pereche pe care

o cunoşteam dinainte –, atunci se poate întâmpla încă o dată.

Pot să-l găsesc.

Mă ridic să plec. Mi se pare că simt iz de ploaie în aer, deşi pe cer nu văd nici urmă de nor. Apoi, îmi aduc aminte. Mi-a mai rămas o parte din povestea lui Ky.

Capitolul 31

Xander stă pe treptele casei mele.

Stă deseori acolo pe timpul verii, în aceeaşi poziţie, care mi-e cunoscută. Cu picioarele întinse, sprijinindu-se în coate de treapta din spatele său. Umbra lui, proiectată de soarele de vară, e mai scundă decât el – o versiune mai întunecată şi mai concentrată a lui Xander, alături de original.

Mă priveşte străbătând aleea şi, când mă apropii, îi pot încă distinge durerea în privire, o umbră înapoia albastrului din ochii săi.

Aproape că-mi doresc ca pastila roşie să fi şters mai mult decât ultimele douăsprezece ore din viaţa lui Xander. Să nu mai ţină minte ce i-am spus, cât de mult a durut. Aproape. Dar nu chiar. Deşi faptul că am dezvăluit adevărul ne-a rănit pe amândoi, nu văd cum aş fi putut să-i ofer altceva. Doar asta îi puteam da şi merita să ştie.

–Te-am aşteptat, îmi spune el. Am aflat despre familia ta.

–Am fost în oraş, îi explic.

–Stai lângă mine, mă invită Xander.

Şovăi – chiar vorbeşte serios? Chiar vrea să stau lângă el sau doar mă ajută să jucăm teatru pentru cei care ne urmăresc? Xander se uită în continuare la mine, aşteptând.

–Te rog.

–Eşti sigur? îl întreb.

–Da, întăreşte el, şi-mi dau seama că e adevărat.

Îl doare. Şi pe mine. Înţeleg dintr-odată că poate asta e o parte din ceea ce ne străduim să alegem. Ce durere să simţim.

N-a trecut mult de la Banchetul Alegerii, dar acum suntem diferiţi, fără hainele elegante, fără artefacte, fără să ne mai încredem în Sistemul de alegere a perechilor. Stau şi mă gândesc la asta. Cât de multe s-au schimbat. Cât de puţine ştim.

–Mereu trebuie să vorbesc eu primul? zice Xander, schiţând un zâmbet. La final, câştigi întotdeauna cearta.

–Xander, rostesc eu, în timp ce mă aşez şi mă trag aproape de el.

Mă cuprinde cu braţul şi-mi las capul pe umărul lui, iar el îşi sprijină capul de fruntea mea. Oftez atât de adânc a uşurare, că mă cutremur. Cât de bine e să mă ţină aşa. Nu o face de ochii Societăţii, care ne urmăreşte întotdeauna. E adevărat şi e doar pentru mine. O să-mi fie atât de dor de el.

O vreme, păstrăm tăcerea, privind împreună, pentru ultima oară, în josul străzii. S-ar putea să mă întorc, dar n-o să mai locuiesc aici. Odată ce-ai fost relocat, nu mai vii înapoi decât în vizită. Cel mai bine e să tai totul din rădăcină. Iar eu voi face asta când voi porni în căutarea lui Ky. E genul de infracţiune pe care n-o poate trece nimeni cu vederea.

–Am auzit că plecaţi mâine, zice Xander, iar eu încuviinţez, aprobând din cap lângă obrazul lui. Trebuie să-ţi spun ceva.

–Ce? întreb eu.

Privesc înainte şi-i simt umărul mişcându-se sub cămaşă când îşi schimbă uşor poziţia, dar nu mă îndepărtez. Ce-o să-mi spună? Că nu-i vine să creadă că l-am trădat? Că ar vrea să fi avut orice altă Pereche în afară de mine? Merit să aud toate astea, dar nu cred că va rosti aşa ceva. Cel puţin, nu Xander.

–Îmi amintesc ce s-a întâmplat de dimineaţă, îmi şopteşte el. Ştiu ce s-a întâmplat, de fapt, cu Ky.

–Cum aşa?

Mă îndrept de spate şi-l privesc în ochi.

–Pastilele roşii nu au efect asupra mea, îmi mărturiseşte, murmurându-mi în ureche, ca să nu ne poată auzi nimeni.

Se uită de-a lungul străzii, către casa familiei Markham.

–Şi nici asupra lui Ky n-au efect, adaugă el.

–*Poftim?*

Cum se poate ca aceşti doi băieţi atât de diferiţi să fie legaţi în moduri atât de profunde şi de neaşteptate? Poate că toţi suntem aşa, dar nu mai ştim să observăm asta.

–Explică-mi!

Xander se uită încă la căsuţa cu obloane galbene în care, cu doar câteva ore în urmă, încă mai locuia Ky. Unde Ky a privit şi a învăţat cum să supravieţuiască. Fără să-şi dea seama, Xander i-a arătat o parte din aceste lucruri. Şi poate că şi Xander a avut de învăţat de la Ky.

–Acum multă vreme, l-am provocat s-o înghită, zice încet Xander. Când a venit prima oară aici. Mă purtam prietenește, dar, de fapt, eram gelos. Am observat cum te uitai la el.

–Serios?

Nu-mi amintesc nimic din toate astea, dar sper dintr-odată ca Xander să aibă dreptate. Sper că o parte din mine s-a îndrăgostit de Ky înainte să-mi dicteze altcineva s-o fac.

–Nu-i o amintire cu care să mă mândresc, spune Xander. Într-o zi, l-am rugat să vină cu mine la piscină şi, pe drumul într-acolo, i-am zis că ştiu de artefactul lui. Aflasem de el pentru că, odată, mă întorceam de la un prieten dintr-o altă suburbie, căruia îi dusesem ceva, şi l-am surprins pe Ky folosindu-l, încercând să găsească drumul spre casă. Era atât de precaut. Cred că a fost singura dată când l-a scos la iveală, dar şi-a ales prost momentul. L-am văzut.

Imaginea asta aproape că-mi frânge inima; o altă parte a lui Ky, pe care n-am cunoscut-o, e pierdută. Să-şi asume riscuri. Oricât de bine l-aş cunoaşte, oricât l-aş iubi, tot nu ştiu anumite lucruri despre el. Şi asta e valabil pentru toţi, chiar şi pentru Xander, despre care nu mi-aş fi imaginat vreodată că poate fi atât de crud.

–L-am provocat să găsească şi să fure două pastile roşii. Am crezut că-i imposibil. I-am spus că dacă nu le aduce a doua zi la piscină, ca să demonstreze c-a reuşit, o să le povestesc tuturor despre busolă – despre artefact –, iar Patrick o să dea de necaz.

–Şi ce-a făcut?

–Îl ştii pe Ky. Nu şi-ar pune în pericol unchiul.

Apoi, Xander izbucneşte în râs. Îmi încleştez şocată pumnii. I se pare *amuzant*? Ce-i de râs în toată povestea asta?

–Aşadar, Ky a făcut rost de pastile. Şi ghici de la cine le-a furat? mă întreabă Xander, râzând în continuare. Ghiceşte!

–Nu ştiu. Spune-mi.

–De la părinţii mei, răspunde el, oprindu-se din hohotit. Sigur, pe-atunci nu era amuzant. În noaptea cu pricina, părinţii mei s-au supărat pentru că le dispăruseră pilulele roşii. Mi-am dat imediat seama ce s-a întâmplat, dar, desigur, n-am zis nimic. Nu puteam să le povestesc despre provocarea pe care i-o adresasem lui Ky.

Xander îşi coboară privirea şi observ că ţine în mână un plic mare, din hârtie maro. Asta-mi aduce aminte de povestea lui Ky. Acum aflu încă o parte din ea.

–A ieşit mare scandal. Au venit oficialităţile, şi tot tacâmul. Nu ştiu dacă mai ţii minte.

Clatin din cap. Nu-mi amintesc.

–S-au asigurat că n-am luat pastilele şi, cumva, şi-au putut da seama că n-am făcut-o, iar părinţii mei au fost destul de convingători – le-au spus că nu ştiu ce s-a întâmplat. Intraseră complet în panică. În cele din urmă, oficialităţile au hotărât că părinţii mei au pierdut, probabil, tabletele când au fost *ei* la înot, la începutul săptămânii, şi că au fost suficient de neglijenţi încât să nu observe mai devreme. Nu mai provocaseră asemenea necazuri, aşa că au scăpat fără să fie acuzaţi de infracţiune. Au primit doar o citaţie.

–A făcut Ky *aşa ceva*? A luat pastilele de la *părinţii tăi*?

–Da, confirmă Xander şi trage adânc aer în piept. A doua zi, m-am dus la el acasă, gata să-l fac bucăţi. Mă aştepta pe treptele de la intrare. Când am ajuns, mi-a întins cele două pastile în văzul tuturor. Desigur, m-am speriat aşa de tare, că le-am înşfăcat şi l-am întrebat ce-ncerca să facă. Atunci, mi-a spus că nu te joci cu vieţile altora. Xander pare ruşinat când îşi aminteşte asta. Şi apoi a adăugat că, dacă vreau, o putem lua de la-nceput. Trebuia doar să luăm pilulele roşii, una de fiecare. Mi-a promis că nu vom păţi nimic.

–Şi el a dat dovadă de cruzime, comentez eu şocată, dar, spre mirarea mea, Xander nu e de acord.

–Ştia că pastilele n-au efect asupra lui; nu-mi dau seama de unde, dar ştia. A crezut că, în cazul meu, îşi vor face efectul. Trăia cu impresia că nu-mi voi mai aminti cât de groaznic m-am purtat şi că voi reuşi s-o iau de la capăt.

–Câţi oameni se mai prefac oare că pastilele şi-au făcut efectul asupra lor, când, de fapt, nu-i aşa? mă întreb eu.

–Toţi cei care nu vor să dea de necaz, răspunde Xander şi-mi aruncă o privire. Se pare că în cazul tău nu funcţionează.

–Nu-i chiar acelaşi lucru, îl contrazic, dar nu vreau să-i dezvălui întreaga poveste.

Îmi ştie deja destule secrete.

Xander mă cercetează preţ de o secundă, dar, cum nu mai zic nimic, continuă.

–Că tot vorbeam despre pastile, am un cadou pentru tine. Un cadou de despărţire. Îmi dă plicul şi şopteşte: Nu-l deschide acum. Înăuntru sunt câteva lucruri care să-ţi amintească de suburbie, dar adevăratul cadou e o mână

de pastile albastre. În caz că trebuie să porneşti într-o călătorie lungă sau ceva asemănător.

Ştie că voi încerca să-l găsesc pe Ky. Şi mă ajută. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, Xander nu m-a trădat. Şi-mi dau seama că nu mi-am pus problema nici măcar o clipă, pe când alergam pe stradă, după Ky, dacă nu cumva Xander a provocat totul. Ştiam că n-a făcut aşa ceva. Credea, în continuare, în mine. E dilema prizonierului. Jocul ăsta periculos pe care trebuie să-l joc cu Ky şi, încă o dată, cu Xander. Dar ceea ce eu ştiu, iar oficialitatea nu, e că ne vom strădui toţi trei ca ceilalţi să fie în siguranţă.

–Ah, Xander, cum ai făcut rost de ele?

–Au stocuri suplimentare în farmacia de la centrul medical, răspunde Xander. Urmau să fie distruse. Sunt pe punctul de a expira, dar cred că vor fi eficiente câteva luni după ce trece termenul de garanţie.

–Dar oficialităţile tot vor observa că au dispărut.

Xander ridică din umeri.

–Aşa e. O să am grijă, la fel cum ar trebui să faci şi tu. Îmi pare rău că n-am putut să-ţi aduc mâncare adevărată.

–Nu-mi vine să cred că faci toate astea pentru mine, îi spun.

Înghite în sec.

–Nu doar pentru tine. Pentru noi toţi.

Acum încep să înţeleg. Dacă am putea să schimbăm ceva, poate că, în timp... vom reuşi *cu toţii* să alegem.

–Mulţumesc, Xander, îi zic.

Mă gândesc că s-ar putea să reuşesc să-l găsesc pe Ky, mulţumită busolei lui şi pastilelor lui Xander, şi îmi dau seama că, datorită lui Xander m-am putut eu îndrăgosti de Ky.

–Ky mi-a zis că ai putea să-mi arăţi cum să folosesc artefactul, îi spun. Şi acum înţeleg de ce. În ziua în care ţi l-am dat, l-ai recunoscut?

–Aşa mi s-a părut. Dar trecuse mult timp de-atunci şi mi-am ţinut promisiunea. Nu l-am deschis.

–Dar ştii să-l foloseşti.

–Mi-am dat seama, în mare, cam ce este după ce l-am văzut. Dar, din când în când, îl mai şi întrebam.

–M-ar putea ajuta să-l găsesc.

–Şi dacă aş fi în stare să-ţi arăt, de ce-aş face-o? Xander nu se mai poate stăpâni; durerea îi e amestecată cu amărăciune şi furie. Ca să pleci şi să fii fericită alături de el? Şi cu mine cum rămâne? Eu *ce* mai sunt atunci?

–Nu spune asta, îl rog. Mi-ai dat pastilele albastre ca să-l găsesc, nu? Dacă plec şi reuşim să schimbăm ceva, poate că o să alegi şi tu pe cineva.

–Am făcut-o deja, îmi declară, privindu-mă.

Nu ştiu ce să mai zic.

–Ar fi mai bine să-mi doresc să vină sfârşitul lumii? mă întreabă Xander, iar în voce i se simte o urmă de ironie.

–Nu sfârşitul lumii. Ci începutul uneia mai bune, răspund la fel de speriată. Oare asta ne dorim cu adevărat? Una în care să-l putem aduce înapoi pe Ky.

–Ky, repetă Xander cu tristeţe. Uneori mi se pare că n-am făcut altceva decât să te ajut să te pregăteşti pentru altcineva.

Nu ştiu ce să spun, cum să-i arăt că se înşală, că *eu* m-am înşelat acum câteva clipe, când am crezut acelaşi lucru. Da, aşa e, Xander ne-a ajutat pe mine şi pe Ky de nenumărate ori. Dar cum să-i explic că datorită *lui* îmi doresc o nouă lume? Că şi el e important? Că-l iubesc?

–Pot să-ţi arăt, spune, în cele din urmă, Xander. O să-ţi trimit câteva instrucţiuni într-un mesaj, prin dispozitiv.

–Dar l-ar putea citi oricine!

–O să-l fac să pară o scrisoare de dragoste. La urma urmei, *încă* suntem o Pereche. Şi ştim să ne prefacem. Apoi, şopteşte: Cassia... Dacă *am putea* să alegem, m-ai fi ales vreodată pe mine?

Mă miră că simte nevoia să întrebe aşa ceva. Apoi, îmi dau seama că el nu ştie că, la un moment dat, chiar *l-am ales*. Când i-am văzut prima oară chipul pe ecran, iar apoi pe cel al lui Ky, mi-am dorit ceea ce era sigur, cunoscut şi aşteptat. Mi l-am dorit pe cel care era bun, blând şi frumos. L-am dorit pe Xander.

–Sigur că da, răspund.

Ne uităm unul la altul şi izbucnim în râs. Nu ne mai putem opri. Râdem atât de tare, încât ne dau lacrimile, iar Xander se desprinde de mine, aplecându-se în faţă şi străduindu-se să tragă aer în piept.

–Am putea fi încă împreună, rosteşte el. După ce se termină totul.

–Am putea, îl aprob.

–Atunci, de ce-o faci?

Acum sunt iar serioasă. Mi-a luat atâta timp să înţeleg ce-a vrut să zică bunicul. De ce nu a vrut să fie păstrată mostra; de ce nu şi-a dorit să aibă şansa de-a trăi veşnic, respectând condiţiile impuse de alţii.

–Pentru că e vorba să facem propriile alegeri, îi răspund. Ăsta e esenţialul. Nu-i aşa? E mai important decât noi.

Îşi ridică privirea.

–Ştiu.

Poate că, pentru Xander, a fost dintotdeauna mai important; căci, de ani de zile, a văzut şi a ştiut mai multe. Ca şi Ky.

–De câte ori? îi şoptesc lui Xander.

Clatină nedumerit din cap.

–De câte ori am mai luat pastila şi nu ne mai aducem aminte? îl întreb.

–Doar o dată, din câte ştiu eu. Cetăţenii n-o folosesc prea des. Am fost sigur că ne vor obliga s-o luăm după moartea fiului familiei Markham, dar nu s-a întâmplat asta. Dar sunt destul de convins că toţi cei din suburbie au luat-o într-o altă zi.

–Şi eu?

–Nu-s sigur, zice el. Nu te-am văzut înghiţind-o. Nu ştiu.

–Ce s-a întâmplat? îl chestionez.

Xander clatină din cap.

–N-am de gând să-ţi spun, şopteşte el.

Nu mai insist. Nici eu nu i-am dezvăluit totul – despre sărutul de pe Deal, despre poezie – şi nu-i pot cere să facă ceva ce eu nu am făcut. Mărturisirea adevărului e un echilibru fragil: cât de mult să zici, cât să ascunzi, care adevăruri vor durea, dar nu vor distruge, şi care vor provoca răni prea mari pentru a se vindeca vreodată.

Aşa că, în schimb, spre plic.

–Şi ce mai e înăuntru în afară de pastile?

Xander ridică din umeri.

–Nu mare lucru. Încercam mai ales să ascund tabletele. Câteva flori de nou-trandafir, ca cei pe care i-am plantat. N-o să ţină mult. Am imprimat o copie a uneia dintre cele O sută de picturi, cea despre care ai scris un eseu acum ceva vreme. Nici aia n-o să se păstreze prea mult.

Are dreptate; hârtia din dispozitive se distruge repede. Xander se uită la mine cu tristeţe.

–Va trebui să le foloseşti pe toate în următoarele două luni.

–Mulţumesc. Eu nu ţi-am adus nimic; de dimineaţă, totul s-a petrecut atât de repede...

Mă cufund iar în tăcere. Pentru că i-am dedicat lui Ky puţinul timp rămas. Încă o dată, l-am preferat pe Ky lui Xander.

–E-n regulă, mă asigură el. Dar ai putea...

Se uită adânc în ochii mei şi-mi dau seama ce-şi doreşte. Un sărut. Chiar dacă a aflat de Ky. Suntem încă legaţi; e tot un rămas-bun. Ştiu deja că sărutul ar fi atât de dulce. Ştiu că s-ar ancora de amintirea asta aşa cum eu mă ancorez de sărutul lui Ky.

Dar nu cred că-i pot oferi aşa ceva.

–Xander...

–E-n regulă, repetă el, apoi se ridică în picioare.

Fac şi eu la fel, iar el se întinde şi mă îmbrăţişează. Braţele lui Xander sunt calde, blânde şi-mi oferă siguranţă, cum au făcut întotdeauna.

Rămânem amândoi aşa.

Apoi, el se desprinde şi pleacă pe cărare, fără să mai rostească nici un cuvânt. Nu se uită înapoi. Dar eu îl urmăresc cum se îndepărtează. Mă uit după el până ajunge acasă.

Călătoria până la noul nostru cămin e destul de lipsită de evenimente: un drum cu trenul aerian până în centrul oraşului, apoi ne urcăm într-un tren aerian pentru distanţe lungi, care se îndreaptă spre Ţinuturile Agricole ale provinciei Keya. Mare parte din lucrurile noastre încap în câte-o valijoară de persoană; cele câteva rămase pe dinafară ne vor fi trimise mai târziu.

Pe când ne îndreptăm toţi patru spre staţia trenului aerian, vecinii şi prietenii ies să-şi ia la revedere şi să ne ureze toate cele bune. Ştiu că suntem relocaţi, dar nu şi de ce; nu e politicos să întrebi aşa ceva. Când ajungem în capătul străzii, observăm că a fost instalat un alt indicator: Suburbia Grădinii. Fără copaci şi fără nume, Suburbia Arţarului a dispărut. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Familia Markham nu mai e. Noi nu vom mai fi. Iar toţi ceilalţi vor trăi în Suburbia Grădinii. Au adăugat deja tufe suplimentare de nou-trandafiri în toate straturile de flori.

Viteza cu care a dispărut Ky, cu care au dispărut soţii Markham, cu care vom dispărea şi noi îmi dă fiori pe şira spinării. Ca şi cum noi n-am fi fost niciodată. Şi-mi aduc brusc aminte de vremea când eram mică şi luam trenul aerian spre casă, către Suburbia Pietroasă – pe atunci, aleile care duceau spre case erau pavate cu lespezi.

„Asta s-a mai întâmplat o dată." Suburbia noastră îşi tot schimbă numele. Ce alte lucruri rele colcăie dincolo de ceea ce vedem? Ce-am mai îngropat sub pietre, sub copaci, sub flori şi sub case? Întâmplarea aia despre care Xander nu vrea să vorbească, atunci când am luat cu toţii pastila roşie – ce-a fost oare? Când au plecat şi alţii, unde s-au dus, de fapt?

Ei nu-şi puteau scrie numele, dar eu îl pot scrie pe-al meu şi o voi face din nou, undeva unde va dăinui pentru multă vreme. Îl voi găsi pe Ky, şi apoi voi găsi locul acela.

După ce ne-am urcat în trenul de distanţă lungă, mama şi Bram au adormit, epuizaţi din pricina emoţiilor şi a efortului presupus de această călătorie.

Având în vedere toate cele care s-au întâmplat, mi se pare ciudat că tocmai supunerea mamei ne-a pricinuit relocarea. Ştia prea multe, şi a şi recunoscut-o în acel raport. N-a putut să procedeze altfel.

Drumul e lung, şi avem şi tovarăşi de călătorie. Nu sunt soldaţi, precum Ky. Aceştia pleacă în nişte trenuri speciale. Dar sunt şi alte familii obosite, care seamănă mult cu a noastră, un grup de Celibatari care râd şi vorbesc cu entuziasm despre slujbele lor şi, în ultimul vagon, câteva rânduri de tinere cam de vârsta mea, detaşate cu serviciul pentru câteva luni. Mă uit cu interes la ele; n-au obţinut locuri definitive de muncă şi sunt obligate să plece oriunde e nevoie de ele. Unele par triste şi şterse, dezamăgite. Altele se uită fascinate pe fereastră. Mă surprind privindu-le mai mult decât ar fi cazul. Trebuie să fim discreţi. Iar eu trebuie să mă concentrez asupra căutării lui Ky. Acum sunt echipată: tablete albastre, artefactul numit busolă, informaţii despre râul Sisif, amintiri despre un bunic care nu s-a pierdut „în vraja-acelei nopţi uşor".

Tata observă cum le privesc pe fete. În vreme ce mama şi Bram continuă să doarmă, îmi şopteşte:

–Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat ieri. Dar ştiu că familia Markham a plecat din suburbie şi cred că asta te macină.

Încerc să schimb subiectul şi-i arunc o privire mamei.

–De ce n-au pus-o să ia pastila roşie? Atunci, n-am mai fi fost nevoiţi să plecăm.

–Pastila roşie? se miră tata. Acelea sunt doar pentru cazuri de urgenţă. Acum nu-i vorba despre aşa ceva. Apoi, spre uimirea mea, continuă. Îmi vorbeşte ca unui adult, ba, mai mult, ca unui egal. Eu am aptitudini de sortator, Cassia. Toate informaţiile mă duc la concluzia că ceva e în neregulă. Faptul că au luat artefactele. Delegaţiile mamei tale în celelalte parcuri dendrologice. Ziua de ieri, din care nu-mi amintesc nimic. Ceva e-n neregulă. Pierd un război şi nu-mi dau seama cine-i inamicul – oamenii din interior sau cei din afară. Dar văd semne de dezintegrare.

Dau aprobator din cap. Şi Ky mi-a spus aproape acelaşi lucru.

Tata continuă:

–Şi am mai observat şi alte chestii. Cred că eşti îndrăgostită de Ky Markham. Cred că vrei să-l găseşti, oriunde s-ar afla.

Tata înghite în sec.

Îi arunc mamei o privire. Are ochii deschişi şi se uită la mine cu dragoste şi înţelegere. Îmi dau seama că ştie ce-a făcut tata. Ştie ce-mi doresc. Ştie totul şi, chiar dacă n-ar distruge o mostră de ţesut şi nici n-ar iubi pe cineva care nu-i este Pereche, *pe noi* tot ne iubeşte, deşi am făcut toate aceste lucruri.

Tata a încălcat mereu regulile pentru cei dragi, la fel cum mama le-a respectat din acelaşi motiv. Poate şi de-asta sunt o Pereche perfectă. Mă pot încrede în dragostea părinţilor mei. Şi, dintr-odată, îmi dau seama că e foarte important să te încrezi în aşa ceva, să ai parte de aşa ceva, indiferent ce s-ar mai întâmpla.

–Nu-ţi putem oferi viaţa pe care ţi-o doreşti, spune tata, cu ochi umezi. Îi aruncă mamei o privire, iar ea îi face semn

să continue. Aş vrea să putem face asta. Dar te putem ajuta să ai ocazia de-a hotărî ce viaţă preferi.

Închid ochii şi le cer îngerilor, lui Ky şi bunicului să am destulă putere. Apoi, îi deschid şi mă uit fix la tata.

–Cum?

Capitolul 32

Mi-am înfipt mâinile în ţărână; corpul mi-e obosit, dar nu voi permite muncii să-mi acapareze gândurile. Pentru că exact asta vor oficialităţile de aici: oameni care muncesc, dar nu gândesc.

„Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor."

Aşa că lupt. Lupt în singurul fel pe care-l ştiu, gândindu-mă la Ky, chiar dacă mi-e atât de dor de el, încât durerea e aproape insuportabilă. Pun seminţele în pământ şi le acopăr. Vor creşte spre soare? Sau ceva va merge prost şi nu vor încolţi niciodată, nu se vor transforma în altceva, ci doar vor putrezi în pământ? Mă gândesc la el, mă gândesc la el, mă gândesc la el.

Mă gândesc la familia mea. La Bram. La părinţii mei. Din toate astea, am învăţat ceva despre dragoste – despre dragostea pe care-o simt faţă de Ky, despre dragostea pentru Xander şi despre dragostea pe care părinţii mei, Bram şi cu mine o nutrim unii faţă de ceilalţi. Când am ajuns la noua noastră locuinţă, părinţii mei au solicitat să fiu trimisă, vreme de trei luni, într-un detaşament de muncă, fiindcă dădeam semne de revoltă. Oficialităţile din noul nostru sat mi-au verificat informaţiile; acestea susţineau afirmaţia părinţilor mei. Tata chiar a menţionat că se gândea la o sarcină anume: munci agricole grele, plantarea unui lot experimental într-o provincie vestică, străbătută de râul Sisif. El, Xander şi mama mă ţin la curent cu tot ce află despre locul în care s-ar putea să fie Ky. Aici, sunt mai aproape de el; pot s-o simt.

Mă gândesc la Xander. Am fi putut fi fericiţi, ştiu asta, şi probabil că tocmai acest lucru e cel mai dificil de suportat. Aş fi putut să-l ţin de mâna caldă şi puternică, am fi putut avea ce au şi părinţii mei şi ar fi fost frumos. Ar fi fost frumos.

Nu suntem prinşi în lanţuri, ci pur şi simplu n-avem unde să plecăm. Ne epuizează prin muncă; nu ne bat şi nici nu ne fac rău. Vor doar să ne obosească.

Iar eu chiar sunt obosită.

Când mă gândesc că, la urma urmei, aş putea renunţa, îmi aduc aminte de ultima parte a poveştii pe care mi-a dat-o Ky, partea pe care am citit-o înainte să plecăm pentru totdeauna de acasă.

„Cassia", a scris el în capul paginii, cu litere lunguieţe, lizibile şi netemătoare, care se arcuiau şi se mişcau transformându-mi numele în ceva frumos, în ceva mai mult decât un simplu cuvânt. O declaraţie, o parte dintr-un cântec, un fragment de artă înrămat de mâinile lui.

Pe şerveţel era desenat un singur Ky. Unul zâmbitor. Un zâmbet în care puteam să disting atât cine a fost, cât şi cine a devenit. Avea mâinile goale, cu palmele deschise, şi uşor întinse. Către mine.

Cassia.

Acum ştiu care e viaţa mea adevărată, indiferent ce s-ar întâmpla. E viaţa trăită alături de tine.

Din cine ştie ce motiv, faptul că fie şi o singură persoană îmi cunoaşte povestea schimbă totul. Poate că e ca în poezie. Poate că e felul meu de a nu mă pierde în vraja-acestei nopţi uşor.

Te iubesc.

A trebuit să incinerez şi partea asta a poveştii, dar am păstrat căldura acelui „Te iubesc", ca şi cum ar fi roşu, ca şi cum ar fi un nou început.

Dacă n-aş cunoaşte bucăţile din povestea lui Ky şi cuvintele poeziilor mele, aş renunţa. Dar mă gândesc la cuvintele mele şi la locul în care am ascuns pastilele şi busola, la familia mea şi la Xander, care-mi trimit mesaje prin dispozitivul taberei de muncă, în care-mi spun că încă mai caută; că încă mă ajută.

Uneori, când mă uit la seminţele deschise la culoare pe care le împrăştii în noroiul negru, îmi aduc aminte de noaptea Banchetului Alegerii, când mi-am imaginat că pot zbura. Nu mă îngrijorează întunericul dinapoia mea şi nici stelele dinainte. Mă gândesc că cel mai bine ar fi să zbori strângând pământ în pumni, ca să nu uiţi niciodată de unde vii şi cât de greu e, uneori, să păşeşti.

Îmi privesc mâinile care gesticulează în ritmul propriilor mele invenţii, al propriilor mele cuvinte. E greu, şi încă nu mă pricep să le redau. Le scriu în ţărâna în care însămânţez şi apoi le calc în picioare, sap gropi în ele şi pun înăuntru seminţe, să văd dacă vor creşte. Fur o bucată de lemn carbonizat dintr-un foc aprins în lan şi scriu pe un şerveţel. Mai târziu, la un alt foc, mâna mea întinde şerveţelul deasupra flăcărilor, iar cuvintele mor. Cenuşă şi nimic.

Cuvintele mele nu durează foarte mult. Trebuie să le distrug înainte să le vadă cineva.

Dar mi le amintesc pe toate. Din cine ştie ce motiv, faptul că le scriu mă face să-mi amintesc. Fiecare cuvânt mă ajută să le găsesc pe cele corecte. Şi, când îl voi vedea iar pe Ky – ştiu sigur că se va întâmpla asta –, îi voi şopti la ureche cuvintele pe care le-am scris şi i le voi imprima pe buze. Iar ele, vor deveni din cenuşă şi nimic, sânge şi carne.